

Richard Wurmbrand

AVRAAM

tatăl tuturor
credincioșilor

Colecția ANALELE PĂTIMIRII

5

Stephanus
EDITURĂ
CREȘTINĂ

Richard Wurmbrand

AVRAAM
tatăl tuturor
credincioșilor

Colecția ANALELE PĂTIMIRII

ACEȘTIA SUNTEM NOI

NU SUNTEM ATÂT...

*„Pe Isus Îl cunosc, și pe Pavel îl știu;
DAR VOI CINE SUNTEȚI?”*

(Faptele Apostolilor 19: 15)

Nu suntem atât: o editură
Ce preface litera-n cuvânt;
Plăsmuiți am fost a fi frântură
Dintr-o iesle-o cruce și-un mormânt...

Nu suntem atât: o societate
Cu răspunderi limitate-n timp;
Noi din ceruri scoatem nestemate,
Nu din vis și mituri de Olimp...

Nu vom fi o frunză-ngălbenită
Ce dispare-n beznă, sub omăt,
Ci în palma cuiului rănită,
Auriu și gârbov, un pomăt...

Căci „STEPHANUS“ nu e doar un nume
Pus pe fruntea primului martir,
Este crezul nostru-aici în lume
Este-al slavei negrăite gir...

Cine-am fost?... Vrajmași pierduți în ceață;
Doar păcatul săvârșeam la fel,
Însă azi, un trup suntem și-o viață,
Prin Isus Cristos, divinul Miel...

Ce vom fi?... Descoperit nu-i încă,
Dar slujind cu râvnă toți mereu,
Ne-om muta, de pe-a iertării Stâncă,
În mărire, sus la Dumnezeu...

CONSTANTIN MOISA

Richard Wurmbrand

AVRAAM
tatăl tuturor
credincioșilor

EDITURA **STEPHANUS**
București, 1994

Terah - tatăl lui Avram

În orașul Ur situat în Haldeea, pe malul apusean al râului Eufrat, în sudul Babilonului, locuia, acum vreo 4 000 de ani, un om cu numele de Terah.

În vremea aceea, amintirea primelor descoperiri ale lui Dumnezeu față de oameni se ștersese deja și aproape toată lumea era căzută în idolatrie.

Dar în familia lui Terah s-a produs o trezire. Ea a început să-L caute pe Dumnezeu.

Și Terah se hotărăște, din inițiativă proprie, să izoleze familia lui de influența rea, înconjurătoare, plecând cu ea spre țara Canaan.

Dar cum se întâmplă și atâtor credincioși de astăzi, el s-a oprit, pe calea credinței, la jumătatea drumului. Fie că i s-a părut călătoria prea ostenitoare, fie că a considerat distanța dintre ai săi și țara de altădată, ca îndestulătoare, fapt este că el s-a oprit la Haran și de acolo nu a mai plecat până la moarte.

De altfel, după un început promițător, Terah nu a mai făcut mulți pași înainte în cunoașterea de Dumnezeu.

Terah a murit la vârsta de 205 ani. Dar nu a murit fericit, căci din cei trei băieți care i s-au născut într-un singur an - fie ca gemeni, fie din mai multe neveste - unul, Haran, a murit în fața lui, iar un altul, Avram, îl părăsește pentru totdeauna când Terah era de 145 de ani. Ultimii 60 de ani de viață, el i-a trăit •deci despărțit de acest fiu.

Terah s-a rugat de Avram, care, părăsindu-și tatăl, a luat cu sine și pe nepotul său Lot, să i-l lase măcar pe acesta, singura amintire a celui alt fiu al său, Haran, care murise. Dar Avram nu a putut fi înduplecat.

Astfel Terah, credinciosul rămas la jumătatea drumului, își sfârșește zilele în singurătate, despărțit de lumea stricată din care ieșise și de urmașii săi, care au făcut un pas înainte și au ajuns în țara Canaan.

Avram este chemat de Dumnezeu

În vremea în care Avram era încă în Haran, Dumnezeu i-a apărut într-o zi, zicându-i: *Ieși din țara ta, din rudenia ta și din casa tatălui tău și vino în țara pe care ți-o voi arăta (...) (Geneza 1: 12), adică du la bun sfârșit hotărârea pe care tatăl tău a abandonat-o la jumătatea drumului, căci Mi-a fost plăcută! Intră tu în țara Canaan!*

Cu aceste cuvinte, adresate lui de Dumnezeu, Avram intră în istoria biblică în calitate de *tată al tuturor credincioșilor, ca prieten al lui Dumnezeu, ca întemeietor al Israelului.*

Li vom urmări viața de acum înainte, căci în Sfânta Scriptură, atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, el este dat ca model de credincioșie.

Unii își închipuie că a fi credincios înseamnă a-ți pierde viața. Dar din biografia lui Avram vom vedea că nu-i așa.

Avram se ocupă cu toată sarguința de lucrurile acestui pământ - căci doar pe acest pământ a fost pus de Dumnezeu - și reușește să strângă o mare avere.

Când a fost nevoie, el a știut să pună mâna pe sabie pentru a-și apăra ruda nedreptățită. Dar tot așa, a fost gata să renunțe la lucrurile pământești dragi lui, de îndată ce Dumnezeu l-a chemat la aceasta și a știut că îndatorirea lui este să formeze suflete de oameni în spiritul credinței.

Avram, acest om care purta în coapsele sale pe Moise, pe David și pe Isus, Dumnezeu să fie binecuvântat în veci, este un adevărat model de om desăvârșit. În toate lucrurile el a căutat pacea și dreptatea. Dar, dacă privim la viața lui, om fiind, desigur observăm că s-a abătut, de multe ori, de la linia pe care și-o trasase și a păcătuit.

Si acum, un gând minunat: la formarea credinței lui Avram, pare să fi contribuit foarte mult chiar Noe, alesul Domnului. După cum reiese din Geneza 10, Noe a murit abia când Avram avea 58 de ani. Cine știe oare, dacă Avram nu a învățat cunoașterea lui Dumnezeu tocmai de la acest minunat bărbat credincios, care a umblat în ascultare de Dumnezeu atâta vreme!

Biblia, Cartea Tainelor Dumnezeiești, ne adevărește acest lucru și într-un alt chip, nespus de frumos. Se știe că în limba ebraică nu există cifre. Cifrele se

scriau prin litere. Așa bunăoară, 1 se scrie prin litera a, cifra 2 prin litera b, 3 prin c, 4 prin d, și așa mai departe. În aceeași limbă, numele lui Noe se scrie „Noah” și conține două semne, din care unul înseamnă numărul 50 iar celălalt numărul 8.

Ce lucru însemnat pentru poporul lui Dumnezeu, vrea să spună aceasta: Noe murea dar se năștea alt Noe. Murea Noe, dar se năștea Avram. Murea un mare om al lui Dumnezeu, ca să se nască unul și mai mare. Se stingea un viteaz al lui Dumnezeu, un martor al Lui, dar în clipa aceea, lumea nu rămânea fără un martor, ci se năștea un altul și mai plin de înflăcărare.

Noe a murit când Avram a devenit un Noe, adică un propăvăduitor al neprihănirii și al credinței, cum fusese marele său înaintaș.

Ce vrea să ne spună aceasta? Că Dumnezeu nu Se lasă niciodată fără martori ai Lui, aici pe pământ. Nici unui prooroc al Domnului nu trebuie să-i fie frică de moarte, să se îngrijoreze că nu va avea cine să-i continue lucrarea, aici pe pământ. Când a murit Noe, a rămas Avraam, când a murit Ghedeon, au rămas alți 300; când a murit Ilie, au rămas alți 7 000; când au murit cei 12 apostoli, au rămas milioane de martori în urma lor. Dumnezeu Însuși poartă grijă de acest lucru.

Legende despre Avram

Unele legende străvechi ne povestesc cum a ajuns Avram la o credință mai limpede și mai profundă decât aceea a tatălui său.

Înainte ca Avram să-L fi cunoscut pe Dumnezeu, mintea lui rătăcea prin creațiune și își zicea: „*Cât ne vom mai închina oare la lucrarea mâinilor noastre, când nimănui nu i se cuvine cinstea și adorarea decât numai Pământului, căci el produce roade și ne susține viața*“; dar când Avram a văzut că pământul are nevoie de ploaie și că el nu dă rod dacă nu se deschid cerurile pentru a-l uda, el și-a zis: „*Nu, numai cerului i se cuvine închinare*“. Și a început să privească la soare, a văzut cum el dă lumină lumii, făcând să crească plantele, și atunci el și-a spus: „*Cu adevărat Soarelui i se cuvine închinare*“. Dar seara când a văzut iarăși apusul lui și-a zis: „*Soarele nu poate fi Dumnezeu*“. Avram a început atunci să se gândească din nou: privi luna și stelele, luminile de noapte ale cerului și zise: „*Desigur acestora li se cuvine închinare*“. Dar răsări Luceafărul și stelele dispărură. Avram înțelese: „*Nici acestea nu sunt zei*“. Se întristă și se gândi: „*Dacă toate acestea nu ar avea un Cărmuitor, peste ele, cum ar putea una să apună și alta să răsară?*“

Se istorisește că un călător văzu odată un palat mare. Dorind să intre, căută poarta, dar nu o găsi. El strigă cu glas tare, dar nimeni nu-i răspunse. Atunci ridicându-și ochii, văzu că pe acoperiș erau întinse niște pânze roșii. După câțva timp, în locul pânzelor roșii, văzu pe acoperiș niște pânze albe. Omul se gândi: „*Trebuie să fie cineva în acest palat, căci altfel nu ar putea fi strânse unele lucruri și puse altele în locul lor*“. Când omul din casă văzu necazul călătorului, i se arătă acestuia și-i spuse: „*Uite, eu sunt stăpânul casei*“.

La fel s-a întâmplat și cu Avram. El a văzut răsarînd și apunînd astrele și și-a spus: „*Dacă ele nu ar avea un stăpînitor peste ele, nu ar avea acest mers regulat. Nu se poate așa, să mă închin lor, ci trebuie să mă închin Celui ce stăpînește peste ele*“. Și mintea lui Avram începu să caute adevărul.

Cînd Domnul a văzut cum se necăjește Avram, a privit spre el și i-a zis: *Tu ești cel care iubește dreptatea și urăște răul. Viu ești, că te voi unge mai presus de toate neamurile care au fost înaintea ta.*

Iată și a doua legendă:

Se spune că Terah, tatăl lui Avram, ar fi fost fabricant de idoli, în ciuda faptului că avea o oarecare cunoștință de Dumnezeu.

Odată, Avram, mergînd la piață ca să vîndă idoli, a fost întrebat de un om: *Ai un Dumnezeu de vânzare?* Avram îi răspunse: *Câți ani ai?* - *70 de ani*, spuse omul. Atunci Avram i-a zis: *Dumnezeul pe care vrei să-l cumperi trebuie ca el să te adore pe tine, sau vrei ca tu să te închini lui?* Omul a răspuns: *Drept este ca eu să mă închin lui.* Atunci Avram îl lămuri: *Păi tu îl întreci pe zeul tău în ani. Căci tu ai fost creat acum 70 de ani, pe cînd zeul pe care vrei să-l cumperi a fost fabricat abia astăzi de tatăl meu.*

Si făcînd tot așa, Avram se întorcea acasă mereu cu zeii nevînduți.

Intr-o zi Avram luă în fine o hotărâre mare și jură: *Viu este Dumnezeu! Nu vor rămîne idoli în casa tatălui meu. În trei zile îi voi sfărâma pe toți.* El alergă afară spre curtea unde tatăl său ședea cu robii, se așeză înaintea tatălui său și-l întrebă: *Spune-mi, tată, care dumnezeu este cel ce a făcut cerurile, pămîntul*

și pe oameni? Terah a răspuns: Zeii pe care îi avem în casă sunt cei care au creat toate lucrurile. Apoi Terah intră în casă cu Avram, se închină înaintea zeilor lui și se rugă lor.

Atunci Avram se adresează mamei sale și spuse: *Tatăl meu tocmai mi-a arătat zeii care au făcut cerurile, pământul și pe oameni. Și acum grăbește-te, ia un ied din turmă, înjunghie-l și frige-l ca să miroase bine. Vreau să aduc un dar de mâncare zeilor, ca să mănânce și să le fiu plăcut.* Mama făcu așa. Luă un ied, pregăti o mâncare și-i dădu lui Avram. Acesta luă mâncarea din mâna mamei sale și o duse idolilor tatălui său. Terah nu știa nimic din toate acestea.

Avram stătu înaintea zeilor întreaga zi, dar ei nu vorbiră, nu se mișcară și nu întinseră mâna după mâncare. Atunci Avram își bătu joc de ei și spuse: *Pesemne că nu le place mâncarea pe care le-am pregătit-o sau este prea puțină. Și de aceea nu mănâncă din ea. Măine vreau să le pregătesc altă mâncare, și în cantitate mai mare.*

Într-adevăr, a doua zi el rugă pe mamă-sa să pregătească altă mâncare. De astă dată ea luă trei iezi fragezi din turmă, făcu din ei o mâncare bună, cum îi plăcea lui Avram, și i-o dădu. Nici acum Terah nu știa nimic.

Și Avram luă mâncarea din mâna mamei. Ducând-o în odaia idolilor, o oferă fiecăruia din ei și stătu cu ei toată ziua, ca să vadă dacă o vor mânca. Dar nici un sunet nu ieși din gâtulejul lor și ei nici nu întinseră mâna către mâncare. Atunci seara Duhul Domnului veni peste Avram și spuse: *Vai de tatăl meu și de neamul lipsit de minte care crede în*

*deșertăciuni! Ei slujesc acestor zei din lemn și din piatră, care nu pot mirosi, nu pot auzi și nu pot vorbi. Au gură, dar nu vorbesc, au ochi dar nu văd, au mâini dar nu apucă, au picioare și nu merg. Și Avram a luat un topor și a sfărâmat idolii tatălui său, în afară de unul, cel mai mare, în a cărui mână a pus toporul. Avram a vrut să plece, dar tocmai atunci apăru Terah, care auzise loviturile de topor. El alergase să vadă ce s-a întâmplat și găsi pe zei sfărâmați, zăcând la pământ. Numai unul rămase întreg și acesta ținea în mână un topor. Înaintea lui stătea mâncarea pe care i-o pregătise Avram. Văzând aceasta, Terah s-a mâniat și i-a spus fiului său: *Ce ai făcut zeilor?* Avram a răspuns: *Nu este așa cum crezi tu, tată. Eu am dat de mâncare zeilor și toți au întins mâna după ea, astfel că tocmai cel mare nu a mai ajuns să aibă și el ceva. Atunci el s-a mâniat, s-a sculat, a luat toporul care era în casă și i-a tăiat pe toți în bucăți. Nu vezi că mai are toporul în mână?**

Terah, furios, răspunse: *Ce cuvinte spui tu? Toate acestea sunt minciuni. Oare zeii au viață sau suflet în ei? Parcă ar avea o putere în ei ca să săvârșească lucrurile de care tu-mi vorbești! Ei sunt numai lemn și piatră. Eu sunt cel care i-am făcut. Minți când spui că dumnezeul cel mare, care era cu ei, i-a distrus. Tu ești acela care i-ai pus toporul în mână.*

Atunci Avram i-a răspuns tatălui său: *Tu slujești, atunci, zeilor acestora care nu au putere să facă ceva? Vor asculta ei vreodată rugăciunea ta când îi chemi? Te vor scăpa ei din mâna dușmanilor tăi? Vor duce ei războaiele tale? Este o nebunie să te închini la lemn și la piatră, uitând pe Zeul care a creat toate*

lucrurile și pământul și care ne-a făcut pe toți. Tată, lasă-te de aceasta și slujește Dumnezeului adevărat!

Și, dintr-o săritură, Avram a smuls toporul din mână idolului mare, pe care l-a spart și apoi a fugit.

Plecarea din Haran spre Canaan

Plin de o credință nouă, că există un singur Dumnezeu care pe toate le-a făcut și că toți zeii și idoli sunt urâciuni, Avram se îndeletnicește cu minunata lucrare de a forma suflete și de a le pregăti pentru Dumnezeu.

Probabil că aceste suflete erau în număr de cel puțin câteva mii.

O asemenea grupare de credincioși nu putea să nu provoace ura idolatrilor. O legendă spune că Avram a fost aruncat, pentru credința lui, într-un cuptor aprins, din care a scăpat printr-o minune dumnezeiască.

Prigoana întetindu-se, puțin numeroasa comunitate de credincioși, condusă de Avram, nu văzu altă ieșire decât să părăsească țara, așa cum au făcut mai târziu hughenotii și mormonii.

Pentru Avram și pentru ai lui, acest exod însemna un mare sacrificiu.

Descoperirile arheologice au atestat că atât Ur cât și Haran erau cetăți vechi, cu o cultură fină și cu o civilizație. Or, nu-i este nimănui ușor ca să părăsească viața de la oraș și să trăiască în corturi, pascănd oile în Canaan, dar la Avram credința era o realitate a vieții. El a înțeles că relațiile cu Dumnezeu depindeau

de ascultare, că sacrificial cerut de Dumnezeu era în propriul său interes.

Prin aceeași încercare a trecut și credința creștină în cea mai fragedă tinerețe a ei. Născută pe teren evreiesc, ea l-a părăsit în curând și a reușit să se impună printre Neamuri, spre deosebire de mahomedanismul, care, născut în Arabia, a rămas o religie arabă. Creștinismul, deși a fost izgonit din poporul său de baștină, totuși a supraviețuit.

Aceeași probă trebuie să o treacă și credinciosul zilelor de astăzi. Și acum, el trebuie să părăsească toate lucrurile pentru a ajunge în Țara Cerească dorită. Făcând așa, el urmează pilda lui Avram, pe care arabii îl numesc pe drept cuvânt „*stâlpul luminii și iubitul lui Dumnezeu*“.

Promisiunile înmulțite

Poruncindu-i să plece din Haran, Dumnezeu i-a dat lui Avram și făgăduințele cunoscute sub numele de „*promisiunile plurale*“ din cauză că sunt des repetate în Biblie.

„*Voi face din tine un neam mare*“ (Geneza 12: 2) îi spuse Dumnezeu și numai El o putea realiza, căci Avram era bătrân, nevastă-sa stearpă și ei nu aveau copii. Dumnezeu trebuia să intervină printr-o minune.

„*Îți voi face un nume mare*“ (Geneza 12: 2) - și într-adevăr celebritatea lui Avraam dăinuiește de mii de ani.

„Te voi binecuvânta și vei deveni o binecuvântare“ (Geneza 12: 2). Suntem binecuvântați de Dumnezeu ca să devenim la rândul nostru o binecuvântare pentru alții.

„Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta“ (Geneza 12: 3). Ce lucru ușor este să ajungi binecuvântat de Dumnezeu! Nu trebuie să ai, pentru aceasta, credința lui Avraam. Ajunge să i-o binecuvintezi. Așa ne învață și Domnul Isus, că nu este nevoie să fii prooroc sau om neprihănit, pentru a avea răsplata corespunzătoare în Ceruri. În Evanghelie este scris: **„Cine primește un prooroc, în numele unui prooroc, va primi răsplata unui prooroc. Și cine primește pe un om neprihănit, în numele unui om neprihănit, va primi răsplata unui om neprihănit“**. Să binecuvântăm deci mereu pe Avraam și sămânța lui, care este Isus! Binecuvântând astfel, vom fi binecuvântați și noi.*

Și toate familiile pământului vor fi binecuvântate în tine (Geneza 12: 3), astfel se încheie făgăduința,

* Promisiunea lui Dumnezeu făcută lui Avraam, care se transmite și urmașilor săi: **„Voi binecuvânta pe cei ce te vor binecuvânta“** (Geneza 12: 3), arată cât de potrivnică este presupunerea, potrivit căreia Domnul Isus, blestemând odată un smochin cu frunziș bogat, dar fără rod, a blestemat, sub chipul lui, poporul care este sămânța lui Avraam după trup. Dumnezeu a zis lui Avraam: **„Voi blestema pe cel ce te va blestema“** (Geneza 12: 3), aceasta înțelegându-se și pentru cei care coboară din Avraam. Dacă Isus ar fi blestemat acest popor, ar fi fost El Însuși un blestemat. Ce hulă este să te gândești la așa ceva! Sub chipul smochinului nu este blestemat un popor anume - așa ceva era străin de mentalitatea lui Isus - ci prefăcătoria omenească, în general.

și ea s-a împlinit. Numele lui Avraam era întrebuințat în formule de binecuvântare la creștini, mahomedani și evrei. Popularitatea de care se bucură numele lui Avraam, care a auzit făgăduința din gura lui Dumnezeu, ne arată că Dumnezeu își împlinește făgăduințele cu prisosință.

Insoțitorii lui Avram

Avram părăsește Haranul la vârsta de 75 de ani. Era de astă dată o ruptură hotărâtă de lumea idolatră.

Aproape toată lumea, cunoscută pe atunci, avea să formeze de acum înainte o tabără, iar Avram și părinții lui o altă tabără, opusă.

„Avram a luat pe Sarai, nevastă-sa și pe Lot, fiul fratelui său“ (...) (Geneza 12: 5).

Avram a primit poruncă de la Dumnezeu să iasă din rudenia sa. Dar el știa, de pe atunci, că împotriva dragostei nu există o lege dumnezeiască. Dacă o rudă de-a sa apropiată, și anume un nepot, la care multe erau încă rele, trezea niște speranțe de îndreptare pentru viitor, Avram nu a conceput să-l lase în întuneric cu ceilalți și l-a luat cu el.

De asemenea, Avram a luat cu el sufletele care s-au format sub influența sa în Haran. Targumul, o străveche repovestire în limba haldaică a Vechiului Testament, redă versetul din Geneza 12: 5 cu cuvintele: *„Avram a luat... sufletele pe care le-a supus legii în Haran“*.

Locul de destinație al Exodului nu era prea îndepărtat. De la Haran sunt aproximativ 300 de mile

până în țara Canaan, pe atunci o provincie babiloniană. Pentru Avram care era babilonian, Exodul era deci ceva asemănător cu o călătorie pe care un englez, silit să-și părăsească țara, ar face-o spre una din coloniile engleze.

Dar, deși Canaanul nu era prea departe, el era separat de regiunea Haranului prin fluvii mari și un deșert, așa că drumul era anevoios.

Popas la Sihem

Puțin numeroasa comunitate a ajuns în țara Canaan, și primul loc de poposire, primul oraș din Canaan numit în Biblie, are un răsunet trist în istoria lui Israel. Este Sihemul, orașul pe care mai târziu Simeon și Levi aveau să-l atace în chip mișelesc, măcelărindu-i locuitorii. Aici avea să-și țină Iosua ultima cuvântare nespus de pesimistă. Abimelec, regele acestui oraș, avea să fie și cel care-l va distruge. Iar mai târziu, aici s-a produs despărțirea de Iuda a celor 10 seminții israelite. Pe acest oraș avea să-l aleagă ca reședință Ieroboam, închinătorul la idoli. În cele din urmă, Sihemul a devenit capitala samaritenilor, care au împiedicat clădirea celui de al doilea Templu.

Trebuie să vedem în popasul de la Sihem o întâmplare simbolică. Suntem, cu atât mai mult, îndreptățiți la aceasta văzând cum Iacov, întors după robia de 14 ani la Laban, în țara Canaan, poposește mai întâi tot la Sihem.

Este experiența multor credincioși și în vremurile de astăzi: în drumul nostru pentru luarea în posesiune

a Țării Cerești făgăduită nouă, mai întâi trecem prin mlaștina multor păcate și fărădelegi, mai întâi ne poticnim de multe nelegiuiri la care nu ne-am fi așteptat să le întâlnim la poporul lui Dumnezeu. Ne întristăm atunci, dar din această făină a întristărilor se coace pâinea bucuriei. Bucuria vine la urmă.

Așa cum mai întâi este „crucea” și apoi biruința, tot așa este mai întâi slăbiciunea, apoi tăria; întâi frământarea și apoi pacea adâncă; întâi neputința în lupta împotriva păcatului, apoi înlăturarea lui din viață. Întâi cunoaștem un creștinism de formă, apoi puterea lui. Trebuie să trecem toți mai întâi pe la Sihem, înainte de a stăpâni Canaanul Ceresc.

Se povestește că un grădinar bogat și-a pus în gând să cultive în grădina lui cele mai bune mere din lume. Colindând peste mări și țări, după sămânța cea mai bună, practicând altoiri și selecțiuni artificiale, el reuși în fine, pe la sfârșitul vieții lui, să aibă un soi de mere neîntrecute ca gust și ca frumusețe. Plin de bucurie, el merse la un prieten al său și-l chemă: „*Să-ți faci timp să vii la mine să mănânci mere, cum nu ai mai întâlnit în viața ta!*” Prietenul i-a promis, dar n-a venit.

Invitația a fost repetată a doua și a treia oară. De fiecare dată omul a spus: „*Da, da, vin*”, dar nu a venit. Aceasta intrigă pe grădinar. La mâncat de mere să nu vină un om când îl chemi? Intr-o zi îi ceru socoteală: „*Trebuie să-mi spui acum drept de ce nu ai răspuns tuturor invitațiilor mele?*” Atunci prietenul său i se destăinuie: „*Să-ți explic!: odată am trecut pe lângă grădina ta. Vântul scuturase câteva mere care stăteau împrăștiate pe drum, lângă gard. Știind că ai cultivat merele cele mai bune, m-am aplecat, am*

ridicat unul din ele, cu gândul că voi avea o bucurie. Dar ce oroare, când am mușcat din el! Așa ceva acru nu avusesem în gură în viața mea. Oțet curat! Mi-am dat seama atunci că tu îți bați joc de oameni cu lăudăroșenia ta și că ești cultivatorul nu al celor mai bune, ci al celor mai rele mere din lume“.

Cu ce poftă râse cultivatorul: „Ai căzut deci și tu în cursă?“ și-i explică: „Având un soi atât de ales de mere în mijlocul grădinii, s-a ivit o problemă foarte grea, și anume cum să-mi feresc avuția de hoți și de puzderia de copii, care mi-ar fi pustiit grădina. Atunci mi-a venit ideea să plantez în jurul gardului 3 m cu pomi cu fructe imposibil de mâncat. Cel care ar fi sărit peste gard, gustând din ele, s-ar fi scârbit, și eu aș fi mâncat în tihnă merele bune, cu oaspeții mei“.

Tot așa a înconjurat și Dumnezeu grădina Lui cu un rând de mere acre. În țara Canaan, dai mai întâi peste Sihem. Întâi vezi ocară pe care trebuie să o porți pentru Cristos, întâi vezi atâtea defecte la creștini și dezbinări între ei, întâi vin multe slăbiciuni și multe căderi. „*Întâi vine ceea ce este firesc*“. Iar cei care nu sunt oaspeții chemați ai lui Dumnezeu repede se dezgustă și părăsesc grădina. Scoțând un oftat de ușurare, Dumnezeu tratează, atunci, cu merele de soi ales, pe prea iubiții Lui.

Primul altar

„Domnul S-a arătat lui Avram (...) și Avram a zidit la Sihem un altar Domnului care i Se arătase“.

Zidirea unui altar era un semn al luării în posesie a țării ce i-a fost făgăduită. Actul acesta era, în

domeniul religios, ceea ce înseamnă arborarea unui steag la descoperirea unei țări noi sau la cucerirea unei localități. Zidirea altarului era simbolul că dreptul lui Israel asupra țării Canaan provenea din faptul că strămoșul său era hotărât să facă din țara aceasta un lăcaș al învățăturii dumnezeiești. De îndată ce evreii au uitat lucrul acesta, ei au pierdut dreptul asupra țării.

Din Sihem, Avram a pornit spre munte, la răsărit de orașul Luz, numit anticipat în Biblie Betel, fiindcă acest nume avea să-i fie dat mai târziu de Iacov. De aici, Avram și-a urmat drumul, înaintând mereu spre miazăzi.

Pogorârea în Egipt

„A venit însă o foamete în țară și Avram s-a pogorât în Egipt, ca să locuiască pentru câțeva vreme acolo“ (Geneza 12: 10).

Unii au considerat ca un păcat al lui Avram faptul că, izbucnind o foamete mare, el s-a pogorât în Egipt, în loc să rămână în țara făgăduinței, bizuindu-se pe Dumnezeu.

Dar a se bizui cineva pe minuni, este de multe ori o lenevie și o ispitire a lui Dumnezeu. Minunile vin, însă nu știi niciodată când și cum. Posibilitatea lor nu trebuie să intre în socoteala unui credincios care trebuie să-și ia toate măsurile de asigurare, pentru orice împrejurare, să se îngrijească el însuși de nevoile lui cum știe mai bine. Iar Dumnezeu face minuni când vrea.

Și apoi este scris clar că „*Avram s-a pogorât în Egipt ca să locuiască PENTRU CÂTĂVA VREME ACOLO*“ (Geneza 12: 10). Cu multă grijă, poți, fără îndoială, să locuiești câtăva vreme în locuri unde nu-ți este îngăduit să locuiești mereu.

Un vicleșug nedemn

„*Când era aproape să intre în Egipt, a zis nevestei sale Sarai: Iată știu că ești o femeie frumoasă la față*“ (Geneza 10: 11).

Ce minunat este bărbatul care are ochii deschiși pentru frumusețea propriei sale soții și-i face bucuria de a i-o spune. În mod obișnuit, bărbaților tot soțiile celorlalți li se par mai frumoase.

Sarai, cu 10 ani mai tânără decât Avram, era acum de cel puțin 65 de ani. Dar, întrucât patriarhii au trăit vreme mai îndelungată decât oamenii de astăzi (Sarai a atins vârsta de 127 de ani), o femeie de 65 de ani era încă în plinătatea frumuseții, cu atât mai mult cu cât Sarai nu avusese copii și se păstrase, astfel, mai bine.

După acest compliment, Avram continuă: „*Când te vor vedea egiptenii, vor zice: Aceasta este nevasta lui! Și pe mine mă vor omorî, iar pe tine te vor lăsa cu viață*“ (Geneza 12: 12).

Egipcenii aveau în lumea veche un renume de mare urâtenie. Frumusețea Sarei putea, deci, să-i ispitească pe egipteni. Și Avram socotea că, dacă ei ar privi-o ca necăsătorită, i-ar cere-o lui de nevastă, ca unui frate, pe când altminteri pofta după ea și

cunoștința faptului că ea aparținea altuia i-ar fi determinat să-l omoare.

Dar, gândind așa, Avram a comis un mare păcat, tot așa de obișnuit, între oameni și astăzi, păcatul neîncrederii, al bănuielilor neîntemeiate. Fără nici un drept, el îi consideră pe egipteni ca niște oameni lipsiți de orice frică de Dumnezeu.

Însă contrar așteptărilor, egiptenii l-au primit în țara lor cu drag, așa cum au făcut mai târziu și locuitorii din Gherar, iar regele egiptenilor îi adresează lui Avram cu drept cuvânt întrebarea: „*Ce ai văzut de ai făcut lucrul acesta?*” (Geneza 20: 10).

Ce ai văzut? este întrebarea pe care Dumnezeu o pune și astăzi tuturor firilor bănuitoare și neîncrezătoare. *Ce ai văzut? Pe ce este întemeiată reaua părere pe care ți-ai făcut-o despre unii oameni?*

Oamenii se necăjesc din cauza unor temeri inspirate de născociri ale propriei lor imaginații. De frica unor lucruri, care numai în imaginația lor se întâmplă, ei recurg la păcate gândind că pot scăpa de primejdiile care nici nu există.

Temerea aceasta o întâlnim la multe personaje biblice. Eliezer, robul lui Avraam, se frământă ce va face, dacă fata pe care se duce s-o pețescă pentru fiul acestuia, Isaac, nu va voi să-l urmeze. La ce a fost nevoie de frământarea aceasta? Rebeca l-a urmat din prima clipă. Iacov se frământă cum să scape de primirea rea pe care avea să i-o facă Esau la întoarcerea sa din Canaan. Dar Esau îi cade pe grumaz, plânge și se dovedește un adevărat frate.

Tot așa a fost chinuit și Avram de bănuieli și de neîncredere.

Și de aceea îndeamnă pe Sarai: „*Spune, rogu-te, că ești sora mea, ca să-mi meargă bine din pricina ta, și sufletul meu să trăiască datorită ție*“ (Geneza 12: 13).

De altfel, Sarai era cu adevărat sora lui Avram după tată, nu și după mamă. Totuși spusele lui Avram sunt minciuni, cum minciuni sunt toate jumătățile de adevăr, la care recurg oamenii, cu muștrări de conștiință, pentru a împăca și cugetul și interesele lor primejduite. Cuvântul care-l spui poate fi absolut exact, cum este cazul celor spuse de Avram aici, dar spusa poate să fie minciună, fiindcă minciuna constă nu în cuvintele pe care le rostești, ci în ideile pe care le transmiți. Dacă prin cuvinte exacte transmiți altora o idee falsă, ești răspunzător de închipuirile false, pe care și le fac aceștia.

Așa era și cazul cu Avram. El spunea un lucru exact. Sarai era sora sa. Dar aflând numai atât, nimeni nu-și putea închipui că-i este și nevastă. Egiptenii credeau că Sara era liberă și dacă au gândit greșit, vina este a lui Avram care i-a făcut să înțeleagă fals lucrurile.

Oricât de adevărate erau cuvintele lui Avram luate unul câte unul, și oricât de patriarh și prieten cu Dumnezeu era Avram, minciuna lui a rămas minciună. Peste mii de ani, Dumnezeu încă îi spune poporului evreu, referindu-se la acest strămoș al lui: „*Cel dintâi tată al tău a păcătuیت...*“ (Isaia 43: 27).

Vicleșugul reușește, dar se descoperă

Egiptenii încredințați că Sarai era numai sora lui Avram, o aduc pe aceasta în casa lui Faraon, care îl încarcă cu daruri scumpe pe cel presupus a fi numai frate al noii sale țiitoare: „*oi, boi, măgari, robi și roabe, măgărițe și cămile*“* (Geneza 12: 16).

Dar Domnul a lovit cu mari urgii pe Faraon și casa lui, din pricina nevestei lui Avram, Sarai. Atunci Faraon a chemat pe Avram și i-a zis: „*Ce mi-ai făcut? Pentru ce nu mi-ai spus că este nevastă-ta?*“ (Geneza 12: 16).

În ce tristă stare era acum Avram, trebuind să suporte dreptele mustrări ale lui Faraon! Tot așa, mai târziu, Iona, fugind dinaintea Domnului, avea să audă asemenea reproșuri din partea unor corăbieri păgâni, el, un prooroc!

Ce tristă va fi fost și Sarai! Ea nu l-a mințit pe Faraon. Ci, tăcută și supusă, ea împlinise voia domnului și bărbatului ei. Acum îl vedea rușinat astfel. Faraon i-a spus lui Avram: „*Iată-ți nevasta, ia-o și pleacă*“. Și Avram rămâne mut, căci nu avea ce răspunde.

Două atitudini față de proorocii care au păcate

Mai târziu, în exact aceeași situație, Abimelec, regele Gherarului, înapoind-o pe Sarai lui Avram, îi

* Această enumerare pe care o găsim în Biblie este foarte semnificativă. Robii erau așa de desconsiderați încât sunt numărați la un loc cu măgarii și măgărițele.

va spune: „*Iată, țara mea este înaintea ta; locuiește unde-ți va place*“ (Geneza 20: 15).

Cu cât mai înțelept a fost Abimelec, decât Faraon!

Regele Egiptului, văzând un păcat în Avram, îl izgonește din țară. Dar regele Gherarului, care va vedea același păcat în Avram, va băga de seamă că acest om păcătos ca toți ceilalți are și o profundă cunoștință de Dumnezeu, că este un prieten al Creatorului. Și de dragul binecuvântărilor și a cunoștințelor pe care le putea căpăta prin Avram, Abimelec îi va trece cu vederea păcatele. Ce atitudine plină de învățătură și pentru fiecare din noi!

Asta înseamnă să știi să mănânci miezul unei rodii, aruncându-i coaja.

Povara bogățiilor

Dar, precum am spus, Faraon nu a avut această înțelepciune. Avram a trebuit să părăsească Egiptul.

„*Foarte încărcat în vite, în argint și în aur*“ (Geneza 13: 2), el s-a înapoiat cu Sarai și cu Lot în țara Canaan.

Avram era bogat. Fusese bogat și înainte de pogo-rărea sa în Egipt. Aici a agonisit și mai mult. Totuși Avram a intrat în Împărăția Cerurilor. Este extrem de greu pentru un bogat să intre în împărăție, dar nu este cu totul exclus, dacă Dumnezeu îi dă har.

Bună este însă expresia din originalul Bibliei: „*Avram era foarte încărcat de bogății*.“ Expresia aceasta își are originea în viața nomazilor, care înaintează mai greu în călătoriile lor, dacă au cu ei

convoaie lungi de servitori și vite. Dar expresia se potrivește și pentru viața spirituală. Bogățiile îl încarcă pe un credincios. Și astfel încărcat, el înaintează cu anevoie.

Despărțirea de Lot

„Lot care călătorea împreună cu Avram, avea și el oi, boi și corturi“ (Geneza 13: 5).

Călătorea cu Avram și avea doar: oi, boi și corturi, nu însă și cunoștința de Dumnezeu și credințioșia acestuia.

Și este lesne de înțeles că așa a fost. Lot mergea cu Avram. Avram mergea cu Dumnezeu. Lot se mulțumea cu mai puțin: să umble doar cu un om al lui Dumnezeu. De aceea era, cât pe ce, s-o sfârșească rău.

Nici noi să nu ne mulțumim cu mai puțin decât umblarea personală cu Dumnezeu. Umblarea cu oamenii lui Dumnezeu nu ajunge. Trebuie să fim printre aceia care umblă cu El.

Ținutul acela nu era încăpător ca cei doi să locuiască împreună, din cauza averilor lor așa de mari. Nu era destulă pășune pentru vitele amândurora.

Și din cauza insuficienței pășunilor, *„s-a iscat o ceartă între păzitorii vitelor lui Avram și păzitorii vitelor lui Lot“* (Geneza 13: 7). Cearta aceasta era deosebit de primejdioasă, fiindcă ferezitii și canaanitii locuiau atunci în țară. Ochii lor erau îndreptați asupra familiei lui Avram din cauza credinței deosebite a acestuia. Credința cea nouă putea fi compromisă prin

această ceartă. Apoi canaanii o puteau folosi pentru a-i nimici pe amândoi.

Văzând că Lot, plictisit probabil de prea multe predici, pe care i le va fi ținut Avram, nu voia să treacă peste conflictul dintre păzitori, Avram i-a zis: *„Te rog, să nu fie ceartă între mine și tine, și între păzitorii mei și păzitorii tăi, căci suntem frați. Nu-i oare țara înaintea ta? Mai bine desparte-te de mine: dacă apuci tu la stânga, eu voi apuca la dreapta; Dacă apuci tu la dreapta, eu voi apuca la stânga“* (Geneza 13: 8 - 9).

Țara era promisă lui Avram. El era unchiul lui Lot și mai bătrân decât acesta. Totuși, el nu insistă asupra dreptului său, ci-i oferi lui Lot o parte din țară și încă partea pe care și-o va alege singur.

Căci o despărțire în pace, chiar cu riscul unei pierderi, este mai bună decât o conlocuire în ceartă. Atitudinea lui Avram față de Lot, este cea mai bună soluție în conflictele dintre frați.

Lot își alege câmpia Iordanului

Trebuind să-și aleagă un colț din țară, Lot și-a ridicat ochii. Vina sa era că s-a lăsat condus de ochii care înșală așa de ușor.

Lot a văzut că toată câmpia Iordanului era bine udată. Dar nu la aceasta ar fi trebuit să privească, pentru că la ce i-au folosit bogățiile câmpiei Iordanului, când a trebuit să fugă de acolo gol? Degeaba era țara bună, dacă oamenii erau răi, și de o răutate fără măsură, căci *„strigătul împotriva*

Sodomei și Gomorei s-a mărit și păcatul lor într-adevăr este nespus de greu“ (Geneza 18: 20); „*sodomitii își dădeau pe față nelegiuirea, fără s-o ascundă*“. La ei, păcatul era un lucru care se putea înfăptui în public.

Nu pe acele lucruri frumoase la vedere, care izbesc ochii, ar trebui să le aleagă omul, ci pe cele mai bune și de folos pentru suflet. Așa ar fi trebuit să procedeze și Lot. Atunci ar fi rămas cu Avram, căutând alt mod să potolească cearta dintre păzitorii lor.

Mai târziu, mult avea să-i pară rău lui Lot de alegerea pe care a făcut-o. Apostolul Petru ne spune în Epistola sa că Lot a devenit neprihănit, amintindu-și în Gomora de cele văzute la Avram și că era foarte întristat acolo, de viața destrăbălată a acestor stricați. Lot locuind în mijlocul lor, își chinuia acum în toate zilele sufletul lui neprihănit, din pricina celor ce vedea și auzea, din pricina faptelor lor nelegiuite.

Dar cine l-a pus să-și aleagă tocmai regiunea aceasta?

Să nu ne lăsăm amăgiți de frumusețea păcatului!

Este adevărat că Sodoma și Gomora, orașe aflate în câmpia Iordanului, erau ca o grădină a Domnului. Și păcatul este frumos, atrăgător, dar îți lasă gust amar.

„Oamenii din Sodoma erau răi și afară din cale de păcătoși împotriva Domnului“ (Geneza 13: 13). Iată lucrul de care Lot nu ținuse seama.

Și ce interesantă este gradatia în expresia aceasta biblică. Între ei sodomitii „*erau răi*“. Și numai atât. Dar împotriva lui Dumnezeu erau „*afară din cale de păcătoși*“. În societate ei consimțeau la o oarecare

îngrădire a răutății, măcar de frica pedepsei. Care-i tâlharul, care nu renunță și el vreodată la o tâlhărie de frica jandarmului? Dar față de Dumnezeu, păcătoșenia lor nu cunoștea margini. Aici nu le mai era frică deloc.

Însă Lot, gândindu-se numai la cele materiale, îl părăsește pe Avram și se așază printre astfel de oameni.

Repetarea făgăduinței dumnezeiești

După despărțirea de Lot, Dumnezeu îi reînnoiește lui Avram făgăduința: „*Căci toată țara pe care o vezi, ți-o voi da ție, și seminței tale în veac*“ (...) (Geneza 13: 15).

Promisiunea trebuie să-i fi părut deosebit de curioasă atunci, după ce a fost părăsit de nepotul său, care era singurul moștenitor al celui lipsit de copii.

Dar nu avea să-l moștenească nepotul, oricât se va transforma el mai târziu după chipul lui Avraam, prin înrâurirea educației primite în tinerețe. Țara va aparține seminței lui Avraam, adică celor născuți de el. Căci israelit nu te poți face prin nici o creștere și prin nici o influență. Nici membru în poporul lui Dumnezeu, Israelul cel nou, care este Biserica lui Isus, nu poți deveni printr-un act de voință, sau prin schimbări de caracter, sub influența anumitor persoane, ci trebuie să fii născut din nou, născut din apă și din Duh, trebuie să ai sămânța lui Dumnezeu în tine.

Lot, ca moștenitor ar fi fost numai o imitație. Creștinul care nu este născut din nou, de Sus, din

Dumnezeu, rămâne și el numai o imitație. Căci Țara Cerească este făgăduită numai seminței lui Avraam, adică nu celor bine crescuți, ci celor bine născuți din Cristos, care este sămânța lui Avraam.

Primul război biblic

După prima făgăduință, Avram, venit în Canaan, întâmpină foametea. După repetarea făgăduinței, avea să fie târât într-un război, primul război din istoria biblică.

Cât de greu le este oamenilor să se înțeleagă între ei! Se despart pentru cele mai mici lucruri. Așa se face, că în atât de îngusta câmpie a Iordanului, erau patru regișori.

Regele neprihănirii

Mai târziu, pe vremea lui Iosua, aceeași mică regiune avea să fie împărțită între 31 de regi.

Împotriva acestor patru regișori, au venit să se războiască mai multe armate.

Cea dintâi a fost armata lui Amrafel, cunoscut în istorie sub numele de Hamurabi. (Este demn de luat în seamă că numele adevărat al acestui rege este cel dat în Biblie, iar nu cel al istoriei profane. Numele era numai o încercare a babilonienilor de a pronunța și scrie un nume străin, regele acesta nefiind de obârșie babiloniană, ci vest-semitică.) Amrafel era rege al Șinearului, denumire dată Babilonului.

A urmat, apoi, armata lui Arioc, regele Eleasarului și Tideal, împăratul Goiimului.

Se mai afla acolo armata Elamului, sub conducerea împăratului său Chedorlaomer, nume care înseamnă *servitor al lui Laomer*, un zeu păgân, chiar principalul zeu al Elamului; după mitologie, fiul zeiței babiloniene a apei, Ea.

Trebuia să ne închipuim toate aceste armate ca destul de însemnate, căci populațiile care luptau în aceste tabere erau foarte înaintate în cultură. Ele aveau importante lucrări în aritmetică și medicină. Comerțul lor exterior se întindea până în India. Așa că erau destul de înaintate, civilizate, progresate, pentru a face mari lucruri rele.

Războiul a fost dus contra unei armate, care nu putea fi decât mult inferioară, a unor mici regi, care erau doar niște șeici sau șefi de trib. Aceștia erau Bera, regele Sodomei, Birșa, regele Gomorei, Șineab, regele Admei (numele acesta a fost găsit într-o inscripție cuneiformă), Șemeeber, regele Teboimului și regele Belei sau Toarului.

„Aceștia din urmă s-au adunat cu toții în valea Sidim, adică Marea Sărată“.

Asfaltul din Sidim era râvnit de către regii babilonieni: bitumul era în Babilonia una dintre necesitățile vieții și pare să fi fost un monopol de stat. El era folosit în loc de var, precum și în scopul de a încălzi și ilumina. Regii canaaniti fuseră supuși lui Chedorlaomer. Dar acum se răsculasera. Babilonul, fiind astfel tăiat de la resursa de bitum din apropierea Mării Moarte, a pornit la război.

După cum era previzibil, regișorii canaaniți au fost bătuți și au avut grijă să dea bir cu fugiții, lăsând popoarele lor în voia soartei. Dar au căzut în una din fântânile de smoală, care acopereau valea Sidim, iar noroadele lor s-au refugiat în munți.

Avram vine în ajutorul lui Lot

Biruatorii au luat toate bogățiile și toate merindele Sodomei și ale Gomorei și au plecat. Au luat și pe Lot, fiul fratelui lui Avram, care locuia în Sodoma, împreună cu averile lui. Astfel Lot a pierdut bogăția la care ținuse atât de mult și de dragul căreia se despărțise de Avram. Dar era el însuși prizonier de război, primul prizonier de război din istoria biblică. A venit apoi unul care scăpase și a dat de știre lui Avram, „evreul”^{*}.

„Cum a auzit Avram că fratele său fusese luat prins de război, a înarmat trei sute optsprezece din cei mai viteji slujitori ai lui, născuți în casa lui și a urmărit pe împărații aceia până la Dan” (Geneza 14: 14).

Acum e cam greu să crezi că Avram, omul atât de prudent, a mers împotriva unor împărați atât de puternici cu numai 318 oameni. Numărul acesta desigur a fost al celor născuți în casa lui, luptători încercați, pe care el i-a pus în fruntea unor armate formate din amoriți, aliații lui. Este ca și cum am

^{*} Avram este primul om care poartă în Sfânta Scriptură numele de neșters „evreul”. Elam, Șinear, Sodoma, Gomora, Teboim sunt nume învechite și uitate de mult. Dar evreii există și astăzi.

spune astăzi: „*Un rege a pornit la război cu un Stat Major de zece generali ai săi*“.

Cu armata sa, Avram l-a înfrânt pe Chedorlaomer și l-a scăpat pe Lot.

Melhisedec

După ce s-a întors Avram de la înfrângerea lui Chedarlaomer și a împăraților care erau împreună cu el, împăratul cel nou al Sodomei i-a ieșit în întâmpinare în valea Șave, sau Valea împăratului, în imediata apropiere a Ierusalimului, care era, încă de pe atunci, una din cele mai puternice fortărețe ale Canaanului.

„Melhisedec, împăratul Salemului, a adus pâine și vin“ sau, cum am spune astăzi, o preînchipuire a împărtășaniei instituite de Domnul Isus, cu cuvintele *„Luați, mâncați, acesta este trupul Meu“*, când a dat ucenicilor pâinea și: *„Beți toți din el, căci acesta este sângele Meu, sângele legământului cel nou, care se varsă pentru mulți, spre iertarea păcatelor“*, când le-a dat cupa de vin.

Cine era acest Melhisedec despre care toți învățătorii Bisericii gândesc că a fost un chip al Domnului Isus?

În Biblie ni se spune că era împărat al Salemului. Or, documente egiptene arată că Ierusalimul era foarte des numit simplu Salem, un nume poetic pe care-l întâlnim și în Psalmul 70: 2.

Dar el nu era numai împăratul Ierusalimului. Sfânta Scriptură insistă asupra funcției de preot, *„preot al Dumnezeului Celui Preaînalt“*.

În 1 Corinteni 8: 5 apostolul Pavel ne spune: „*Sunt în adevăr mulți dumnezei*“. Nu este oare Diavolul denumit „*dumnezeul veacului acestuia*?“ Nu ni se spune oare că unii au drept dumnezeu pântecelul lor? Sunt numiți dumnezei îngerii cei mari în putere. Dumnezei sunt numiți apoi și oamenii aceia cărora le-a vorbit Cuvântul lui Dumnezeu (Ioan 10: 35). Moise este numit dumnezeu de către Aaron și Faraon. Dumnezei sunt, deci, mulți. Dar Melhisedec, regele Salemului, se ridicase la o treaptă înaltă. De la închinarea la zeii cei mici, de la închinarea față de oameni, draci sau diferite puteri cerești, el s-a ridicat la închinarea către Dumnezeul cel mai înalt, Căruia toate Îi sunt supuse.

De altfel, faptul că orașul purta numele de Salem, adică „*Pace*“ și numele său propriu Melhisedec înseamnă „*Împărat al Neprihănirii*“, arată că lumea căreia îi aparținea el era preocupată de lucrurile înalte, spirituale, de pace și neprihănire.

Vedem aici și un alt lucru foarte important: cât de mare era păcatul lui Avram, care, după ce i Se descoperise Dumnezeu, se îngâmfase și, considerându-se drept singurul prieten al lui Dumnezeu, îi disprețuia pe alții, îi considera pe toți drept oameni fără temere de Dumnezeu, ucigași, hoți etc., față de care se considera îndreptățit să recurgă la viclenie. Or, Scriptura, descriindu-ne pe larg viața lui Avram, ne prezintă numai viața „*unuia*“ din mulții martori pe care Dumnezeu i-a avut în toate vremurile pe pământ, fiindcă descrierea cu amănuntul a vieții tuturor, dacă ar fi fost pusă în cărți, „*cred că nici chiar în lumea aceasta n-ar fi putut încăpea cărțile care*

s-ar fi scris“. Pilda lui Melhisedec ne arată însă că Dumnezeu a avut și alte tipuri de oameni, cărora le-a descoperit voia Sa, nu numai tipul abrahamit. Dumnezeu *„a vorbit în multe rânduri și în multe chipuri*“ (Epistola către Evrei 1: 1).

La fel, găsim mai târziu în Biblie pe Ietro, preot în Madian, de asemenea din altă tipologie decât cea abrahamită, posedând o cunoaștere de Dumnezeu.

Melhisedec binecuvintează

Numele lui Melhisedec apare iarăși în Scriptură în Psalmul 110 și apoi în Epistola către Evrei și pasaje de acolo ne fac să pricepem mai bine personalitatea acestui rege-preot.

În Psalmul 110 care conține taine ascunse, pe care nici un om nu le-ar fi înțeles, dacă Duhul Sfânt nu ni le-ar fi tălmăcit în Noul Testament, citim că Iehova, Dumnezeul cel mai înalt, a jurat lui Mesia în chip irevocabil: *„Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec*“.

Dar ce fel de preot fusese Melhisedec? Vrem să aflăm lucrul acesta, ca să știm ce fel de Mare Preot este și va fi în veac Mesia Isus.

Când Avram s-a înapoiat din război, Melhisedec a adus pâine și vin. Melhisedec, preotul Dumnezeului celui Preaînalt, (*„El eljon*“ în original) slujește luptătorului credinței când este obosit. Or, un asemenea preot este și Isus Mântuitorul. El întărește pe luptătorii credinței când sunt obosiți.

Singura slujbă preotească a lui Melhisedec despre care ni se povestește în Biblie a fost să binecuvinteze. Și ce oare altă slujbă face Isus, decât să binecuvinteze, să binecuvinteze mereu!...

În primele capitole ale Apocalipsei, Domnul caracterizează diferitele Biserici din Asia, lăudând pe unele și spunând altora foarte simplu că sunt moarte, sau căldicele. Dar aceste Epistole atât de aspre sunt precedate de următoarele cuvinte mângâietoare: „*Ioan, către cele șapte Biserici, care sunt în Asia: Har și pace vouă din partea Celui ce este, Celui ce era și Celui ce vine*“ (Apocalipsa 1: 4). Har și pace celui tare în credință, har și pace bisericii căldicele din Laodiceea! Har și pace tuturor! Binecuvântare și iarăși binecuvântare tuturor! Aceste lucruri a venit să le aducă Isus, Preotul, „...după rânduiala lui Melhisedec“.

Ce întăritoare trebuie să fi fost pentru Avram o asemenea întâlnire cu un preot care prin felul cum își îndeplinea slujba era un chip al Mântuitorului!

Epistola către Evrei ne spune, că „*Melhisedec acesta, împăratul Salemului, preot al Dumnezeuului Preaînalt, care a întâmpinat pe Avram, când acesta se întorcea de la măcelul împăraților, care l-a binecuvântat*“ (cap. 7: 1).

Acum, oricât ai fi luptat pentru o cauză dreaptă, momentul când te întorci de la un măcel pare să fie cel mai puțin potrivit pentru a ți se da binecuvântări. Dar așa este și cu Isus, Omul care primește pe păcătoși, Cel care dăruiește haina cea mai bună și vițelul cel îngrășat unui fiu care și-a cheltuit averea în destrăbălări. Cu cât mai mult este binecuvântat de El.

acela, care într-o luptă dreaptă este silit uneori de împrejurări vitrege, să întrebuințeze mijloace care nu sunt nici după voia lui, nici după voia lui Dumnezeu, dar a căror alegere nu-i stă în putere!

Regele fără spîță de neam

Epistola către Evrei ne spune despre Melhisedec în capitolul 7 versetul 3 că era „*fără tată, fără mamă, fără spîță de neam*“.

Un document descoperit recent cu prilejul unor săpături ne lămurește bine acest verset. Cu vreo 400-500 de ani după Melhisedec, Abdi-Taba, cârmuitorul Urusalimului, scriind stăpânului său, regele Egiptului, îi spune: „*Iată, această țară a Urusalimului nu mi-au dat-o nici tatăl meu, nici mama mea: mîna regelui mi-a dat-o*“. Aceasta înseamnă că Abdi-Taba nu a moștenit această poziție prin naștere, ci a primit-o ca un dar din partea regelui Egiptului.

Nici Isus nu a dobândit înălțarea Lui prin faptul că S-a născut din Duhul Sfânt și a fost în veșnicie Fiu de Dumnezeu. La naștere, El a fost pus pe picior de egalitate cu noi. S-a făcut rob asemenea nouă, avea voință liberă și a fost ispitit în toate ca și noi. El stăpânește Împărăția Cerurilor nu datorită unei nașteri alese, ci datorită unei vieți alese pe pămînt. El, aici, a fost făcut desăvârșit. Toată mîntuirea a putut-o urzi ca urmare a ascultării Lui, cum ne spun pe larg Epistolele apostolului Pavel.

Nici măcar o singură dată Domnul Isus sau apostolii nu caută să convingă pe oameni să-L urmeze,

fiindcă S-ar fi născut în chip supranatural din Fecioară și Sfântul Duh. Nu prin spița de neam voia El să convingă pe oameni, ci prin învățătura și pilda Lui sublimă, precum și prin semnele pe care le făcea.

Ultimul punct vrednic de a fi amintit este că Melhisedec ca și Isus mai târziu a fost preot „*pus nu prin legea unei porunci pământești, ci prin puterea unei vieți nepieritoare*“ (Evrei 7. 16). Prin aceasta se dă preoția tuturor religiilor. Într-adevăr în unele religii erai preot prin naștere; așa de pildă, în religia mozaică toți urmașii lui Aaron erau preoți, chiar dacă erau și mari nemernici. Ana, Caiafa, ucigașii lui Isus, puteau să aibă firi criminale, totuși erau preoți fiindcă se trăgeau din Aaron. În alte religii, candidatul la preoție nu este cercetat dacă este credincios, dacă are viața sfântă, ci dacă are certificat de absolvire a anumitor școli superioare. El este preot, independent de orice calități launtrice, prin ceremonia hirotoniei.

Isus era preot nu printr-o asemenea lege, ci prin viața Lui nepieritoare, calitate prin care este preot orice creștin adevărat.

În ce constă deosebirea dintre preoția prin lege și preoția prin viață? Legea și viața sunt contraste. Fiecare faptură procedează în chip natural după viața care este în ea, fără nici o lege sau obligație din afară. Pasărea nu are nevoie de nici o lege pentru a zbura. Viața păsării o face să vadă în zburat o desfătare. O lege este întotdeauna dovada că viața lipsește. Legea care interzice furatul este o dovadă că aceia pentru care este făcută au o viață greșită, căci pentru oameni cinstiți nu-i nevoie de o astfel de lege. Și o lege nu este numai dovada că lipsește viața dreaptă, dar este

și neputincioasă de a o produce. Ea poate controla și restrânge păcatul, dar ea nu poate inspira viață. Ea poate cere, dar nu poate da. Dar în Isus și în credincioșii duhovnicești lucrează „*puterea unei vieți nepieritoare*“, așa că este în însăși firea lor să se delecteze în voia lui Dumnezeu. Ei nu au nevoie de o lege care să-i oblige la aceasta, nici de una care să reglementeze relațiile lor cu Dumnezeu. Ei sunt preoți prin „*puterea unei vieți nepieritoare*“.

Din toate aceste puncte de vedere, întâlnirea cu Melhisedec, omul cu puterea de a binecuvânta, care nu prin tradiție, ci prin cercetare proprie a ajuns la o cunoaștere de Dumnezeu și care era preot nu prin legile vreunei instituții omenești, ci prin viața nepieritoare care era în el, trebuie să fi însemnat un moment hotărâtor în viața lui Avram.

Avram dă zeciuială

El îi dă acestui popor zeciuială (adică a zecea parte) din toată prada de război. Lui însuși nu-și oprește nimic din ea, nici un fir de ață, nici o curea. „*Nimic pentru mine*“- este devizia lui Avram. „*Nimic pentru mine*“ nici măcar în rugăciune. Caterina de Genova, ajunsă la o vârstă înaintată, zicea: „*Iată, o Dumnezeuul meu, că au trecut vreo 35 de ani, de când nu Ți-am cerut niciodată nimic pentru mine*“.

În ceea ce privește zeciuiala, ea trebuie să fi fost pentru Avram un lucru familiar care era practicat, pe scară largă, în cetățile babiloniene. Inscripțiile cuneiforme din Babilonia vorbesc foarte des despre

zeciuială. Marile temple ale Babilonului erau în parte susținute de „esra“ sau zeciuiala luată de la prinți și țărani. În Muzeul Britanic sunt multe tablete care sunt chitanțe de plată ale zeciuiei către marele templu al zeului soarelui din Sippura pe vremea lui Nebucadnețar și a succesorilor săi. Dar există și tablete datând dintr-o epocă și mai îndepărtată.

Zeciuiala care se dădea altădată templelor idolate, Avram o plătește lui Melhisedec, preotul Dumnezeului celui Preaînalt.

Făgăduința dumnezeiască este reînnoită

După aceste întâmplări Avram avu o vedenie a lui Dumnezeu și îl cuprinsese frica, gândindu-se că de la ultima oară când Dumnezeu îi vorbise, el purtase un război în care, deși pentru o cauză dreaptă, vărsase desigur și sânge de oameni nevinovați. El nu știa în ce măsură trebuia să se teamă de legea dată de Dumnezeu lui Noe: *„Dacă varsă cineva sângele omului și sângele lui să fie vărsat de om“* (Geneza 9: 6). Legea aceasta nu prevedea nici o excepție pentru cazurile de război.

Dar Dumnezeu îl liniștește: *„Avrame, nu te teme“*. Legea nu este făcută pentru oameni neprihăniți. Ea nu poate să osândească oamenii fundamental neprihăniți, deși au și ei păcate în viața lor, atunci, când în dreapta lor alergare, împrejurări potrivnice îi silesc la câte o acțiune nedreaptă în sine, sau când ei cad biruiți de vreo ispită și iarăși se ridică.

Legea este *pentru cei fără de lege și nesupuși, pentru cei nelegiuți și păcătoși, pentru cei fără evlavie, necurați, pentru ucigașii de tată și ucigașii de mamă, pentru ucigașii de oameni, pentru curvari, pentru sodomiți, pentru vânzătorii de oameni, pentru cei ce jură strâmb*, adică pentru cei ce trăiesc în chip firesc în aceste păcate, care se bălăcesc în ele, fără a stărui după lucrurile cele înalte.

Avram a răspuns: „*Domnii mei, Iehova, ce-mi vei da?*”^{*}.

„*Ce-mi vei da?*” - întreabă Avram pe Dumnezeu. Avram nu se mulțumește cu făgăduința care are un caracter general: „*Eu sunt scutul tău, și răsplata ta cea foarte mare*” (Geneza 15: 1). El vrea să știe concret ce va căpăta. El imediat formulează și o rugămintă. Mai încolo el cere lui Dumnezeu un semn. El tratează cu Dumnezeu orice chestiune în chip practic, nu face teologie nici sentimentalism cu El. Așa trebuie să fie și raporturile noastre cu Dumnezeu, raporturi cu un Dumnezeu viu, concrete și practice.

„*Căci mor fără copii* - continuă Avram - *și moștenitorul casei mele este Eliezer din Damasc*” (în ebraică numele acesta înseamnă „*Dumnezeu ajută*”). Avram este la sfârșitul vieții și nu are copii. Cu ce ar putea Dumnezeu să-l răsplătească? El nu-l

* Această este traducerea exactă a răspunsului, cuvântul ebraic „Adonai” fiind pluralul cuvântului „domn”. Aceasta este foarte important pentru noi, fiindcă înseamnă că Avram trebuie să-L fi cunoscut pe Iehova, Dumnezeul cerului și al pământului ca o pluralitate de persoane, tocmai ceea ce Noul Testament ne revelează atât de clar. El a știut că Unicul Dumnezeu este o Treime. Multe lucruri ale Vechiului Testament ne arată o oarecare cunoaștere a acestei taine.

are decât pe Eliezer. Iar numele acestuia, atât de semnificativ, de „*Dumnezeu ajută*“ nume pe care el l-a pus slujitorului său, a devenit atât de familiar în gura lui Avram, încât nu-i mai spune nimic; nu-i mai inspiră nici o încredere în posibilitățile lui Dumnezeu.

Dumnezeu îl asigură pe Avram că nu Eliezer va fi moștenitorul lui, ci „*cel ce va ieși din el*“. Și tot în vedenie, îl duce pe Avram afară și-i zice: „*Uită-te spre cer!*“

Ce sfat minunat! Uită-te spre cer! Avram „*nu s-a uitat la trupul său care era îmbătrânit - avea aproape o sută de ani*“ ci, ascultând de Dumnezeu, s-a uitat spre Cerul de unde pot veni minuni. Spre Cer trebuie să fie îndreptate și privirile noastre în orice vreme.

„*Uită-te spre cer - îi spune Dumnezeu - și numără stele dacă poți să le numeri*“.

O veche tradiție amintită de istoricul Josephus Flavius și de Talmud spune că Avram a fost un mare astrolog. Dar, în orice caz, lumea stelelor trebuie să-i fi fost cunoscută. Filozofii greci din vechime socotiseră că există 1 028 de stele. Un ochi bun poate număra cu mult mai mult decât atât, și anume vreo 5 000. Sarcina de a număra stelele văzute nu întrecea putința omenească nici pe atunci. Dar credincioșii au știut înainte de astronomi că există stele nevăzute. „*Oștirea cerurilor nu se poate număra*“, a spus Ieremia cu mii de ani înainte de descoperirea telescopului. Stelele acestea nevăzute cum să le numeri? Și după ce un ochean ți le-a descoperit cum să le stabilești numărul, neștiind dacă un ochean mai puternic nu-ți va descoperi încă altele în viitor?

„*Așa va fi sămânța ta*“ - îi spune Dumnezeu lui Avram. Sămânța ta va fi deci nespus de numeroasă,

de nesocotit. O parte din sămânța ta va fi văzută, cum văzute sunt o parte din stele. Sunt cei care fac parte din trupul Bisericii. Aceștia, deși cu oarecare greutate, pot fi numărați. Se știe cu aproximație cam câți creștini sunt în lume, dar sunt și stele nevăzute. Sunt oameni care fac parte din sufletul Bisericii, fără a face parte din trupul ei cel văzut. Toți aceștia sunt sămânța lui Avraam. Și până la sfârșitul veacurilor vor fi tot mai mulți și mai mulți.

Sămânța lui Avraam avea să fie ca stelele cerului și în alt sens. Și anume avea să fie în rânduială ca stelele. Stelele se mișcă numai după o ordine bine stabilită. Tot așa cei ce sunt sămânța lui Avraam nu trăiesc și nu se mișcă la întâmplare, ci stau la locul lor și se mișcă în felul rânduit de Dumnezeu, ascultând de poruncile Lui pline de dragoste.

Foarte interesant este să comparăm această făgăduință cu cea dată de Dumnezeu lui Iacov: „*Sămânța ta va fi ca pulberea pământului*“. În lumea aceasta sămânța lui Avraam este ca pulberea disprețuită și călcată în picioare de către toți. În Împărăția lui Dumnezeu, ei vor străluci însă ca stelele.

Da, ca pulberea și ca stelele - așa este viața noastră. Nu se putea da o caracterizare mai minunată.

Avram a crezut pe Dumnezeu

Acestea toate sunt bune. Numai că în clipa când Avram a avut vedenia nu era absolut nici o stea de văzut pe cer, căci era ziuă. Soarele avea să apună abia cu mult mai târziu. Cum de a sesizat deci Avram

această făgăduință a lui Dumnezeu? Nu prin simțuri, nu prin vedere, ci printr-o nouă facultate: *credința*, facultate pe care a avut-o Avram, primul personaj biblic din istoria lui Israel.

După ce Biblia reproduce făgăduința lui Dumnezeu, urmează o propoziție scurtă: „*Avram a crezut pe Domnul*“. Propoziția este scurtă, dar această realizare a lui Avram a fost uriașă

A-L crede pe Dumnezeu este cu totul altceva decât a crede în Dumnezeu. A-L crede pe Dumnezeu este o mare realizare pentru un suflet omenesc. Este o uriașă realizare ca omul pieritor să-L creadă pe Dumnezeul Etern.

Cu ce asemănare s-ar putea asemana lucrul acesta? Iată cu ce: poate un muncitor necăjit și oropsit să-l creadă pe intelectualul care trăiește în mare confort, când acesta susține că deosebirea de condiții de viață este neapărat necesară pentru buna dezvoltare a societății și deci, la urma urmei, pentru beneficiul muncitorului însuși? Stomacul flămând și goliciunea săracului se răzvrătesc aici. Este o mare realizare pentru un muncitor să accepte cu dragoste această inegalitate atât de chinuitoare pentru el, să se facă apărătorul ei, să creadă în afirmațiile intelectualului pe care el, din cauza orizontului strâmt la care-l condamnă toată viața lui necăjită de om sărac, nu le poate controla și să se jertfească pentru ca să asigure intelectualului o viață de confort.

Cu ce am mai putea să asemănăm această expresie „*a-L crede pe Dumnezeu*?“ Stai înaintea unui om cu totul străin ție până ieri, a cărui capacitate științifică, cinste, moralitate, virtuți sau cusururi îți sunt total

necunoscute și auzi din gura lui: „*Trebuie să-ți faci injecții, să iei acest medicament amar, să te lipsești de diferite mâncăruri, să lași să ți se facă o operație grea care poate fi și mortală*“. Și tu, nu numai că crezi în existența unor medici, cum oamenii cred în existența lui Dumnezeu, ci îl crezi pe medicul acesta. Pe simplul cuvânt al lui lași să ți se ciuntească trupul în vederea unei ipotetice sănătăți viitoare, despre a cărei existență nu ai nici o altă mărturie decât cuvântul lui. Pentru simplul fapt că omul acesta este medic, părăsești orice simț de rușine, te dezbraci înaintea lui, îl lași să facă cu trupul tău orice crede el de cuviință, îl lași să-ți provoace chiar mari dureri. Asta înseamnă să-l crezi pe medic.

Dar a-L crede pe Dumnezeu este cu mult mai mult decât atât, căci o cercetare oricât de superficială a istoriei îți arată că, până la un anumit stadiu, dezvoltarea societății umane ar fi fost imposibilă fără împărțirea ei în clase sociale. Ai deci în trecut o bază pentru a-l crede pe cel din clasa socială superioară. Dacă-l crezi pe medic, ai pentru aceasta un motiv temeinic în nenumăratele cazuri anterioare de vindecări ce-ți sunt cunoscute, datorită unui tratament medical. Dar pe Dumnezeu de ce Îl crezi? Lumea îți spune: „*S-a întors cineva de acolo să-ți mărturisească despre o răsplătire după moarte? De ce să-ți impui anumite restricții în vederea unei vieți viitoare în Împărăția lui Dumnezeu pe care nimeni nu a văzut-o încă? De ce să-L crezi pe Dumnezeu în afirmațiile Lui, absolut necontrolabile pentru noi?*“

De la mine la cel din clasa socială superioară diferența în lucrurile esențiale ale vieții este în definitiv

mică. Între medic și mine este numai o diferență de cultură. Dar între Dumnezeu și mine este o distanță enormă. Minte mea poate, cu multă stăruință, să ajungă la cultura medicului, dar nicidecum la inteligența lui Dumnezeu.

Aici intervine în toată puterea ei facultatea cea nouă, „*invenția lui Avram*“, aptitudinea prin care el a devenit tatăl tuturor credincioșilor (căci numai prin aceasta le este tată): credința.

Credința i-a fost socotită drept neprăhărire

Avram era un om care nu numai că trăise viața, ci și gândise asupra ei. Și, întrucât „*însușirile nevăzute ale lui Dumnezeu, puterea Lui veșnică și dumnezeirea Lui se văd lămurit de la facerea lumii, când te uiți cu băgare de seamă la ele, în lucrurile făcute de El*“, care vorbesc de un singur Creator nevăzut. El știa și că acest Creator este o pluralitate de persoane. Prin convingerea aceasta el s-a pus în conflict cu lumea idolatră.

Deodată intervine în viața lui un glas care-i spune: „*Ieși din țara ta și urmează-mă*“. Nu este oare o halucinație auditivă, cum există atâtea? Numească-o alții cum vor numi-o, Avram a crezut. Penru el acesta-i glasul Dumnezeului căruia I se închinase fără să-L fi cunoscut și pe care acum Îl considerase vrednic de o descoperire. Bizuit pe acest glas, el pornește. Avram era bătrân, aproape să moară, fără copii. Din această privință orice speranță dispăruse. Pe deasupra, se mai

desparte de Lot, moștenitorul averii sale. Dar glasul pe care acum îl cunoștea, îl asigură: contrar tuturor legilor naturale pe care le cunoști tu, ca un neputincios, vei avea o sămânță a ta, care te va moșteni și sămânța ta va ajunge ca stele cerului. Rațiunea lui Avram îi va fi spus că acestea nu sunt decât vise. Un om serios se bizuie oare pe o vedenie? Dar Avram crede, deși cu oarecare șovăială la început. Sufletul care s-a străduit să afle adevărul, are în el facultatea de a-L recunoaște pe Dumnezeu care în copilăria omenirii, se plimba prin Rai cu Adam prin răcoarea zilei. Când Dumnezeu îi apărea, el știa simplu: „*Acesta-i Dumnezeu*“, orice ar zice alții. Ferice de acela care în această clipă crede!

A-L crede pe Dumnezeu este cu totul altceva decât banalul: „*Și eu cred în Dumnezeu*“- cuvântul pe care-l auzi de la atâția oameni. A-L crede pe Dumnezeu, aceasta te face neprihănit.

Avram nu era un om desăvârșit. Regii păgâni ajung să-l mustre cu dreptate pentru gravele abateri de la legile morale. El recurge la minciuni, este bănuitor, nedrept în aprecierea altor oameni, își prostituează soția, primind daruri în schimb ș.a.m.d. Acestea nu sunt semnele neprihănirii. Totuși el a fost socotit de Dumnezeu ca neprihănit și aceasta numai din cauza acelei singure facultăți noi, cea a credinței, care este atât de prețioasă în ochii lui Dumnezeu încât precumpănește toate păcatele. „*Credința i-a fost socotită ca neprihănire*“. Adică Dumnezeu a privit credința lui Avram ca neprihănire.

Povestirea de mai jos ne va ilustra cum este cu puțință un asemenea lucru. Două grupe de pictori se

luptau pentru întâietatea lor în fața unui rege și fiecare își lăuda felul personal de a crea. Atunci regele hotărî să pună pe artiștii ambelor grupuri să lucreze la pictarea unei săli mari. Aceasta fu împărțită în două printr-o perdea și fiecărei grupe i se dădu o parte. După sfârșirea lucrării perdeaua urma să fie trasă la o parte și să se hotărăscă grupa învingătoare și cea învinsă. Și totul se făcu precum a poruncit regele.

Primul grup, înainte de a porni la lucru, adună culorile cele mai strălucitoare, nu însă și celălalt grup care se ocupa numai cu netezitul și lustruitul pereților dați pentru ornamentare. Când primul grup sfârși lucrul, ceilalți au declarat și ei că au terminat, deși nu pictaseră nimic. Regele le spuse atunci: „*Cum poți spune despre voi înșivă că ați creat ceva, dacă nici măcar nu ați întrebuințat culoarea și nu ați pictat nimic pe pereți?*” Dar răspunsul lor fu: „*Trageți perdeaua și veți vedea cine a lucrat mai bine!*” Atunci au tras perdeaua care despărțea cele două părți ale odăii. Și anume, jumătatea la care lucraseră cei care nu pictaseră nimic ci numai neteziseră și lustruiseră pereții strălucea în culori tot atât de vii și arăta aceleași tablouri ca jumătatea cealaltă. Asta pentru că prin multă grijă și străduință, pereții au fost aduși în stare să strălucească de parcă ar fi fost oglinzi și reflectau ceea ce se afla în fața lor.

Tot așa și sufletul omenesc în două feluri poate fi adus în stare să-L mulțumească pe Dumnezeu: făcând lucruri desăvârșite, neprihănite. Dar ce-i de ajuns pentru aceasta? Curățindu-te, lustruindu-te, făcându-te strălucitor prin întrebuințarea facultății acesteia de credință, ca tu să poți oglindi slava lui Dumnezeu,

lucrările lui desăvârșite, tot atât de minunat de parcă ai fi neprihănit.

Astfel credința unui om îi poate fi socotită ca neprihănire.

Doar o singură facultate mai este în sufletul omenească egală cu credința și anume râvna.

Pe când poporul lui Dumnezeu călătorea în pustie, un bărbat dintre copiii lui Israel a venit și a adus fraților lui pe o madianită, deși tocmai pentru păcatul acesta, al curviei cu madianitele, Moise poruncise pedeapsa cu moartea. La vederea acestui lucru Fineas, fiul lui Eleazar, prin râvna pe care a avut-o pentru Dumnezeu i-a străpuns pe amândoi cu sulița și a încetat astfel urgia care izbucnise printre copiii lui Israel. Și Psalmul 106: 31 ne spune că râvna aceasta „i-a fost socotită ca neprihănire“, exact aceeași expresie ca pentru credința lui Avram.

Neprihăniți, prin viața noastră, nu suntem nici unul. Fapte excepționale doveditoare ale unei mari râvne pentru Dumnezeu, nu avem toți prilejul să săvârșim. Însă credința, dacă dezvoltăm facultatea aceasta în sufletul nostru, poate face ca Dumnezeu să ne socotească neprihăniți pe noi, păcătoșii.

Crede-L pe Dumnezeu

Dar să căutăm a înțelege mai bine ce este credința. Ce înseamnă a-L crede pe Dumnezeu?

Înseamnă întâi că, atunci când întâmpinăm grele amărăciuni și suferim multe dezamăgiri în lumea creată și cârmuită de Dumnezeu, să continuăm a crede

că Dumnezeu este drept și Tată iubitor. Că El spre cel mai mare bine posibil al nostru, le orânduiește pe toate. Deși cărările Lui nu sunt ca ale noastre.

Următoarele pilde vor folosi pentru înțelegerea acestui lucru.

Moise avea obiceiul să aleagă locurile singuratice, unde putea să practice un lucru atât de rar întâlnit și anume faptul de a vorbi cu sine însuși. Și Duhul lui Dumnezeu venea atunci peste el.

Se spune că într-o zi, șezu sub un arbore lângă o fântână și se lăsă în voia gândurilor. Deodată, el văzu un om venind să bea apă și care apoi plecă. Dar omului îi căzuse de la brâu o pungă, fără ca să observe. După un timp veni la fântână un alt om, bău și el apă și văzu punga jos. Bucuros, el o ridică și își continuă drumul. După el, un al treilea călător făcu un popas la fântână și rămase aici mai multă vreme.

Între timp, cel dintâi își dădu seama de pierderea pungii și își spuse: „*Desigur că mi-a căzut de la brâu la fântână, când m-am plecat să beau apă*“. Repede a făcut cale-ntoarsă și văzu un om șezând lângă fântână. Îl întrebă: „*Ce faci tu aici?*“ Cel întrebat răspunse: „*Sunt obosit și mă odihnesc aici un pic. Am mâncat și am băut ceva și acum vreau să plec mai departe*“. Atunci omul care pierduse banii îi spuse: „*Tu trebuie să fi găsit punga mea, pe care am pierdut-o aici. Nu se poate să fi fost altul, căci abia acum am pierdut-o*“. Cel acuzat răspunse: „*Prietene, nu am găsit nici o pungă a ta. Nu mă învinui pe nedrept de jaf. Pesemne că vei fi pierdut punga în altă parte sau nici nu ai pierdut-o*“. Atunci începu cearta între ei și se luară la bătaie. Moise a vrut să-i despartă. Dar înainte

ca să ajungă cel care pierduse punga, omorâse pe celălalt și fugise.

Atunci Moise compătimi pe cel care suferise moarte fără vină și se miră că Dumnezeu îngăduie asemenea lucruri. El spuse: „*Doamne, am fost martor a trei fapte nedrepte. Intâi, ai lăsat pe unul să-și piardă averea. In al doilea rând, ai lăsat să se bucure de ea unul căruia nu-i aparținea. In al treilea rând, nu ai împiedicat să fie omorât unul care nu a comis nimic rău. Și, parcă aceasta n-ar fi fost deajuns, păgubașul a trebuit să devină și asasin. Explică-mi deci, Atotputernice Doamne, cum trebuie înțelese aceste întâmplări!*”

Dumnezeu răspunse slujitorului său Moise: „*Tu crezi că felul cum procedează Eu este rău. Și așa par curioase oamenilor multe din cele ce fac Eu, ei neștiind că fiecare lucru are cauzele și justificarea sa. Să afli acum că cel care a pierdut punga era într-adevăr, el însuși, un om cinstit, dar că tatăl său obținuse prin jaf acești bani. Cel jefuit atunci era tatăl omului care a găsit punga. De aceea am aranjat astfel lucrurile pentru ca fiul proprietarului să ajungă în posesia dreptei sale moșteniri. Află și despre cel care a fost sugrumat că, într-adevăr, nu și-a însușit această pungă, dar odată, de mult, a omorât pe fratele aceluia om, de care a fost ucis el acum. Fapta s-a întâmplat fără martori și sângele celui omorât a rămas nerăzbunat. De aceea am îngăduit ca ucigașul să fie bănuțit de fratele victimei sale și omorât. Și așa las să se întâmple pe pământ multe lucruri, pe care omul nicidecum nu le poate înțelege. Nimeni nu-Mi poate*

cerceta căile și de multe ori nu puteși înțelege de ce îi merge bine celui rău și rău celui bun“.

Cel credincios „*Îl crede pe Dumnezeu*“. Cel credincios crede că Dumnezeu are motive suficiente, drepte și bune de a proceda în toate cazurile așa cum procedează. Și oricât de amar și greu de înțeles îi pare un lucru ce i se întâmplă lui sau altuia, el îl proslăvește pe Dumnezeu în inima lui.

Iată și o altă pildă cu aceeași învățătură:

Un credincios posti multe zile și îl rugă pe Tatăl Ceresc să-i arate un înger. Dorința lui a fost realizată. Un înger îi apărui și-l întrebă: „*Dorești ceva de la mine? Vreau să-ți împlinesc dorința*“. Credinciosul răspunse: „*Aș dori să călătoresc împreună cu tine, să văd activitatea ta pe pământ, ca să-mi folosească și să am parte de înțelepciunea ta*“.

Îngerul îi răspunse: „*Nu vei putea pricepe cele ce fac eu și vei stărui de mine să-ți explic motivele acțiunilor mele*“. Credinciosul îi dădu asigurări că nu va face așa și rămase stabilit ca ei să meargă pretutindeni împreună, dar că această călătorie în comun se va întrerupe de îndată ce credinciosul va insista ca îngerul să-i răspundă la anumite întrebări.

Au pornit la drum amândoi. Și au intrat în casa unui om tare sărac, care nu avea decât o vacă. Omul și nevasta lui stăteau în fața porții. Când îi văzură apropiindu-se, le-au venit în întâmpinare, le-au dat binețe, s-au bucurat de sosirea lor și le-au oferit locurile cele mai bune. Apoi au adus ce au avut mai bun de mâncare în casa lor săracăcioasă. Cei doi mâncară și înnoptară acolo. Când s-a făcut dimineață și cei doi au vrut să plece, îngerul rosti o rugăciune al cărei

rezultat fu că vaca gazdei căzu moartă. Credinciosul văzu lucrul acesta și fu surprins. Aproape să-l apuce nebunia. Își spuse: „*Să fie oare aceasta răsplata omului sărac pentru cinstea pe care ne-a făcut-o ca vaca lui, singura lui avere, să-i fie luată?*” Și-l întreabă pe înger: „*De ce ai omorât vita acestui om care ne-a primit cu atâta bunăvoință?*” Îngerul a zis: „*Amin-tește-ți de înțelegerea dintre noi, când te-ai angajat să taci și să nu faci obiecțiuni decât în clipa când nu mai vrei să umbli cu mine. Atunci voi fi hotărât să-ți spun tot*“. Credinciosul nu mai întreabă nimic.

Au plecat mai departe o zi întreagă și au ajuns, când se făcu seară, în casa unui om bogat. Acesta nici nu se uită bine la ei și nu făcu nimic pentru a-i primi cum se cuvine. Nu au căpătat nimic de mâncare în casa lui.

Casa acestui om avea un zid cam stricat și stăpânul casei era ocupat cu repararea lui. Când se făcu dimineață îngerul se rugă și zidul fu reparat printr-o minune. Atunci tristețea și mirarea credinciosului cresc. Dar el își stăpâni dorința de a întreba pe înger despre motivele acțiunii sale.

Astfel ei călătoriră mai departe. Când se făcu iarăși seară ei veniră la o biserică mare. Băncile din ea erau din aur și argint și fiecare om ședea pe locul cuvenit lui, după rangul și vaza sa. Când îi văzură intrând pe cei doi, unul dintre enoriași întreabă: „*Cine vrea să ospăteze astă-seară pe acești doi cerșetori?*”

La care unul răspunse: „*Ajunge pentru ei puțină pâine cu apă!*” Nimeni nu-i băgă în seamă pe călători, așa cum s-ar fi cuvenit. Când să plece, îngerul spuse celor din biserică: „*Dumnezeu să vă ajute pe toți să*

deveniți mari și cu vază“. Cuvintele acestea se mai adăugaseră la tristețea credinciosului, dar el tăcu.

Când să apună soarele, călătorii ajunseră în alt oraș. Aici oamenii le ieșiră în întâmpinare cu mare bucurie. Îi primiră cu fețe zâmbitoare și-i adăpostiră în cea mai bună casă. Acolo ei mâncară. La plecare, îngerul se rugă: „*Fă, Doamne, ca în orașul acesta, numai unul să fie mare și cu vază*“.

Acum credinciosul nu se mai putu abține și spuse îngerului: „*Trebuie să-mi descoperi secretul tău.*“ Îngerul spuse: „*Dacă ești dispus să te desparți de mine, vreau să-ți explic toate motivele acțiunilor mele. Să știi deci: vaca omului sărman era bolnavă de o boală grea. Toți din casă ar fi murit dacă ar fi continuat să bea din laptele ei. De aceea m-am rugat ca vaca să moară. Bogatul al cărui zid l-am dres printr-o minune, dacă ar fi dărâmat acest zid pentru a ridica altul, ar fi găsit sub el o comoară mare de aur și argint. Pentru a împiedica aceasta, am reparat eu zidul. Oamenilor cu inima aspră din biserica dintâi, le-am dorit ca toți să fie mari și cu vază, căci această-i o nenorocire și duce la ceartă. Orice loc unde mulți sunt mari, este pustiit până la urmă. Dreptilor însă, cărora le-am dorit să aibă o singură căpetenie, rugăciunea mea o să le folosească. Biserica lor se va întări, căci va fi unitate între ei*“.

La urmă îngerul îndemnă pe credincios: „*Acum plec de lângă tine și vreau să te învăț lucrurile care îți vor folosi. Dacă vezi că unui om rău îi merg toate bine, nu te minuna! Fericirea aceasta a lui îi este spre nenorocire. Dacă vezi pe un drept care se chinuiește și trăiește în tristețe, căruia îi este greu, care-i*

flămând, însetat și gol, nu te necăji și nu te îndoi de providența Creatorului, ci laudă-L considerându-L drept și crede-L, căci Dumnezeu este neprihănit, judecățile Lui sunt adevărate și ochii Lui urmăresc faptele oamenilor. Cine-I poate spune Lui ce are de făcut?”

Și această pînuă ne este foarte folositoare pentru a înțelege ce înseamnă „a-L crede pe Dumnezeu”.

A-L crede pe Dumnezeu înseamnă apoi a primi cele ce ne spune El despre deșertăciunea lucrurilor acestei lumi și despre străduința pe care trebuie s-o depunem pentru a fi părtași ai vieții veșnice.

Se povestește că Alexandru Macedon în războaiele lui de cucerire a ajuns într-o țară în care singurul supraviețuitor al familiei regale își petrecea toată vremea la cimitir. Chemat de Alexandru Macedon să primească tronul părinților săi, el refuză și spuse: „De ani de zile mă ostenesc în cimitir să deosebesc oasele regilor și ale cerșetorilor și nu reușesc deloc. La ce bun atunci onorurile acestei lumi?”

„Bine!” - răspunse Măcedon - „Dar ca rege ai parte măcar de o viață fericită pe acest pământ”. „Nu cred în fericirea de aici, fiindcă aici nu există viață fără moarte, tinerețe fără bătrânețe, bogăție fără lipsă, bucurie fără dureri, sănătate fără boală, adevăr fără greșală și neprihănire fără păcat. Nu-mi trebuie tronul” - spuse tânărul.

Aici totul e deșertăciunea deșertăciunilor și goană după vânt. Dumnezeu a pregătit pentru ai Săi Împărăția Sa. Înspre ea trebuie să fie îndreptate toate gândurile și toată străduința noastră.

A-L crede pe Dumnezeu înseamnă, în al treilea rând, a recunoaște că El are dreptate în aprecierea stării tale. De multe ori un bolnav nu-și dă seama de gravitatea bolii sale. El crede însă ceea ce îi spune medicul că simptomele aparțin unei boli foarte grave și urmează tratamentul indicat. Tot așa, nouă ni se pare că nu avem păcate grele și că în general, păcatul nu este ceva grav. Dar ce pricepe un bolnav despre propria sa boală? Noi trebuie să-L credem pe Dumnezeu că toți suntem niște păcătoși pierduți și că plata păcatului este moartea.

A-L crede pe Dumnezeu înseamnă apoi a crede făgăduința pe care El ne-o dă: că oricine se întoarce la El cu pocăință, este primit, chiar dacă cugetul nostru ne minte și ne spune că pentru noi nu mai există iertare.

Fata unei femei cucernice fugi de acasă și ajunse o mare destrăbălată. Timp de 10 ani, ea trăi în desfrânări fără să dea mamei nici măcar un semn de viață. Dar, peste 10 ani, se trezi dintr-odată și, cuprinsă de remușcări, luă trenul și sosi noaptea târziu în târgușorul ei de baștină. Atunci veni la casa mamei sale, dar, mirare, deși ora era foarte târzie, odaia mamei ei era luminată. Fata se sperie: „*Pesemne că mama o fi bolnavă, căci niciodată n-a ars lumina în camera ei la ora aceasta*“. Dădu să sune la poartă, dar poarta era larg deschisă. Acum îngrijorarea ei spori: „*Se vede că mama este chiar bolnavă* - își spuse ea - *și chiar doctorul a fost chemat noaptea*“. Dar când puse piciorul pe prima treaptă pentru a alergera sus, deodată auzi glasul mamei: „*Ioano, tu ești?*“ „*Da, mamă*“, răspunse ea în plâns. „*Dar cum se face că-i*

larg deschisă poarta?” „De 10 ani, de când ai plecat, ea nu s-a mai închis!”, răspunse mama. *„Și cum se face că lumina-i aprinsă la tine?”* „De 10 ani, de când ai plecat, ea nu s-a mai stins. Mereu te-am așteptat”, răspunse iarăși glasul mamei.

Așa este primit și păcătosul care se reîntoarce la Dumnezeu. El găsește că poarta nu i-a fost nicicând închisă și lumina nu a fost niciodată stinsă pentru el și că ceea ce l-a reținut a fost numai propria lui desfrânare sau teamă.

A-L crede pe Dumnezeu înseamnă a nu mai căuta să inventăm noi mijloace de a ne mântui, ci a crede în mijlocul pe care Dumnezeu ni-l arată, așa cum credem pe medic când ne recomandă un medicament și nu mai alergăm după mijloace băbești. Acest singur mijloc de mântuire este credința în Domnul Isus, jertfit pe Golgota pentru păcatele noastre.

Încheierea unui legământ prin jertfe

Domnul i-a mai zis lui Avram: *„Eu sunt Domnul, care te-am scos din Ur din Haldeea, ca să-ți dau în stăpânire țara aceasta”* (Geneza 15: 7).

Până aici, Domnul îi promisesese numai că-i va da țara. Aici pentru prima oară se precizează că i-o va da în stăpânire.

Avram cere atunci lui Dumnezeu un semn, cum avea s-o facă mai târziu și Ghedeon, cum i-au cerut și fariseii și saducheii semn lui Isus.

Și Domnul i-a zis: *„Ia o juncănă de trei ani, o capră de trei ani, un berbec de trei ani, o turturea*

și un pui de porumbel“, fără să-i spună mai amănunțit ce să facă cu aceste animale, căci Avram știa el însuși.

Despre simbolismul acestor animale s-au dat diferite lămuriri. Așa de pildă talmăcătorii rabinici înțeleg pretutindeni în loc de „*trei ani*“ „*trei viței, trei capre*“, etc. Cifra nu s-ar referi deci la vârsta animalelor, ci la numărul lor. Și ar fi vorba de fiecare dată de trei animale pentru a simboliza cele trei Temple din Ierusalim.

Primul Templu ar fi prefigurat de viței, deoarece a fost precedat de episodul cu vițelul de aur și fiindcă, pe vremea lui, Ieroboam a ridicat drept obiect de închinare un vițel. Caprele ar reprezenta Templul al doilea, deoarece evreii erau atunci „*azei panim*“, adică obraznici față de Dumnezeu. Este un joc de cuvinte bazat pe apropierea în limba ebraică între termenii folosiți pentru „*capră*“ și „*obraznic*“. Și Satan e numit „*Az*“, cuvânt asemănător cu capră, or el a stăpânit pe vremea Templului al doilea. Cel de-al treilea Templu este reprezentat de berbeci, care simbolizează puterea, deoarece când va fi clădit la Ierusalim al treilea Templu, poporul lui Dumnezeu va fi puternic (Midraș Raba).

O altă explicație, mai simplă, este că porunca se referea la vârsta de 3 ani a animalelor care trebuia să arate că trei generații vor fi asuprite în Egipt.

Avram a luat toate dobitoacele acestea, le-a despicat în două și a pus fiecare bucată una în fața celeilalte.

La asemenea jertfe, după tăierea gâtului și vărsarea sângelui, cadavral animalului era tăiat în mod obișnuit în lungime și bucățile erau puse unele în

fața celorlalte. Părțile care încheiau un legământ se întâlneau la mijloc și acolo depuneau jurământul. Grecii și romanii procedau, în această privință, la fel ca evreii.

Unii au văzut în cele făcute de Avram cu aceste animale, o acțiune simbolică. Spintecarea animalelor reprezenta primejdia pentru urmașii săi. Israelul, obiectul legământului, va fi atacat de dușmani, dar va fi eliberat iarăși, așa cum, după povestirea biblică, Avram a izgonit păsările răpitoare, care veniseră să se așeze pe cadavrele animalelor jertfite.

Biblia însăși ne dă alt sens al acestei tăieri în două a animalelor de jertfă. Așa, de pildă, în cartea proorocului Ieremia 34. 18 - 20: *„Și pe oamenii care au călcat legământul Meu, care n-au păzit îndatoririle în voielii pe care o făcuseră înaintea Mca, tăind un vițel în două și trecând prin cele două jumătăți ale lui, și anume pe căpeteniile lui Iuda și pe căpeteniile Ierusalimului, pe famenii dregători, pe preoți și pe tot poporul țării, care au trecut printre bucățile vițelului, îi voi da în mâinile vrăjmașilor lor, în mâinile celor ce vor să le ia viața, și trupurile lor moarte vor sluji ca hrană păsărilor cerului și fiarelor pământului“.*

Ceea ce se întâmplase cu animalele trebuia să simbolizeze ceea ce avea să se întâmple cu urmașii lui Avraam, dacă vor călca legământul cu Dumnezeu.

Așa spune și Mântuitorul: *„Stăpânul robului rău îl va tăia în două (cum au fost tăiate în două animalele de jertfă la încheierea legământului) și soarta lui va fi soarta fățarnicilor“...*

Patria cea mai bună

„La apusul soarelui, un somn adânc a căzut peste Avram. Și iată că l-a apucat o groază și un mare întuneric“.

Avram trece prin aceeași experiență prin care avea să treacă mai târziu Daniel: *„Pe mine, Daniel, m-au tulburat nespuse de mult gândurile mele și mi s-a schimbat culoarea feței, dar am păstrat cuvintele acestea în inima mea“* (Daniel 7: 28). Cartea Iov spune la fel: *„În clipa când vedeniile de noapte frământă gândul, când oamenii sunt cufundați într-un somn adânc, m-a apucat groaza și spaima, și toate oasele mi-au tremurat. Un duh a trecut pe lângă mine (...) Tot părul mi s-a zburlit ca ariciul“* (Iov: 4: 13 - 15).

Adevăratei descoperiri dumnezeiești în somn, îi preced adesea groază și cutremur, ca un fel de presimțire a apropierii unui duh mare.

Țara făgăduinței, Palestina, această îngustă fâșie de teritoriu, nici nu a fost formată de natură pentru a procura ocupanților ei siguranța unei așezări definitive. Între împărățiile puternice ale Nordului și ale Sudului, ea a avut întotdeauna caracterul unei trecători obligatorii. Palestina este parcă făcută pentru a fi călcată în picioare. Prin faptul că din toate țările, Dumnezeu a dat lui Avram tocmai această Palestină, a arătat că urmașii lui nu sunt chemați să aibă locaș statornic pe acest pământ.

Ei aveau să trăiască aici numai în trecere. Însăși sărbătoarea sfântă a evreilor „*Pesah*“ (Paște) nu însemna ea oare „*trecere*“?

Avram avea să înțeleagă tot mai mult că Palestina este numai un tip al Țării Cerești, Patria cea bună a credincioșilor! Nădăjduind în ea, Avram și cei de după el au murit în credință, căpătând numai în parte lucrurile făgăduite: *doar le-au urat de bine de departe, mărturisind că sunt străini și călători pe pământ.*

Ce minunat lucru este credința! Cu ea vezi lucruri pe care nu le-ai căpătat încă. Prin credință poți să urezi de bine Cerului de departe.

Avraam și cei de după el, au umblat ca niște călători și străini pe pământ, știind că au casa lor cea adevărată cu Dumnezeu în veșnicie, nu ca mulți dintre cei care se numesc azi creștini și care sunt mai străini de calea către Cer decât de lucrurile acestui pământ.

Dacă Avraam și urmașii lui ar fi avut o părere de rău după lumea stricată din care ieșiseră, negreșit că ar fi avut vreme să se întoarcă în ea. Dar nu a vrut, așa cum Rut a preferat să strângă spice de pe marginea unui câmp străin în Țara Sfântă, decât să se întoarcă în Moab, așa și Avraam a dorit pentru sămânța sa *o patrie mai bună, adică o patrie cerească*, chiar cu prețul unei lungi și aspre robii premergătoare.

„*De aceea*“, spune autorul Epistolei către Evrei, (adică pentru simplul fapt că doreau o patrie cerească), „*lui Dumnezeu nu-I este rușine să Se numească Dumnezeul lor*, al lui Avram și al urmașilor săi, *căci le-a pregătit o cetate*“ (Evrei 11: 16).

Ei erau păcătoși, dar Dumnezeu nu S-a rușinat de ei.

Orice păstor creștin s-ar rușina astăzi cu o turmă ca aceea a personajelor Vechiului Testament, de păcătoși ce erau. Dar lui Dumnezeu nu-I este rușine de ei, căci aveau în inima lor acest minunat dor după Cer.

Răspunderea egiptenilor

Lui Avram i se proorocise deci că sămânța făgăduită va fi o populație asuprită. Egiptul, nu Canaanul avea să fie țara în care poporul ales avea să fie crescut pentru lucrarea lui viitoare. Aceasta este de altfel o regulă pentru toate veacurile. De aceea Avram nici nu mijlocește pentru sămânța sa.

Și această primă școală avea să dureze 400 de ani, patru generații.

În legătură cu această proorocie a fost ridicată problema responsabilității oamenilor înaintea lui Dumnezeu.

Odată ce asuprirea poporului lui Dumnezeu a fost proorocită de Domnul Însuși, ce mai puteau face oamenii? Și ce răspundere ar mai avea asupritorii egipteni, pentru fapta lor?

Sau, de pildă, este proorocit în cartea Deuteronom despre poporul evreu că, după moartea lui Moise, se va scula și se va desfrâna după zeii cei străini ai Canaanului, pe Dumnezeu Îl va părăsi și va strica Legământul pe care Dumnezeu l-a încheiat cu el. Atunci ce răspundere ar mai avea evreii? Ei împlinesc lucrurile prezise de Dumnezeu. Cum ar mai putea fi ei pedepsiți atunci?

Răspunsul este simplu:

Era prezis că evreii vor fi necredincioși, dar aceasta era o proorocie cu caracter general: o rămășiță din poporul Israel avea să rămână credincioasă în toate vremurile. Fiecare evreu este deci responsabil dacă se numără tocmai printre păcătoși. Fiecare se putea abține de la păcat ca să aparțină de acea rămășiță.

Tot așa era prezis că evreii vor fi asupriți, dar nu era prezis care anume popor va face aceasta. De ce s-au găsit tocmai egiptenii să împlinească această proorocie?

Deși Biblia prezice că „*întotdeauna vor fi săraci*”, totuși fiecare om se străduiește să scape de sărăcie. Și mulți scapă. De ce nu depun aceleași eforturi și pentru a nu fi printre cei păcătoși?

Agar

În aceeași zi în care i-a prezis robia egipteană, Domnul a făcut și un legământ cu Avram și i-a zis: „*Seminței tale îi dau țara aceasta, de la râul Egiptului până la râul cel mare Eufrat și anume: țara cheniților, a cheniziților, a cadmoniților, a hetitiților, a fereziților, a refaimiților, a canaaniților, a ghirgasiților și a iebusiților*” (Geneza 15: 18 - 21).

Era fixat clar ce se va da urmașilor lui Avraam. Numai că Avram nu avea sămânță. Nu avea copil. căci Sarai, nevasta lui, nu-i născuse.

Cu ea avea însă o roabă egipteană, numită Agar. Sarai a zis lui Avram: „*Iată, Domnul m-a făcut*

stearpă. Intră, te rog, la roaba mea, poate că voi avea copii de la ea" (Geneza 16: 2).

Avram a ascultat cele spuse de Sarai. *„Atunci Sarai, nevasta lui Avram, a luat-o pe egipteanca Agar, roaba ei, și a dat-o de nevastă bărbatului său Avram, după ce Avram locuise ca străin zece ani în țara Canaan”* (Geneza 16: 3).

În acest pasaj biblic, ne întâlnim prima oară cu faptul că patriararii aveau mai multe neveste. Experiința necazurilor lor ne arată cât de rea este această practică.

Sarai a fost cea care l-a împins la asta. Știind cele făgăduite de Dumnezeu, ea a recurs la acest mijloc în graba de a vedea cuvintele lui Dumnezeu împlinite. Sarai avea în ea ceva din graba necredinței.

De notat este expresia biblică : *„Sarai a dat-o pe Agar de nevastă bărbatului său Avram”* (Geneza 16: 3). Legătura dintre Avram și Agar trebuia să fie vremelnică. Avram avea să rămână bărbatul Sarei.

Agar, rămasă însărcinată, a început să o disprețuiască pe Sarai. Sarai, indignată, îi zice lui Avram: *„Asupra ta să cadă această batjocură care mi se face”* (Geneza 16: 5). Avram a răspuns Sarei: *„Iată, roaba ta este în mâna ta. Fă-i ce-ți place!”* (Geneza 16: 6). Atunci Sarai s-a purtat rău cu ea. Și Agar a fugit de la ea.

Nu trebuie să înțelegem din această povestire a Bibliei că Sarai ar fi maltratat-o pe Agar. Va fi făcut-o numai să simtă dependența ei. Și aceasta din motive juste: copilul care avea să se nască să fie crescut după voia și în credința Sarei.

Dumnezeu o trimite pe Agar la stăpâna ei

Bineînțeles că acest motiv nu a fost apreciat de Agar. Și ea a fugit.

„*Îngerul Domnului*“* (sau cum spune în originalul Bibliei „*Îngerul Iehova*“ - un înger care este Iehova, adică Dumnezeu) a găsit-o lângă un izvor de apă în pustie și anume lângă izvorul care este pe drumul ce ducea spre Sur (o pustie din cele mai îngrozitoare).

Și El S-a arătat lui Agar zicându-i: „*Agar, roaba Saraiei*“ (Geneza 16: 8).

Îi amintește astfel de starea ei adevărată, de care ea a uitat când a luat hotărârea de a fugi. Și el o întreabă: „*De unde vii și unde te duci?*“

* Îngerul Iehova este o expresie foarte obișnuită în Vechiul Testament pentru Mântuitorul, a doua persoană a Dumnezeirii. Că îngerul acesta al Domnului este identic cu Dumnezeu, că Mântuitorul este deci Dumnezeu, vedem în Geneza 22: 1 - 2: „*Îngerul Domnului l-a strigat pe Avram din ceruri și i-a zis*“ „...*Știu că te temi de Dumnezeu întrucât n-ai cruțat pe singurul tău fiu pentru Mine*“. (Geneza 22: 12). Dar oare pentru cine altul decât pentru Dumnezeu Însuși era Avram gata să-și jertfească fiul? Dumnezeu acesta este deci identic cu Îngerul Domnului.

Al doilea loc doveditor este Exod, capitolul 3. În versetul 2 ni se spune că „*Îngerul Domnului i S-a arătat lui Moise într-o flacără de foc ... și a zis: „Eu sunt Dumnezeul tatălui tău*“ (Exod 3: 2 - 6). Deci Îngerul Domnului este Dumnezeul patriarhilor.

La fel în Judecători 6: 11 Îngerul Domnului îi apare lui Ghedeon dar din continuarea povestirii se vede că cel care vorbește este Însuși Domnul. La fel în Judecători 13, în Geneza 48. 15 - 6.

Mântuitorul nostru Isus, este deci Dumnezeu din veșnicie.

Mântuitorul ştia desigur, dar îi pune aceste întrebări spre a-i trezi conştiinţa.

Ea a răspuns: „*Fug de stăpâna mea, Sarai*“ (Geneza 16: 8).

Îngerul Domnului i-a zis: „*Întoarce-te la stăpâna ta şi supune-te sub mâna ei. Îţi voi înmulţi foarte mult sămânţa şi ea va fi atât de multă la număr că nu va putea fi numărată. Iată, acum eşti însărcinată, şi vei naşte un fiu căruia îi vei pune numele Ismael, căci Domnul a auzit mâhnirea ta*“ (Geneza 16: 9 - 11).

Ea a numit Numele Domnului care-i vorbise: „*Tu eşti Dumnezeuul vederii*“, căci ea-L văzuse chiar pe Dumnezeu în persoana Mântuitorului.

Agar, întoarsă la stăpâna ei, i-a născut lui Avram un fiu. Şi Avram a pus fiului, pe care i l-a născut Agar, numele Ismael, după porunca dată de către înger Agarei. Avram, înţeleptit de întâlnirea cu Melhisedec, nu are nici un motiv să se îndoiască de faptul că şi egipteanca Agar a putut avea o adevărată descoperire dumnezeiască şi pune copilului un nume potrivit cu această vedenie.

Avram devine Avraam

Când a fost Avram în vârstă de 99 de ani, Domnul i S-a arătat şi i-a zis: „*Eu sunt Dumnezeuul Cel atotputernic*“ (Geneza 17: 1). Sensul acestei expresii e următorul: este de ajuns pentru fericirea lui Avram să-L vadă pe acest Dumnezeu, sau că harul Lui îi este de ajuns.

Și Domnul a continuat: *„Umblă înaintea Mea și fii fără prihană. Nu te vei mai numi Avram ci numele tău va fi Avraam, căci te fac tatăl multor neamuri”* (Geneza 17: 1 - 4).

Odată ce trebuia să devină tatăl multor neamuri, Avram trebuia să-și schimbe și forma numelui, așa cum se pronunța în Haldeea, de unde venea, și să-l asimileze cu dialectul din Canaan. Pentru a deveni tatăl multor neamuri, trebuie să ai talentul de a te asimila diferitelor medii, adică de a te face tuturor totul. Acesta este rostul schimbării numelui și la el și la Sarai.

„Te voi înmulți nespus de mult, voi face din tine neamuri întregi” (Geneza 17: 6). Și este adevărat că din Avraam au ieșit neamuri întregi: arabii prin Ismael, madianiții, sabeenii și alții prin Chetura, edomiții prin Esau, evreii prin Isaac și după credință, întreaga creștinătate.

Tăierea împrejur

Dumnezeu i-a zis lui Avraam (la vârsta de 99 de ani): *„Să păzești legământul Meu, tu și sămânța ta după tine, din neam în neam. Acesta este legământul Meu pe care să-l păziți între Mine și voi și sămânța ta după tine. Tot ce este parte bărbătească între voi să fie tăiat împrejur”* (Geneza 17: 10).

De ce aceasta abia la 99 de ani? Pentru a se arăta că ușa nu este închisă pentru nimeni. Prin tăierea împrejur la această vârstă înaintată s-a arătat că nu-i niciodată prea târziu pentru un om să se întoarcă la Dumnezeu.

Dar aici ne este arătat încă ceva: că a face parte din poporul lui Dumnezeu nu este de ajuns să duci o viață morală și umană, nu este de ajuns nici să ai o viață de credință. Abia după 99 de ani de viață, după mulți ani de credință, i se cere lui Avraam tăierea împrejur.

Este drept că tăierea împrejur era numai un simbol al Legământului. Dar simbolul este o parte esențială a Legământului însuși. Tăierea împrejur este numită chiar „*Legământ*“. Cine nu ținea simbolul era considerat că a călcat Legământul.

Așa este și acum. Nu ajunge ca un om să ducă o viață morală. Nu ajunge nici să ducă o viață de credință. El trebuie, în împrejurări normale, să primească și semnele legământului, formele pe care nu avem voie să le disprețuim, căci unele dintre ele sunt rânduite de Dumnezeu Însuși: botezul, căsătoria, împărțirea funcțiilor în Biserică, diferite rugăciuni, punerea mâinilor etc.

Acestea, ca și tăierea împrejur de altădată, sunt exterioare, servind pentru a deosebi poporul lui Dumnezeu de restul lumii.

Acum, ritul circumciziei există la multe triburi sălbatice, dar nu exista la popoarele care locuiau în Canaan. Prin acest rit, familia lui Avraam era distinsă, deci, de cei din jur.

Dar de ce a fost aleasă tocmai circumcizia ca semn al legământului? Fiindcă stricăciunea păcatului introdusă în firea omenească prin cădere este concentrată în organul de procreație. Nicăieri păcatul nu apare atât de puternic ca în viața sexuală. De aceea primul lucru necesar, pentru sfințirea vieții, este curățirea

sau sfîntirea organului prin care se propagă viața. Circumcizia are acest rol.

Ritul acesta era foarte potrivit pentru ceea ce voia Dumnezeu de la Avraam: ca acesta să suprimă din viața lui ceea ce era nefolositor. Dumnezeu nu voia ca Avraam să trăiască fără nevestă, nu voia ca el să se facă famen. El nu cere imposibilul, uciderea dorințelor firești, ci posibilul: înfrînarea lor, adică tăierea împrejur.

Atunci când evreii au pierdut din vedere acest sens, circumcizia a devenit o pură formă. Dacă un evreu caută să-și ațâțe pofta lui sexuală, din circumcizie nu mai rămâne decât un semn că omul respectiv poate fi bătut sau maltratat fără grijă: el este cu siguranță un evreu.

„Să vă tăiați împrejur în carnea prepuțului vostru. Și acesta să fie semnul legământului dintre Mine și voi“ (Geneza 17: 11), a zis Domnul lui Avraam.

Circumcizia era cunoscută în Egipt, înainte de Avraam, săvârșindu-se la băieți între 8-14 ani, cât și la alte popoare din Africa, Asia și America. Este probabil că Avraam a aflat despre ea în timpul călătoriei sale în această țară. Se pare că Dumnezeu îi vorbește despre ea ca de un lucru cunoscut.

„La vârsta de 8 zile“ glăsuia porunca, *„orice copil de parte bărbătească dintre voi să fie tăiat împrejur“* (...) (Geneza 17: 12).

Tăierea împrejur a copilului îl pune pe acesta în fața unui fapt îndeplinit. Înainte de a deveni conștient, el primește înscris în trupul său destinul său de membru al poporului lui Dumnezeu; destin pe care apoi îl va urma. (Acesta este și rolul botezului copiilor). Pe

de altă parte, tăierea împrejur la 8 zile este o durere mai mică atât pentru copil cât și pentru părinți.

Și porunca se încheie cu cuvintele: „*Un copil de parte bărbătească netăiat împrejur în carnea prepuțului lui să fie nimicit din mijlocul neamului său: a călcat legământul Meu*“ (Geneza 17: 14).

Se înțelege însă că se pune astfel în primejdie nu copilul ci tatăl său care nu l-a tăiat împrejur. Asta apare clar din povestirea aflată în cartea Exodului, capitolul 4: 24 - 26, unde Dumnezeu vrea să-l omoare pe Moise, fiindcă nu și-a tăiat împrejur băiatul. Dumnezeu nu Se războiește cu pruncii.

Copilul este în primejdie numai dacă nu se circumcide el însuși la maturitate.

Deși legea aceasta este atât de categorică, evreii au înțeles întotdeauna cu drept cuvânt, că rămâne la aprecierea lor, dacă anumite împrejurări îi îndreptățesc să treacă peste porunca aceasta, sau peste vreo altă poruncă. Legea este făcută pentru om și omul o mânuiește după împrejurări, și nu invers. Astfel Moise, după experiența sa amară, cu neglijarea circumciderii băiatului său, se hotărăște totuși să considere circumcizia copiilor născuți în pustie ca lipsită de orice rost. Și nu sunt nimiciți pentru aceasta nici părinții, nici copiii.

Cam așa proceda la început poporul lui Dumnezeu față de Lege. Acesta a fost un precedent pentru apostolul Pavel, care în Epistolele lui, a învățat pe creștinii credincioși că nu au obligația să mai respecte această poruncă, cum susțineau unii adversari ai lui.

Formele au un rost numai atât timp cât îndeplinesc această menire de a distinge pe credincioși de păgânii dimprejur. În pustie, pe când erau singuri, evreii nu

au fost circumciși, neexistând pentru ei riscul de a se contopi cu alții. La fel acum, când păgânii și-au însușit toate formele creștinătății, tocmai lipsa celor mai multe forme, care nu au temei în Biblie, este ceea ce îl deosebește de ei, pe omul cu adevărat credincios.

Este promis Isaac

Scurtă vreme după tăierea împrejur, adică tocmai atunci când Ismael putea fi foarte sigur de privilegiile sale, Dumnezeu apărându-i încă o dată, îi promite lui Avram un fiu de la Sara.

Atunci „*Avram a răs*” (cuvântul ebraic pentru „a răs” este Ithah, adică exact numele ebraic al fiului „Isaac”), căci a zis în inima lui: „*Să i se mai nască oare un fiu unui bărbat de o sută de ani? Și să mai nască oare Sara la nouăzeci de ani?*” (Geneza 17: 17).

O greșală, tot atât de obișnuită la oameni, constând în a socoti puterile tale mai mari decât sunt ele, (cazul apostolului Petru) este aceea a nesocotirii forțelor uriașe care sunt în noi. Avraam credea că nu mai avea putere pentru procrearea unui fiu și când colo el avea să aibă încă șapte (Geneza 25: 2).

Totuși Avraam avea temei să râdă.

Dumnezeu, vorbind de această dată cu Avraam, i-a promis că Sara va fi mama unor neamuri întregi. Or, era ridicol să te aștepti ca dintr-un bărbat de o sută de ani și dintr-o femeie de nouăzeci să iasă neamuri întregi și mai ales acel popor atât de mare și de încărcat cu făgăduințe. Chiar începutul poporului lui Dumnezeu era de răs. Dacă se ține seamă numai de

împrejurările de pe pământ, istoria și nădejdea poporului lui Dumnezeu sunt ridicole chiar și acum. Ele capătă un sens, numai dacă se ține seama de voia lui Dumnezeu ca factor principal.

Dumnezeu a zis: „*Cu adevărat, nevasta ta Sara îți va naște un fiu. Și-i vei pune numele Isaac* (adică „a răs”) (Geneza 17: 19).

Copilul va purta acest nume spre a i se aduce mereu aminte lui Avraam, de râsul neîncrezător cu care a primit la început făgăduința lui Dumnezeu.

Sub stejarii lui Mamre

„*Domnul i S-a arătat iarăși lui Avraam la stejarii lui Mamre*” (Geneza 18: 1). Arătarea aceasta a avut loc, pe când Avraam ședea la ușa cortului, în timpul zădufului zilei.

Deși el avea durerile tăierii împrejur, el nu căuta umbra, ci gândul lui era să adăpostească pe trecători. Îi era poate teamă că după circumcizia, care-l separa de alți oameni, aceștia nu-l vor mai vizita.

„*Avraam a ridicat ochii și s-a uitat. Și iată că trei bărbați stăteau în picioare lângă el. Când i-a văzut, a alergat înaintea lor* (a alergat deși era bătrân și abia de curând suferise operația) *și s-a plecat până la pământ*” (Geneza 18: 2), acesta fiind pe atunci, felul obișnuit de salutare.

Apoi a zis: „*Doamne* dacă am căpătat trecere în ochii Tăi, nu trece, rogu-Te, pe lângă robul Tău*”.

* Talmudul babilonic se îndoiește dacă cuvântul „Doamne” („Adonai” în ebraică) înseamnă aici Dumnezeu. Dar în Biblia

Ce frumoase cuvinte ! Avraam, ca și Lidia, pe vremea apostolilor, avea rarul talent de a face binele în așa fel ca și cum acceptarea faptei respective ar fi constituit o favoare pentru făptuitor.

Și Avram mai spune trecătorilor: *„Îngăduie să se aducă puțină apă ca să vi se spele picioarele și odihniți-vă sub copacul acesta“* (Geneza 18: 4), Avraam spală picioarele acestor bărbați, cum Isus avea să spele picioarele ucenicilor.

„Am să mă duc să iau o bucată de pâine, ca să prindeți la inimă“ (...) (Geneza 18: 5). Avraam promite puțin. De fapt însă, le-a dat un vițel gătit, unt și lapte. Avraam și alte personaje biblice au bunul obicei de a promite puțin și de a face mult.

„Și Avraam a luat un vițel tânăr și bun, și l-a dat unei slugi să-l gătească în grabă“ (Geneza 18: 7). Avraam știa că orice om, care trece pe lângă cortul lui, este trimis de Dumnezeu ca el să-i facă un bine. De aceea această grabă în slujire.

Ceea ce este mai frumos aici este că la buna primire a oaspeților colaborează toată casa: Avraam, soția, slugile, pe când Lot care va găzdui mai târziu pe doi din acești bărbați, va trebui să le facă pe toate singur. Familia acestuia nu fusese educată să împărtășească sentimentele lui.

ebraică cuvântul este punctat ca și cel de Dumnezeu. Onkelos, autorul unei străvechi repovestiri în limba haldaică a Vechiului Testament, traduce simplu prin „Dumnezeu“, iar Saadia traduce: „O, locuitor de Dumnezeu“.

Evreii, autorii Talmudului, erau desigur, jenați de faptul că Dumnezeu apare aici în chip de bărbat, cum avea s-o facă mai târziu în persoana lui Isus, căci cu aceasta se dovedea cât de lipsită de sens este împotrivirea lor față de învățătura despre întruparea lui Dumnezeu în persoana lui Isus.

Râsul Sarei

Unul din cei trei bărbați i-a zis lui Avraam: „*La anul pe vremea aceasta Mă voi întoarce negreșit la tine*, și iată că Sara, nevastă-ta va avea un fiu*“ (Geneza 18:10).

Sara, auzind această făgăduință, a râs și ea în sinea ei, cum o făcuse mai înainte Avraam.

Nu mai ieșim din ridicol, de la nașterea poporului lui Dumnezeu.

Domnul a zis atunci lui Avraam: „*Pentru ce a râs Sara?*“ Parcă așa ne întreabă Dumnezeu pentru fiecare râs al nostru.

Și acum un amănunt, care arată marea delicatețe a lui Dumnezeu. Sara râzând în sine, zisese: „*Acum când am îmbătrânit să mai am poftă?*“ (Geneza

* Făgăduința aceasta s-a și realizat, fără însă ca nașterea lui Isaac să fi fost însoțită de o nouă apariție a lui Dumnezeu, deși Acesta spusese: „*La anul Mă voi întoarce negreșit la tine*“.

Cuvintele acestea ne sunt foarte folositoare la înțelegerea pasajului dificil din Evanghelia după Matei cap. 18: 28: „*Adevărat vă spun, că unii din cei ce stau aici nu vor gusta moartea, până nu vor vedea pe Fiul omului venind în Împărăția Sa*“. Or, toți cei ce L-au văzut pe Isus au murit fără să-L fi văzut pe Isus venind.

Scriptura spune că Dumnezeu apare chiar atunci când El Se manifestă numai în efectele omniprezenței, justiției, și dragostei Sale, acest fel de a Se exprima explicându-se prin larga măsură de credință, care vede în dosul efectului vizibil pe Autorul lui invizibil. Nimeni nu s-a mai întors, după un an la Avraam, dintre aceștia trei care vorbiseră cu el. Dumnezeu nu a revenit într-un chip văzut, ci numai în împlinirea făgăduinței Sale.

Tot așa generația lui Isus L-a văzut pe Acesta, revenind în judecarea Ierusalimului.

18: 12). (Ei i se promisese un copil iar ea credea că trebuie să aibă pentru aceasta toate accesoriile cum ar fi poftele ori capacitatea naturală de a zămisli. În mentalitatea ei, copilul nu putea fi decât un rezultat accesoriu al împlinirii poftelor). Și adăugase: „*Domnul meu, bărbatul meu de asemenea este bătrân*“ (Geneza 18: 12). Dar Domnul îi spune lui Avraam: „*Pentru ce a răs Sara zicând: „Cu adevărat să mai pot avea copil eu, care sunt bătrână?”*“ (Geneza 18: 13), păstrând însă sub tăcere, parte din spusele Sarei, care era jignitoare pentru Avraam.

Sara a tăgăduit că a răs și a zis: „*N-am răs!*“ Căci i-a fost frică. Dar El a zis: „*Ba da, ai răs*“.

Dumnezeu anunță distrugerea Sodomei și Gomorei

Atunci Domnul a zis: „*Să ascund Eu oare de Avraam ce am să fac?*“* (Geneza 18: 17) Avraam, având făgăduințele, trebuia să fie inițiat în tainele lui Dumnezeu.

„*Căci*“ - a zis Domnul - „*îl cunosc și știu că are să poruncească fiilor lui și casei lui după el să țină Calea Domnului, făcând ce este drept și bine, pentru ca astfel Domnul să împlinească față de Avraam ceea ce i-a făgăduit*“ (Geneza 13: 19).

* Dacă acesta este principiul lui Dumnezeu, cum s-ar fi putut oare ca Dumnezeu să ascundă poporului evreu faptul că Templul al doilea va fi distrus? Dar care-i profetul, afară de Isus, care a proorocit acest fapt? Și dacă Isus l-a proorocit nu este oare Isus „Proorocul“?

Făgăduința dată lui Avraam nu era necondiționată.

Mai târziu, apostolul Pavel avea să lupte contra ideii că făgăduințele lui Dumnezeu sunt condiționate de împlinirea poruncilor rigide ale Legii mozaice, care nu conține voința lui Dumnezeu în stare pură. Multe părți din ea sunt determinate de anumite împrejurări istorice și geografice; o mare parte din ea este vremelnică; în multe situații Legea mozaică conținea un compromis între voia lui Dumnezeu și împietrirea oamenilor.

Dar „*ce este drept și bine*“ trebuie să faci, pentru a avea parte de făgăduințele lui Dumnezeu.

Este adevărat că Avraam nu a făcut întotdeauna ce este drept și bine. El s-a purtat rău față de Faraon, față de Sara și cum vom mai vedea, față de Agar și regele Gherarului. Dar el merge pe o linie dreaptă și bună, deși cu greșeli. Și pe o asemenea linie trebuie să mergem și noi pentru a avea parte de făgăduințele lui Dumnezeu.

Domnul a zis: „*Strigătul împotriva Sodomei și Gomorei s-a mărit și păcatul lor este într-adevăr nespus de greu*“ (Geneza 18: 20).

În cartea proorocului Ezechiel cap. 16: 49 găsim descris păcatul locuitorilor din aceste cetăți: „*Iată care a fost nelegiuirea sorei tale Sodoma: era îngâmfată, trăia în belșug și într-o liniște nepăsătoare, ea și fiicele ei, și nu sprijinea mâna celui nenorocit și celui lipsit*“.

O asemenea viață, viața obișnuită a societății de astăzi, este denumită de Dumnezeu „*păcat nespus de greu*“.

„De aceea“ - a continuat Domnul - „Mă voi pogori acum (desigur că acest cuvânt nu trebuie înțeles literal) să văd dacă în adevăr au lucrat în totul după zvonul venit la Mine. Și dacă nu va fi așa, voi ști“ (Geneza 18: 21).

Să fim atenți la zvonurile pe care le scoatem sau le colportăm. Ele ajung până la Dumnezeu. Și dacă nu va fi așa precum zicem, Dumnezeu va ști.

Dar tot așa să nu ne îngrijorăm dacă sunt scoase împotriva noastră zvonuri neadevărate. Dumnezeu mai întâi le controlează.

Avraam mijlocește pentru cetățile vinovate

„Bărbații accia s-au depărtat și au plecat spre Sodoma. Dar Avraam stătea tot înaintea Domnului“ (Geneza 18: 22).

În Septuaginta, prima traducere în limba greacă a Bibliei, este scris: *„El era unul care stă liniștit, un „Hestos“, înaintea Domnului“*. Oricine vrea să se apropie de Dumnezeu cel care stă veșnic liniștit, trebuie să fie el însuși unul care stă liniștit.

Lui Moise, Dumnezeu îi spune: *Tu stai aici cu Mine, și-ți voi spune toate poruncile, legile și rânduielile* (Exod 24: 12). Atât timp cât cineva nu s-a învățat să stea liniștit, unui astfel de om nu-i poate vorbi Domnul.

„Avraam s-a apropiat și a zis: „Vei nimici Tu oare și pe cel bun împreună cu cel rău?“ (Geneza 18: 23).

Noi acum cunoaștem răspunsul la această întrebare. Este conținut în cartea proorocului Ezechiel, cap. 21: 3 - 4: „*Voi nimici cu desăvârșire din mijlocul tău pe cel neprihănit și pe cel rău, orice faptură*“.

Mânia lui Dumnezeu odată dezlănțuită, nu mai alegea. Alegerea se face abia la judecata lui Dumnezeu.

Dar Avraam nu știa încă lucrul acesta. Și de aceea el întreabă: „*Poate că în mijlocul cetății* (adică nu numai „*în cetate*“, dar izolați, ci „*în mijlocul cetății*“, în vârtoarea ei, acționând printre locuitorii ei, căci așa trebuie să fie un om drept) *sunt cincizeci de oameni buni (care ar putea converti pe ceilalți) îi vei nimici oare și pe ei?*“ (Geneza 18: 24).

Și Domnul a zis: „*Dacă voi găsi în Sodoma cincizeci de oameni buni în mijlocul cetății, voi ierta tot locul acela din pricina lor*“ (Geneza 18: 26), căci acesta ar fi semnul că răutatea nu a atins încă culmea.

Dumnezeu nimicește un loc abia atunci când a pus vârf răutății lui și atunci cad toți la fel. Dar cât timp există în el o oarecare bunătate, locul este cruțat.

Avraam se tocmește cu Dumnezeu pentru aceste cetăți, ajungând la urmă să se roage pentru a fi cruțate, chiar dacă se găsesc numai 10 oameni drepti în ele. Simțământul lui de dreptate se revoltă împotriva gândului că ar putea fi distruse, cât timp se mai găsește acolo neprihănire îndestulătoare. Și Dumnezeu este de acord cu el, ceea ce dovedește că, conștiința dreptății este glasul lui Dumnezeu în noi.

Tocmeala și treptata scădere a cifrei celor buni necesară pentru a scăpa cetățile, de la 50 la 10, trebuie să arate că numărul nu contează atât de mult înaintea dreptății lui Dumnezeu. Aceasta apare deosebit de clar în versetul 28: *„Poate că din cincizeci de oameni buni vor lipsi cinci: pentru cinci vei nimici Tu oare cetatea?”*

Dumnezeu cinstește un număr mic de drepti tot atât cât cinstește și un număr mare, căci importantă este la El numai dreptatea.

Avraam se tocmește până ajunge la numărul de 10. Este mulțumit să obțină de la El făgăduința că cetățile vor fi cruțate dacă vor fi găsiți 10 drepti în ele. El nu merge cu cererea mai departe, deoarece familia lui Lot număra poate 10 inși (Lot, soția, două fete nemăritate, cel puțin două măritate, ginerii și poate, doi nepoți). Și el credea că Lot este credincios împreună cu toată familia lui. Avraam nu știa că Lot este singurul neprihănit între ai săi. Mai bine ar fi făcut, dacă ar fi continuat să se roage. În materie de rugăciune, Dumnezeu Însuși ne îndeamnă: *“Nu cereți puțin!”*

Dacă Avraam s-ar mai fi rugat, Dumnezeu desigur că S-ar fi mulțumit cu mai puțini decât 10. În cartea proorocului Ieremia, El spune că este gata să ierte Ierusalimul, dacă se găsește un singur om care să înfăptuiască cu adevărat ceea ce este în armonie cu voia lui Dumnezeu, alții fiind departe de idealul divin.

De aceea Sodoma și Gomora nici nu au fost cruțate.

Numai Lot va fi salvat.

Avraam în Gherar

„Avraam a plecat de acolo în țara de miazăzi, s-a așezat între Cadeș și Șur și a locuit ca străin în Gherar“.

Avraam a plecat într-o regiune singuratică, în care nu erau legături cu pustia Șur. Doar din când în când mergea în orașul Gherar, probabil pentru a se aproviziona. El se izolează iarăși înainte de nașterea lui Isaac.

Intenția lui de a trăi într-o oarecare retragere era bună, numai că o frică neîntemeiată îl îndeamnă iar la păcat. Avraam a spus iar despre Sara, nevastă-sa: *„Este sora mea“*. *„S-a temut să spună că este nevastă-sa, ca să nu-l omoare oamenii din cetate din pricina ei“* (Geneza 20: 2).

Abimelec, împăratul Gherarului, neștiind că Sara este nevasta lui Avraam, a trimis după ea și a luat-o la el.

Pentru noi pare de neînțeles ca regele Gherarului să o fi poftit, deși ea avea 90 de ani. Dar se vede, că în ciuda vârstei înaintate, ea se păstrase frumoasă printr-o adevărată minune dumnezeiască.

Păcatul era al lui Avraam. De data aceasta era cu atât mai grav, cu cât era repetat. Și apoi, Sara era însărcinată acum cu copilul făgăduinței. Cum a putut el prostitua mama unui asemenea copil?

„Atunci Dumnezeu S-a arătat noaptea în vis lui Abimelec“ (Geneza 20: 3).

În general, Dumnezeu vorbește adesea prin visuri, prin vedenii de noapte, când oamenii sunt cufundați într-un somn adânc, când dorm în patul lor.

Dumnezeu apare în vis și lui Laban și lui Israel. El vorbește deci celor buni și celor răi.

Și Dumnezeu i-a zis lui Abimelec: *„Iată, ai să mori din pricina femeii pe care ai luat-o, căci este nevasta unui bărbat“* (Geneza 20: 3). Deci cu mult înainte de Legea dată prin Moise, Dumnezeu osândește adulterul.

Abimelec, care nu se apropiase de ea, a răspuns: *„Doamne, vei omorî Tu oare și un neam nevinovat?“* El știa de pedepsirea Sodomei și Gomorei, acele orașe vinovate. Dar oare va pedepsi Dumnezeu și un neam nevinovat?

Și Abimelec se apără înaintea lui Dumnezeu: *„Nu mi-a spus el că este soră-sa? Și n-a zis ea însăși că el e frate-său? Eu am lucrat cu inima curată și cu mâini nevinovate“* (Geneza 20: 5). Dumnezeu i-a răspuns lui Abimelec în vis: *„Și eu știu că ai lucrat cu inima curată!“*...

Abimelec afirmase că a avut și inima curată și mâinile nevinovate. Dumnezeu recunoaște lucrul dintâi, dar nu și faptul că regele ar fi avut mâini nevinovate. Mâinile nu sunt totdeauna nevinovate, chiar dacă inima este curată. Și crime mari pot fi comise cu inima cea mai curată, dacă omul nu depune toate străduințele pentru a se informa care sunt faptele plăcute lui Dumnezeu.

În Psalmul 24: 4 este scris: *„Cel ce are mâinile nevinovate și inima curată va putea să se suie la muntele Domnului“*. În Psalmul 18: 24, de asemenea: *„Domnul mi-a răsplătit după neprihănirea mea, după curăția mâinilor mele înaintea Lui“*.

În Noul Testament, apostolul Pavel îndeamnă pe corinteni: „*Să prăznuim dar praznicul nu cu un aluat vechi, nici cu un aluat de răutate și viclenie, ci cu azimele curăției și adevărului*“. Sinceritatea (curăția) și adevărul sunt două lucruri diferite și trebuie să le avem pe amândouă. Există și sinceritate în slujirea unei minciuni. Există și adevăr susținut din interes, nu din sinceritate. Dumnezeu are bucurie deplină numai unde sinceritatea și adevărul sunt unite.

Așa vorbise și Iosua poporului lui Dumnezeu; „*Acum, temeți-vă de Domnul și slujiți-I cu sinceritate și adevăr*“.

Totuși, Dumnezeu nu este nedrept să nu aprecieze o inimă curată, chiar dacă greșește. De aceea El îi spune lui Abimelec: „*Fiindcă ai lucrat cu inimă curată, Eu te-am ferit să păcătuiești*“, învățându-l și pe rege, învățându-ne și pe noi că nu avem nici un drept să ne mândrim dacă trăim în neprihănire. Lauda este a lui Dumnezeu care ne-a ferit să păcătuim.

Și Dumnezeu încheie vorbirea Lui către Abimelec, spunându-i: „*Acum, dă bărbatului nevasta înapoi, căci el este prooroc, se va ruga pentru tine și vei trăi*“.

Avraam care a comis înșelătoria aceasta era totuși proorocul. Și bunăstarea lui Abimelec depindea de rugăciunea lui Avraam. Dumnezeu nu Se rușinează să-Și însușească pe un om neîncrezător, mincinos și înșelător, drept prooroc al Său. Nu Se rușinează de el, fiindcă Avraam avea principalul lucru: dragostea, credința, dorul după o patrie cerească.

Avraam se apără înaintea lui Abimelec

„Abimelec l-a chemat pe Avraam și i-a zis :
„Ce ne-ai făcut? Și cu ce am păcătuît eu împotriva
ta, de ai făcut să vină peste mine și peste împărăția
mea un păcat atât de mare? Ai făcut față de mine
lucruri care nu trebuiau nicidecum făcute. Ce ai
văzut de ai făcut lucrul acesta?”

Avraam încearcă să se justifice spunând: „Îmi
spuneam că, fără îndoială, nu-i nici o frică de
Dumnezeu în țara aceasta și au să mă omoare din
pricina nevestei mele“. Dar ce scuză era aceasta?
Se dezvinovățește tocmai cu faptul prin care a păcă-
tuit, și arată faptul că a gândit rău.

Dar în răspunsul lui Avraam sunt două expre-
sii ebraice remarcabile. El zice: „Când m-a scos
Dumnezeu din casa tatălui meu, am zis Sarei: „Iată
HARUL pe care ai să mi-l faci. În toate locurile
unde vom merge, spune despre mine că sunt fratele
tău“. În original, fraza aceasta conține două expresii
foarte însemnate.

Și anume, în ebraică nu este scris „m-a scos
Dumnezeu“, ci „m-au scos Dumnezeu“ (Elohim).
Este un singur substantiv și aceasta la singular, dar
verbul este la plural. Avraam știa deci că Elohim,
singurul Dumnezeu, este o pluralitate de persoane.

Lucrul acesta îl întâlnim des în Biblie. Așa, de
exemplu, în originalul grec al Noului Testament, în
1 Tesaloniceni 3: 11 și în 2 Tesaloniceni 2: 16 - 7,
deși frazele conțin câte două substantive „Dumnezeu
Tatăl nostru și Domnul nostru Isus Cristos“,

verbele sunt la singular, căci Dumnezeu Tatăl și Domnul Isus, deși două persoane diferite, formează un singur Dumnezeu.

Acum, răspunsul pe care Avraam îl dă lui Abimelec poate fi lipsit de orice valoare. Ceea ce îngână el nu este o scuză. Avraam este cel cu păcatul. Dar el este un proroc al lui Dumnezeu. El este cel care-L cunoaște pe Dumnezeu, care-I cunoaște și unicitatea, care știe și că sunt mai multe persoane în singurul Dumnezeu.

De aceea Avraam este iubit și prețuit.

Și încă un lucru important.

În ebraică pentru har cuvântul folosit este „*hesed*“. El este întrebuințat și în acest verset. Avraam îi spune Sarei: „Iată HARUL pe care ai să mi-l faci...“ Dar cuvântul „*hesed*“, care, cu încă o singură excepție, înseamnă pretutindeni, în Biblie „*har*“ apare și în Levitic 20: 17. Acolo Domnul dă prin Moise o poruncă: „*Dacă un om ia pe sora sa, fata tatălui său sau fata mamei sale, (întocmai cazul căsătoriei dintre Avraam și Sara), dacă îi vede goliciunea ei și ea i-o vede pe a lui este... „hesed*“. În Biblia românească scrie : „*este o mișelie*“, dar luând lucrurile literar ar fi putut fi traduse tot atât de bine: „*este un har*“.

Dar ce sens are lucrul acesta?

Este o particularitate a limbii ebraice de a exprima adesea prin unul și același cuvânt două lucruri care sunt în contrast direct unul cu celălalt. Pentru „prostituată“ în ebraică există cuvântul „*kedeșă*“, folosit, de asemenea, cu sensul de „sfântă“. Maria Magdalena fusese totdeauna o „*kedeșă*“, adică o prostituată, sau s-ar putea zice, tot atât de bine, o sfântă, care nu și-a

găsit încă făgașul. Când s-a întâlnit cu Isus a rămas, sau mai bine zis abia a devenit o „*kedeșă*“ în adevăratul sens al cuvântului. Adică toată expansivitatea, toată patima pe care o pusese altă dată în dragostea lumească s-a transformat într-o dragoste fierbinte pentru Mântuitorul. Maria Magdalena, o „*kedeșă*“ prostituată, a devenit o „*kedeșă*“ sfântă.

Așa este și cu „*hesed*“. Însotirile nelegiuite între un frate și o sora sunt o mișelie, o ticăloșie, un „*hesed*“. Dar orice nelegiuit, numai dacă se întâlnește cu Isus, numai dacă dobândește credința, vede împlându-i-se un lucru întru totul minunat. Cu cât i se înmulțește păcatul „*hesed*“ (cu semn negativ înainte), cu atât i se înmulțește și harul, adică „*hesed*“, (cu semn pozitiv înainte). La cel credincios harul este o funcție a păcatului. Cu cât credinciosul are mai mult păcat, cu atât mai mult har i se dă pentru a-l birui și pentru a se mântui. Păcatele trecute devin deodată o comoară aducătoare de har.

„De vor fi păcatele voastre cum e cârmâzul, se vor face albe ca zăpada“. Nu numai păcătoșii sunt albiți. Nu numai despre ei vorbește Isaia în acest pasaj, ci despre păcate. *Hesed = mișeliile*, roșii cum e cârmâzul, devin *hesed = har*, albe ca zăpada. Dacă ai credință!

Avraam stă înaintea lui Abimelec ca un păcătos. Dar el este proorocul, fiindcă el cunoaște adevărul despre Dumnezeu și el are har, datorită credinței sale.

Abimelec își dă seama de lucrul acesta și departe de a-l pedepsi, cum ar fi putut face ca rege, el ia oi și boi, robi și roabe și le dă lui Avraam.

În toate Abimelec este mai fin decât Faraon. Acesta îi făcuse daruri lui Avraam când o luase pe Sara în casa lui și avea totuși un interes. Abimelec oferă daruri proorocului când i-o restituie pe Sara, numai din respectul pe care i-l insuflase cunoașterea de Dumnezeu a lui Avraam.

„Abimelec i-a zis și Sarei: „Iată dau fratelui tău o mie de arginți“ (Geneza 20: 16).

Tot ce avusese de spus, Abimelec îi spusese lui Dumnezeu și lui Avraam. Față de Sara este delicat, deși și ea îl mințise. El nici nu vrea ca ea să afle din gura lui că minciuna a fost descoperită. De aceea îl numește pe Avraam *„fratele ei“*.

Văzând pe Abimelec cu așa inimă curată și cu atâta gingășie, *„Dumnezeu a însănătoșit pe Abimelec“* (Geneza 20: 17). Se vede că fusese lovit de o boală care-l reținuse să se apropie de Sara. Acum este iarăși sănătos.

Izgonirea lui Agar

„Domnul Și-a adus aminte de cele ce spusese Sarei și Domnul a împlinit față de Sara ce făgăduise“ (Geneza 21: 1).

În urmă cu mai puțin de un an, apăruse înaintea lui Avraam unul cu chip de bărbat și dăduse Sarei făgăduința că va avea un fiu. Acum, Biblia ne spune că această ființă era Domnul. Deci și înainte de nașterea lui Isus pe pământ, încă din Vechiul Testament, Dumnezeu Se întrupează și ia chip de om. Dacă poporul evreu ar fi înțeles propria sa Scriptură nu

L-ar fi vrăjmășit astfel pe Isus, Dumnezeuul arătat în chip de om.

Sara naște pe Isaac și în bucuria ei exclamă: „*Cine s-ar fi gândit să spună lui Avraam că Sara va da țată la copii?*” (Geneza 21: 7).

Ce ușor cade sufletul omenesc dintr-o extremă în cealaltă. Când i s-a promis că va avea un copil Sara fusese neîncrezătoare. Acum, dimpotrivă, încrederea ei este nemăsurată. Ea are nădejde că va mai fi mamă. De aceea vorbește despre copii la plural.

„*Copilul s-a făcut mare și a fost întărcat. Avraam a făcut un ospăț mare în ziua când a fost întărcat Isaac. Și Sara a văzut râzând pe fiul pe care-l născuse lui Avraam egipteanca Agar*” (Geneza 21: 8 - 9).

Potrivit Septuagintei, prima traducere în greacă a Vechiului Testament, ea l-a văzut pe Ismael jucându-se cu Isaac și a considerat lucrul acesta ca deplasat, din partea fiului unei roabe.

În orice caz, nu poate fi vorba de un răs nevinovat din partea lui Ismael. La așa ceva Sara se aștepta. Nu spusese Sara însăși: „*Dumnezeu m-a făcut de răs?*” (Geneza 12: 6). Era din partea lui Ismael un răs care însemna o insistență asupra dreptului său de întâinăscut.

Atunci Sara a zis lui Avraam: „*Izgonește pe roaba aceasta și pe fiul ei, căci fiul roabei acesteia nu va moșteni împreună cu fiul meu Isaac*” (Geneza 21: 10).

Intenția ei era să-l sustragă pe Isaac influenței dăunătoare pe care o putea avea Ismael asupra lui.

Copiii făgăduinței dumnezeiești trebuie să fie feriți de influențele rele.

Lui Avraam, care ținea la Ismael, cuvintele Sarei prin care cerea izgonirea lui Ismael, nu i-au plăcut deloc. El este gata la orice jertfă când Dumnezeu i-o cere. Pe Isaac, copilul făgăduinței, este gata să-l pună pe altar, fiindcă i-o ceruse Domnul. Dar când Sara îi propune să-l izgonească pe fiul roabei, este întristat.

El nu avea nici un sentiment pentru Agar, mama acestuia. Dar îl durea propunerea, fiindcă știa că, dacă pentru Isaac izolarea de influențe rele va fi o binecuvântare, soluția aceasta are în schimb dezavantajul că-l scoate pe Ismael cu totul de sub influența bună și-l lasă numai pe seama mamei sale egiptene. Aceeași problemă care se pune și astăzi pentru fiecare păstor de biserică: Este oare bine să izolezi într-o grupare aparte pe credincioși, despărțindu-i de necredincioși, contestându-le acestora orice drept de a se numi creștini? Sigur că credincioșii rămași între ei, se dezvoltă mai bine, dar pe mâna cui rămân atâtea care altădată tot erau cât de cât sub influență creștină? Îi arunci exact în brațele păgânismului. Să lași atunci pe copiii făgăduinței dumnezeiești împreună cu creștinii firești? Primejdia de decădere pentru creștinii duhovnicești este mare.

Nimic nou sub soare! De la Avraam încoace mereu aceleași probleme.

Dumnezeu rezolvă întrebarea, spunându-i lui Avraam: „*Să nu te mârhești de cuvintele acestea, din pricina copilului și din pricina roabei tale. Fă Sarei tot ce-ți va cere; căci numai în Isaac va ieși*

*o sămânță, care va purta cu adevărat numele tău“**
(Geneza 21: 12).

Și Avraam ascultă de Sara, căci dacă Sara știa să asculte de soțul ei, Avraam știa și el ce înseamnă ascultare de nevastă.

„A doua zi Avraam s-a sculat de dimineată. A luat pâine și un burduf cu apă pe care l-a dat Agarei și i l-a pus pe umăr. I-a dat și copilul și i-a dat drumul“ (Geneza 21: 14).

În acel timp oamenii nu aveau cerințe mari. Totuși a fost o rușine ca un om bogat ca Avraam să fi dat mamei copilului său și copilului însuși, care avea 15 - 16 ani, numai atâta la despărțire. Față de străini, Avraam era mai gentil. Și când l-a trimis pe Eliezer să aducă o nevastă lui Isaac, acesta a plecat cu bogății. Felul cum a tratat-o pe Agar a fost încă o umbră pe figura luminoasă a lui Avraam.

Legământul lui Avraam cu Abimelec

În vremea aceasta Abimelec, regele Gherarului, a vorbit iarăși cu Avraam, spunându-i: *„Jură-mi acum aici, pe Numele lui Dumnezeu, că nu mă vei înșela niciodată, nici pe mine, nici pe copiii mei, nici pe nepoții mei și că vei avea față de mine și față de țara în care locuiești ca străin, aceeași*

* „În Isaac“ nu „din Isaac“, cum traduce greșit Biblia românească. Dacă ar fi scris „din Isaac“ ar fi însemnat că toți urmașii lui Isaac fac parte din sămânța aleasă. Adevărul este, însă, că sămânța va fi în Isaac, dintre ai lui, adică vor face parte din sămânța aleasă, numai unii din ei.

bunăvoință pe care o am și eu față de tine“ (Geneza 21: 23).

La prima vedere, cererea lui Abimelec pare stranie. De ce stăruie el, un rege, să încheie neapărat un legământ cu casa lui Avraam, a cărui unică nădejde este micul Isaac? De ce folos putea să-i fie această casă? Stăruința lui Abimelec se poate înțelege numai dacă se presupune că Abimelec a avut cunoștință de făgăduințele date de Dumnezeu lui Avraam.

La propunerea lui Abimelec, ***„Avraam a zis: „Jur“. Dar Avraam a învinuit pe Abimelec pentru o fântână de apă, pe care puseseră mâna cu sila robii lui Abimelec***“ (Geneza 21: 24 - 25).

(Și astăzi în Israel mai multe certuri sunt pentru apă decât pentru oricare alt lucru. Oamenii ar face orice pentru a căpăta apă în vreme secetoasă).

Ce fin se arată Avraam în această împrejurare! Întâi depune jurământul cerut, după aceea aduce re-proșurile pe care le are.

Și Avraam a pus deoparte 7 mielusele din turmă. Cifra 7, des întâlnită în Biblie, este cifra desăvârșirii.

A dat aceste mielusele lui Abimelec, iar locului i-a pus numele Beerșeba.

După aceea, Abimelec s-a întors împreună cu Picol, căpetenia oștirii sale în țara filistenilor*.

* Numele „țara filistenilor“ este dat aici cu anticipație. Filistenii nu au atins coasta canaanită decât după multă vreme de la încetarea epocii patriarhale. Dar Abimelec era regele unui popor care locuia în această parte a țării, pe care filistenii aveau s-o locuiască mai târziu. Ei au fost înaintașii filistenilor. De aceea este scris că Abimelec și Picol s-au întors în țara filistenilor.

„Avraam a sădit un tamarisc la Beerseba (după obiceiul de atunci) și a chemat acolo Numele Domnului, Dumnezeului celui Veșnic“.

Dumnezeu pune la încercare pe Avraam

Biblia continuă povestirea vieții patriarhului cu cuvintele *„Dumnezeu a pus la încercare pe Avraam“*.

Dumnezeu desigur nu are nevoie să încerce sau să Se informeze pentru a ști. Doar Lui Îi sunt toate cunoscute. Totuși găsim adesea în Biblie întrebări puse de Dumnezeu oamenilor de parcă ar voi să Se informeze de la ei. Dumnezeu îl întreabă pe Adam: *„Unde ești?“*; pe Cain: *„Unde este fratele tău Abel?“* Găsim în cartea Genezei că Dumnezeu ar fi spus *„Mă voi pogori să văd“* ce se petrece în Sodoma de parcă Dumnezeu nu ar vedea din cerul Lui. În cartea Exodului ni se spune că Dumnezeu le-a dat evreilor mană *„ca să-i pună la încercare“*. Pe muntele Sinai, Dumnezeu a apărut, de asemenea, ca să pună la încercare pe evrei. Toate aceste expresii nu sunt desigur, dovezile unei ignoranțe a lui Dumnezeu. Rostul lor adânc este să trezească în cititori și ascultători conștiința libertății lor de acțiune.

În Biblie se dă adesea unui loc sau unui om un nume potrivit cu ce va deveni mai târziu.

Așa și păcătosul care crede în Isus este numit în Biblie neprihănit după ceea ce va deveni, fiindcă credința nu-l va lăsa în starea în care este, ci-l va schimba în așa fel ca să ajungă neprihănit.

Omul trebuie să-și dea tot mai mult seama că este o ființă liberă și stăpână pe acțiunile sale. Dumnezeu l-a făcut liber fiindcă El Însuși este o ființă care vrea să fie recunoscută, iubită, dorită din pornirea liberă a făpturilor Sale. Și El întrebuintează în Biblie tocmai acele expresii care sunt mai potrivite pentru a ne da simțământul libertății.

Acesta este deci rostul frazei „*Dumnezeu a pus la încercare pe Avraam*“.

Cuvântul ebraic „*nassah*“ - „a încerca“, folosit în această frază, poate avea două înțelesuri :

1. Omul îl încearcă (îl ispitește) pe Dumnezeu, cârtind contra relelor pe care le întâmpină și cerând semne.

2. Dumnezeu îl încearcă pe om, fie trimițându-i suferințe, fie punându-l în situații dubioase, în care este greu de luat o hotărâre dreaptă, pentru a vedea cum se va comporta. Încercarea aceasta este și o probă intelectuală în care se arată ce gândește un om despre Dumnezeu și o probă sufletească, dovedindu-se în ce măsură este omul pregătit să facă jertfe în slujba lui Dumnezeu.*

De data aceasta cuvântul „*nassah*“ va avea sensul al doilea.

Dumnezeu îl încearcă pe Avraam dându-i porunca să-l aducă drept jertfă pe fiul său Isaac.

* Iată unele texte biblice în care cuvântul „*nassah*“ - „a încerca“ este întrebuintat: Psalmul 26: 2; Deuteronom 8: 2, pentru încercări prin suferințe. Exod 16: 4; Deuteronom 13: 1; Judecători 2: 20-22; I Cronici 22: 13, cazuri în care Dumnezeu pune pe oameni în situații în care pot greși ușor, ca să se recunoască dacă umblă sau nu pe drumul drept.

Porunca aceasta ar trebui să-l pună pe Avraam pe gânduri, căci ea era în acord cu ritualul crud al Siriei. Urmele unei credințe în jertfirea copiilor s-au găsit în Babilonia, țara de baștină a lui Terah. Scriitorii greci și romani descriu sacrificiile de întâi-născuți cu care a fost pătată istoria Cartaginei. În vremuri de tulburări, tatăl era chemat să jertfească zeului tot ce avea mai drag și scump, credința aceasta fiind o expresie superstițioasă, oarbă și ignorantă a marelui adevăr că trebuie să jertfești și cele mai scumpe ființe și lucruri, de dragul lui Dumnezeu.

Cunoscută este astfel legenda greacă despre Ifigenia, fiica lui Agamemnon și a Klytemnestrei. Agamemnon ucisese la vânătoare un cerb închinat zeiței Artemis. Aceasta reține ca răzbunare la Aulis flota lui Agamemnon, făcând să nu sufle nici un vânt. După spusa unui văzător, numai jertfirea fiicei lui Agamemnon putea ispăși nelegiuirea. Măcelărirea ei este pregătită. Cuțitul este ridicat. Atunci zeița intervine, o mută pe Ifigenia la Taurida și pune o ciută în locul ei.

Sacrificii de acest fel în care părinții își ucideau copiii, erau foarte dese pe atunci și nu mâhneau pe părinți cum i-ar mâhni astăzi. Romanii și grecii își vindeau și ucideau copiii lor fără mare durere. Cu câtă ușurință jertfesc și acum unii părinți pe copiii lor zeului Moloh, ba își mai fac o fală din aceasta! Sentimentele profunde de dragoste se găsesc numai la mame.

Pentru Avraam, Isaac era însă fiul iubit. Ce sens are în asemenea împrejurări porunca lui Dumnezeu de a-l aduce ca jertfă ?

Poate să pară brutal, dar dacă ar fi cu adevărat așa, ca porunca aceasta să se înțeleagă literal că exprimă caracterul lui Dumnezeu, dacă ar fi cu adevărat că El Se bucură să pună pe un tată să măcelărească pe propriul său fiu iubit, mulți dintre oamenii cei mai buni nu ar voi să aibă legături cu El. Unul dintre cei mai nobili poeți romani, Lucrețiu, a spus lucrul acesta clar, povestind istoria Ifigeniei: *„Iată cât de multă răutate poate să învețe pe oameni religia!”*

Dacă ar fi să credem că Dumnezeu Se desfătează în omorârea unui copil, de către propriul său tată, ar însemna că Dumnezeu îl face pe Avraam nu mai bun, ci mai rău. Multe păcate va fi avut Avraam din fire, dar la uciderea lui Isaac nu s-ar fi gândit, el, care nu putuse consimți nici măcar la izgonirea lui Ismael. Și Dumnezeu ar putea oare să-l învețe să mai săvârșească și acest păcat?

Nu era destul că Dumnezeu nu-l tulbură pe Avraam pentru lucrurile din viața lui care ar fi trebuit schimbate: căsătorie nelegiuită, minciuni, neîncredere, purtare rea față de Agar, să-i mai poruncească și omorârea copilului? Bine spunea soția lui Luther: *„Nu pot să cred că Dumnezeu cere cuiva să-și sugrume fiul”*.

După fericita expresie a Sfântului Apostol Pavel, din Galateni 4. 24: *„Lucrurile acestea trebuie luate în alt sens”*. Cei mai buni traducători ai Bibliei sunt convinși că nu numai creațiunea s-a făcut treptat, ci că tot treptat face Dumnezeu și opera de educare a omului. Relațiile dintre Dumnezeu și om sunt în evoluție. Dacă înțelegi lucrul acesta, dificultățile morale ale Vechiului Testament se rezolvă cu ușurință.

Ar putea accepta oare astăzi vreun credincios duhovnicesc o poruncă de a-și omorî copilul ca poruncă dumnezeiască? Deisgur că nu. El s-ar da înapoi cu oroare. Aceasta este dovada succesului metodei dumnezeiești. Am ajuns la o treaptă mai înaltă, Dumnezeu a adus treptat-treptat, poporul Său până aici.

Sensul expresiei „*Dumnezeu a pus la încercare pe Avraam*“ este deci că Dumnezeu „*a vrut să afle*“ la ce treaptă a ajuns Avraam. Dumnezeu a vrut să vadă dacă Avraam a înțeles caracterul Lui. Și, vai, s-a arătat că Avraam nu-l înțelesese încă, după cum nu pricepuse multe alte lucruri.

La fel stau lucrurile și cu Moise. Acestuia Dumnezeu îi spune (Deuteronom 2. 24): „*Sculați-vă, plecați și treceți pârâul Arnon. Iată, îți dau în mâini pe Sihon, împăratul Hesbonului, amoritul, și țara lui. Începe cucerirea, fă război cu el*“. Dar Moise a trimis din pustia Chedemont niște soli la Sihon, împăratul Hesbonului cu vorbe de pace. El a înțeles ceea ce Avraam nu înțelesese, că porunca aceasta războinică îi fusese dată numai ca încercare a spiritului pașnic pe care Dumnezeu îl dorește la oameni. Acolo unde spiritul acesta blând și liniștit a biruit, la oamenii în care s-a statornicit convingerea fermă că acest spirit este singurul care exprimă adevăratul caracter al lui Dumnezeu, nu mai există clintire de pe poziția câștigată. Ei rămân la blândețe și pace orice li s-ar porunci și oricine le-ar da această poruncă. Dumnezeu, care nici nu dorește altceva, este foarte bucuros când încercarea Sa reușește și

omul opune poruncii trecătoare, voia statornică a lui Dumnezeu care este dragostea și pacea.

Sunt refuzuri de ascultare pe care Dumnezeu le dorește, fiindcă ele arată că cel care refuză a înțeles adevăratul caracter al lui Dumnezeu și a înțeles că unele porunci sunt date numai ca încercări, că ele nu sunt decât întrebări deghizate adresate sufletului nostru: „*Cine zicești voi că sunt Eu?*“.

Prin faptul că s-a grăbit să aducă pe Isaac ca jertfă, Avraam a dat la această întrebare un răspuns nu prea onorant pentru Dumnezeu: „*Tu, Doamne, ești câte-odată ca și zeitățile păgâne și ceri aceleași sacrificii de copii ca și ei*“.

Să căutăm întotdeauna sensul duhovnicesc

Greșeala lui Avraam a fost că el a înțeles literal porunca: „*Adu-l pe fiul tău ca jertfă*“. Or, poruncile lui Dumnezeu nu trebuie înțelese literal.

Când Dumnezeu îi spune lui Moise: „*Lasă-Mă! mânia Mea are să se aprindă împotriva lor și-i voi mistui, dar pe tine te voi face stăpânul unui neam mare*“ (Exod 32: 10), acesta răspunde prompt: „*Dacă nu, atunci șterge-mă din cartea Ta, pe care ai scris-o*“ (Exod 32: 32). Nu S-a bucurat oare Dumnezeu de un asemenea răspuns?

Să luăm exemplul psalmistului.

Acesta a stat să studieze cu amănuntul cartea Leviticului, cu zecile sale de porunci, despre felul cum trebuie aduse arderile-de-tot și celelalte feluri

de jertfe. Și după ce a terminat studiul, a compus Psalmul 40, scriind: „*Tu Doamne nu dorești nici jertfă, nici dar de mâncare, ci mi-ai străpuns urechile. Tu nu ceri nici ardere-de-tot, nici jertfă de ispășire*“.

După ce a studiat deci tot Leviticul, el afirmă categoric că Dumnezeu nu vrea cele poruncite în acea carte. Nu vrea jertfe de animale. Și dacă pe acestea nu le vrea, cu atât mai puțin jertfe umane. Sigur psalmul acesta ar fi de ajuns pentru a ne arăta că Dumnezeu nu-i cerea lui Avraam măcelărirea fiului său.

Bine, dar Leviticul face parte din Biblie. Și acolo scrie că Dumnezeu a cerut jertfe. Avraam a auzit distinct glasul lui Dumnezeu și acesta îi cerea să-l aducă pe fiul său ca ardere-de-tot.

Da, dar greșește oricine nu-și dă seama că Legea lui Dumnezeu este duhovnicească și nu trebuie înțeleasă literal.

Sfântul Pavel scrie: „*Vă îndemn dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu. Aceasta va fi din partea voastră o plăcută slujbă duhovnicească*“ (Romani 12: 1).

Pentru împlinirea acestei porunci nu este nevoie să ne sinucidem. Nu se înțelege literal porunca să ne aducem ca jertfe. Sensul cuvintelor este duhovnicesc.

Dumnezeu nici nu cere, nici nu primește (Evrei 10: 6) jertfe de animale. Cu atât mai puțin putea să ceară jertfirea unui copil.

Dumnezeu, departe de a dori ca oamenii să-și jertfească pe fiii lor, are oroare de acest fapt și ne-o

spune în 2 Regi 16: 3: „*Ahaz a umblat în calea împăraților lui Israel și chiar a trecut pe fiul său prin foc, după urâciunile neamurilor, pe care le izgonise Domnul dinaintea copiilor lui Israel*“.

Avraam a greșit înțelegând literal porunca lui Dumnezeu, care spunând: „*Adu-l ca ardere-de-tot pe fiul tău*“ voia numai ca Isaac să fie consacrat slujbei Sale.

De la nivelul superior de cunoaștere la care ne aflăm astăzi, putem vedea lucrul acesta, care lui Avraam îi era tăinuit. Noi știm acum că Dumnezeu nu ne cere să jertfim pe fiii noștri, ci că El Și-a jertfit Fiul pentru răscumpărarea noastră.

Prooroci de mai târziu ai Israelului critică credința greșită a lui Avraam în chestiunea aceasta. Astfel în cartea lui Mica este scris: „*Cu ce voi întâmpina pe Domnul și cu ce mă voi pleca înaintea Dumnezeului celui Preaînalt? Îl voi întâmpina oare cu ardere-de-tot, cu viței de un an? Dar oare primește Domnul mii de berbeci sau zeci de mii de răuri de untdelemn? Să dau eu pentru fărădelegile mele pe întâiul meu născut, rodul trupului meu pentru păcatul sufletului meu? Ți s-a arătat, omule, ce este bine. Și ce alta cere Domnul de la tine, decât să faci dreptate, să iubești mila și să umbli smerit cu Dumnezeul tău?*“ (6: 6 - 8).

Avraam îl jertfește pe Isaac

La proba intelectuală Avraam nu a rezistat. Dar dacă ideile lui despre Dumnezeu nu sunt cele mai înalte, Tatăl Ceresc va aprecia la el râvna de a executa,

în grabă și întocmai, ceea ce acesta consideră literal, ca fiind voia Lui.

Avraam greșește în înțelegerea poruncii dumnezești. Dar la cel credincios și greșelile rodesc bogate binecuvântări. Dacă națiunile dimprejur socoteau că nimic nu este prea sfânt sau prea scump pentru a fi refuzat idolilor lor, Avraam avea să dovedească, despre închinătorii adevăratului Dumnezeu, că sunt gata de aceleași sacrificii.

În mintea lui Avraam era clar: Dumnezeu care-i ceruse despărțirea de familia sa, îi cerea acum să se despartă de fiul său.

Și ce plin de conținut este pentru el fiecare cuvânt al poruncii pe care o primește !*

Primul cuvânt este: „*la!*“. L-a mai auzit Avraam de mult, când Domnul i-a zis: „*la o juncană de trei ani (...) la încheierea legământului*“ (Geneza 15: 9). Auzind cuvântul „*la!*“, Avraam va fi fost gata să se repeadă la turmă și să aducă o mie de vite ca jertfă.

Dar de data aceasta nu era vorba de animale. Domnul spune prin psalmist: „*Nu voi lua tauri din casa ta, nici țapi din staulele tale. Căci ale Mele sunt toate dobitoacele pădurilor, toate fiarele munților cu miile lor*“ (Psalmul 50: 9 - 10).

Și noi suntem gata să sărim, să dăm lui Dumnezeu ceva din turmele noastre. Dar Dumnezeu nu-ți cere ceea ce ești gata să dai, ceea ce este de puțin preț în ochii tăi.

* Redarea jertfirii lui Isaac care urmează, este o prescurtare, cu unele modificări, a pasajului respectiv din comentariul lui Henry Matthew la Geneza.

Porunca glăsuiește: (...) „*la pe singurul tău fiu*“, singurul care rămăsese după izgonirea lui Ismael, „*pe care-l iubești, pe Isaac. Du-te în țara Moria și adu-l ardere-de-tot*“ (...) (Geneza 22: 2).

Dumnezeu cere câteodată jertfe scumpe. Nu numai lui Avraam, ci și ție îți cere jertfe scumpe și atunci să nu cauți versete biblice, pentru a justifica neascultarea, căci nici Avraam nu a căutat.

Înțelegând porunca aceasta drept voia lui Dumnezeu, el nu a mai stat să se tocmească. Ascultarea era la el necondiționată. Este drept că Cuvântul lui Dumnezeu, cunoscut lui Avraam, interzicea omorul. Domnul spusese lui Noe: „*Dacă varsă cineva sângele omului și sângele lui să fie vărsat de om, căci Dumnezeu a făcut pe om după chipul lui*“ (Geneza 9. 6). Dar Dumnezeu care dă o poruncă este liber să o schimbe.

Avraam nu vede nici un motiv pentru justificarea jertfei lui Isaac. Dar fără îndoială că Dumnezeu nu este dator să indice întotdeauna motivele pentru care ne cere un lucru.

Avraam nu a stat să se gândească la faptul că porunca aceasta nu se împacă deloc cu făgăduința, pe care o avea, că din urmașii lui Isaac urma să Se nască Mesia. Avraam face să intervină și aici „*invenția*“ lui, facultatea cea nouă: credința. „*Prin credință a adus Avraam jertfă pe Isaac, când a fost pus la încercare: el, care primise făgăduințele cu bucurie, a adus jertfă pe singurul lui fiu! El, căruia i se spusese: „În Isaac vei avea o sămânță, care-ți va purta numele” Căci se gândea că Dumnezeu poate să învieze chiar și din morți. Și drept vorbind*

ca înviat din morți l-a primit înapoi. (Evrei 11: 17 - 19).

Dar unde-i rațiunea jertfei pe care trebuie s-o aducă? Isaac nu este un martir pentru un adevăr, nu-i preț de răscumpărare, nu-i un criminal care trebuie să fie pedepsit cu moartea, ci un fiu bun. Cui îi va folosi sacrificiul acesta adus pe un munte singuratic, fără știința nimănui? Avraam la toate acestea avea unul și același răspuns: „*Mi-a vorbit glasul lui Dumnezeu*“.

Se punea pentru Avraam problema: ce va spune el Sarei? Cum o va mai privi vreodată în față? Cum va veni la ea cu mâinile și hainele pătate de sânge?

Se punea întrebarea: ce vor spune rudele?

Dar toate aceste obiecțiuni nu contează înaintea unui suflet căruia i-a vorbit Dumnezeu.

Cel care intervenise pentru orașele stricate, Sodoma și Gomora, nu se roagă să fie cruțat propriul său fiu și nici măcar să nu fie el persoana care să-l înjunghie pe copilul făgăduinței.

„*Avraam s-a sculat dis-de-dimineată*“ (Geneza 22: 3). Dis-de-dimineată pentru aducerea unei asemenea jertfe! Nu a spus nimic soției și servitorilor ca să nu fie împiedicat să împlinească ceea ce el cunoștea drept voia lui Dumnezeu, „*a pus șaua pe măgar și a luat cu el două slugi și pe fiul său Isaac*“ (Geneza 22: 3). Pe Isaac îl va fi trezit la urmă. Îi va fi spus cât mai târziu cu putință, că trebuie să plece. L-a lăsat să mai doarmă. Își va fi chemat întâi servitorii, fiindcă va fi vrut să evite faptul de a se afla singur cu Isaac.

„*A tăiat (el însuși) lemnele pentru arderea-de-tot*“ (Geneza 22: 3) și fiecare lovitură de topor va fi

fost în același timp și o lovitură în propria sa inimă. Și apoi a pornit.

De la Beerșeba unde locuia Avraam, până la Moria, muntele unde avea să se aducă jertfa, este o distanță de 42 de kilometri. Întrucât pregătirile vor fi răpit o bună parte din prima zi, ei ajung la munte abia în dimineața zilei a treia, destul de devreme.

„Și Avram a zis slugilor sale: «Rămâneți aici cu măgarul. Eu și băiatul ne vom duce până acolo să ne închinăm și apoi ne vom întoarce la voi»“ (Geneza 22: 5). La poala muntelui se face despărțirea dintre Avraam și Isaac pe deoparte și slugi de altă parte. Israelitul, cel născut din Israel, se suie pe culmi. Cel crescut numai de Israel, rămâne la poala muntelui.

Despărțirea se produce cu naturalețe. Avraam nu se laudă cu fapta pe care avea s-o săvârșească. Dar prin credință, cel care mergea să aducă jertfă pe Isaac, spuse servitorilor: *„Ne vom întoarce“* (Geneza 22: 5). Nu știe cum s-ar mai putea întoarce Isaac, dar o crede, căci Dumnezeu poate învia și morții.

„Avraam a luat lemnele pentru arderea-de-tot, le-a pus în spinarea fiului său Isaac“ (Geneza 22: 6). Isaac, băiat mare, avea să care lemnele pentru execuția lui, cum a dus și Isus crucea, căci el îl preînchipuia pe Isus.

„Și Avraam a luat în mână focul și cuțitul“ (Geneza 22: 6).

„Atunci Isaac, vorbind cu tatăl său Avraam, a zis: „Tată!“ (Geneza 22: 7). Ce sfâșietor trebuie să fi fost acest cuvânt duios pentru Avraam, care ținea în mâna lui cuțitul cu care trebuia să-și omoare copilul și focul pentru aprinderea rugului său!

„Unde este mielul pentru arderea-de-tot?”
(Geneza 22: 7) - întrebă Isaac.

Avraam a răspuns: *„Fiule, Dumnezeu Însuși va purta de grijă de mielul pentru arderea-de-tot”*
(Geneza 22: 8). Răspunsul este cu două înțelesuri. Poate să aibă și sensul că Fiul este mielul și că există un Alt Miel pregătit ca ardere-de-tot.

Și într-adevăr Dumnezeu a purtat de grijă să fie un miel care să ridice păcatul lumii - *Isus*. Este clar că-i vorba de o profeție de viitor aici, căci animalul de care a îngrijit Dumnezeu pentru ocazia aceasta ca să ia locul lui Isaac, este un berbec și nu un miel.

„Când au ajuns la locul, pe care îl spusese Dumnezeu, Avraam a zidit acolo un altar, și a așezat lemnele pe el” (Geneza 22: 9). Și acum va fi venit momentul solemn. Avraam îi descoperă lui Isaac: *„Tu ești mielul”*.

Isaac, deși băiat mare, în stare să care singur o cantitate mare de lemne, nici nu fuge, nici nu se opune, nici nu scoate strigăte după ajutor. Dimpotrivă el este primul personaj biblic care se jertfește voluntar pentru Dumnezeu.

El știe ceva despre un Miel ispășitor al păcatelor omenirii. Și inima lui se va fi bucurat la gândul că poate i-a fost rezervată lui cinstea de a fi acest miel. El este gata de jertfă ca și Avraam. Ba îi este chiar superior, căci lui Isaac, Dumnezeu nu i-a vorbit nimic. Avraam ascultă glasul lui Dumnezeu. Isaac se mulțumește să asculte glasul lui Avraam. Și este ceva superior să mergi la moarte crezând fără să fi văzut, ascultând de glasul lui Dumnezeu, nu de acela al oamenilor.

Isaac este gata de jertfă, ca și Avraam. Nu se roagă pentru viața lui și nu caută să fugă, nu se luptă cu tatăl său bătrân și ușor de biruit, ci se supune „*ca un miel pe care-l duci la măcelărie*“. Avraam îl va fi întărit prin nădejdea învierii pe care o avea și el. Îi va fi vorbit de Raiul cu tot felul de pomi plăcuți la vedere și buni la mâncare, în care Dumnezeu umblă în răcoarea zilei.

„*A legat pe fiul său Isaac*“ (Geneza 22: 9). Avraam leagă mâinile dragi care de atâtea ori s-au întins spre el spre a-i cere binecuvântări sau a-l îmbrățișa.

Legat, „*l-a pus pe altar, deasupra lemnelor*“ (Geneza 22: 9). Dar junghierea jertfei pe altar era ceva cu totul neobișnuit. Junghierea se făcea întotdeauna în afara altarului. Apoi, ființa jertfită, odată moartă, era așezată pe altar. Este lesne de înțeles că Avraam trebuia să procedeze astfel ca să aibă cât mai puțin de lucru după jertfire.

Acum Avraam va fi pus mâinile pe capul lui Isaac. Cu ochii scăldați în lacrimi își ia, printr-o singură sărutare, rămas bun de la fiul său. Poate că-i mai cere o sărutare pentru Sara din partea fiului ei aflat pe moarte. Și cu asta s-a terminat cu sentimentele de tată.

Avraam va fi preot în slujba lui Dumnezeu. Inima sa este tare, iar ochii îi sunt ațintiți spre cer. El ia cuțitul și întinde mâna pentru lovitura de grație.

Isaac stă liniștit, fiindcă cuțitul se află în mâna tatălui său. Tot așa putem și noi să stăm liniștiți, în orice împrejurare critică, având o astfel de încredere în Dumnezeu. Cu cuțitul ridicat, Avraam stă deasupra

lui Isaac, gata să lovească. „*Mirați-vă, ceruri! Mirați-te, pământule! Alesul lui Avraam, bucuria Sarei, nădejdea Bisericii, moștenitorul făgăduinței stă gata să moară de mâna propriului său tată, o mână care nu tremură!*”

Și în inima noastră apare imaginea din cartea proorocului Zaharia. Acolo, Tatăl ceresc spune: „*Scoală-te, sabie, asupra păstorului Meu, și asupra omului care Îmi este tovarăș! zice Domnul oștirilor. Lovește pe păstor...*” (13: 7).

La Isus lucrurile au continuat până la deznodământul tragic: El a murit. Dar în cazul lui Avraam, cerul posomorât se luminează deodată, apare soarele, și ochii noștri văd o scenă minunată. Se ivește Mântuitorul, Îngerul Domnului, Iehova. Totul fusese numai o încercare și, deși Avraam nu a dovedit în cursul ei o profundă cunoaștere a caracterului, a felului de a fi al Domnului, a arătat însă, într-un chip splendid, că-L iubește pe Dumnezeu chiar mai mult decât pe fiul său Isaac.

Scopul a fost atins. Dumnezeu nu va îngădui lui Avraam să încalce fără rost porunca: „*Să nu ucizi!*”

„*Îngerul a zis: «Să nu pui mâna pe băiat și să nu-i faci nimic...»*” (Geneza 22: 12).

Predă-I tot ce ai mai scump lui Dumnezeu și El îți va păstra bunurile tale. Nu trebuie să deznădăjduiești nici o clipă!

Dumnezeu trece peste porunca dată înainte, întocmai cum Noul Testament anulează atâtea legi ale Vechiului Testament fiindcă au fost rău înțelese.

Și ce cuvinte elogioase aude acum Avraam din gura Îngerului Domnului: „*Știu acum că te temi de*

Dumnezeu...“ Voința ta de a săvârși fapta este socotită de Dumnezeu ca fapta însăși. „Știu acum că te temi de Dumnezeu întrucât n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, pentru Mine“ (Geneza 22: 12).

Asta putem spune și noi lui Dumnezeu: „*Știu acum că Tu mă iubești, căci nu L-ai cruțat pe Fiul Tău pentru mine*“.

Dar acum Avraam nu are astâmpăr. El caută o altă jertfă. Trebuia prefigurată jertfa lui Mesia. Isus avea să fie sacrificat în locul nostru. Așa avea să fie jertfit acum un berbec, iar Isaac putea pleca liber. Avraam a făcut astfel, a adus ca ardere-de-tot un berbec aflat în apropiere.

Atunci Dumnezeu i-a vorbit iarăși, spunându-i: „*Pe Mine Însumi jur, zice Domnul, pentru că ai făcut lucrul acesta și n-ai cruțat pe fiul tău, pe singurul tău fiu, te voi binecuvânta foarte mult și-ți voi înmulți foarte mult sămânța și anume: ca stelele cerului și ca nisipul de pe țărmul mării*“ (...) (Geneza 22: 16 - 17)

Înainte legământul dintre Dumnezeu și Avraam avea condițiuni reciproce. Acum, după sacrificarea lui Isaac, jurământul este necondiționat. Cum este necondiționat și legământul dintre noi și Dumnezeu, care are la temelie jertfa lui Isus.

Avraam a fost gata să dea un fiu - și-i sunt promiși, în schimb, mulți alții. Lucruri mici aduc după ele răsplată mare. Cât de îmbelșugat răsplătită a fost o văduvă din Sarepta pentru o mică turtă pregătită lui Ilie! Făina din oală nu i-a mai scăzut și untdelemnul din urcior nu i s-a mai împuținat.

Făgăduințele acelea sunt mai târziu repetate lui Isaac, lui Iacov, dar mai departe ele se transmit nu prin Esau sau Ruben, ci numai prin Iuda înspre David. Aceste fapte sunt semne că numai unii evrei vor fi considerați drept copii ai lui Avraam, moștenitori ai lui Cristos. Aceștia sunt ca stelele cerului de strălucitori, fiindcă întorc multe suflete pe calea neprihănirii. Ceilalți, deși copii ai lui Avraam, sunt ca nisipul de pe malul mării. Aceasta este partea cea mare a națiunii evreiești care înghite doctrinele amărăciunii și a negării lui Dumnezeu, respingând Cuvântul Adevărului Său.

Dumnezeu mai făgăduiește lui Avraam: „*Toate neamurile pământului vor fi binecuvântate în sămânța ta*“ (Geneza 22: 18). Și într-adevăr există națiuni întregi creștine.

„*Avraam s-a întors la slugile sale*“ (Geneza 22: 19). Cu ce simplitate după un așa sacrificiu!

„*Și au plecat împreună la Beerșeba*“ (Geneza 22: 19).

Dar Avraam nu a rămas singurul om gata de a-și jertfi copilul pentru Dumnezeu.

Ne amintim din istoria evreiască de Miriam și cei șapte fii ai ei. Miriam, fiica lui Tanahum, a fost închi-să cu cei șapte fii ai ei și adusă înaintea Cezarului. Acesta spuse celui mai în vârstă dintre fii: „*Adoră-l pe dumnezeul meu!*“ Tânărul răspunse: *Eu nu-L reneg pe Sfântul lui Israel, care ne-a spus: Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău.* Atunci tânărul a fost dus și ucis. A fost chemat al doilea fiu și i s-a spus: *închină-te înaintea idolului!* Și acesta răspunse: *Eu nu-l trădez pe Dumnezeuul meu, care a zis: Să nu ai alți dumnezei*

în afară de Mine. A fost omorât și el. A fost chemat al treilea și i s-a poruncit același lucru. Tânărul dădu răspunsul: *Eu nu mă las de Dumnezeuul meu care a dat porunca: Să nu te închini zeilor străini!* A fost ucis și el. A fost chemat al patrulea înaintea regelui și a auzit aceeași poruncă. El răspunse: *Eu nu voi fi necredincios Domnului meu, care ne-a sfătuit: Să nu cazi în genunchi înaintea unui alt zeu!* A fost măcelărit și el. După aceea a fost adus înaintea Cezarului al cincilea fiu al lui Miriam și îndemnat să se închine idolului. El răspunse: *Să mă lepăd eu de Domnul, care ne-a strigat: „Ascultă, Israele, Domnul, Dumnezeuul tău, este unicul Dumnezeu!”* A fost executat și acesta. Atunci a fost adus al șaselea frate înaintea împăratului și suveranul vorbi cu el ca și cu ceilalți. Atunci tânărul răspunse: *Nu vreau să întorc fața mea de la Domnul și nu-i altul în afară de El.* Așa a fost omorât și acesta. La urmă a fost adus cel mai tânăr fiu al lui Miriam și acesta trebuia să îngenuncheze înaintea idolului. Atunci băiatul răspunse: *Vreau să cer sfat de la mama mea.* S-a întors spre mama și i-a spus: *Ce să fac?* Miriam răspunse: *Vrei oare ca numai frații tăi să stea împrejurul Creatorului lor, iar tu să rămâi pe dinafară? Nu asculta de acest om fără Dumnezeu și nu te despărți de frații tăi!* Băiatul se întoarse iarăși spre rege și acesta îl întrebă: *Ei, vrei acum să asculți de mine?* Băiatul răspunse: *Eu nu mă depărtez de Dumnezeuul meu, care a zis: Ai ales astăzi ca Eu să fiu Dumnezeuul tău.* Atunci regele îi spuse: *Voi arunca la pământ inelul meu, care poartă chipul idolului, apleacă-te și ridică-l, ca să pară că ai împlinit voia mea.* Băiatul răspunse însă:

Vai fie, rege! Tu vrei să-ți păstrezi demnitatea înaintea curtenilor tăi și de aceea îmi ceri lucrul acesta, dar ceea ce se cuvine demnității tale, se cuvine desigur cu atât mai mult demnității Sfântului lui Israel. Îndată a fost dus afară și pedepsit cu moartea.

Miriam îi spuse regelui: *Lasă-mă să-mi sărut copilul!* Acest lucru i s-a îngăduit. După aceea ea s-a întors spre fiii ei morți și le-a spus: *Spuneți tatălui vostru Avraam să nu se mândrească în inima lui, căci el a jertfit Cerului numai un fiu, dar iată eu am avut șapte fii și i-am jertfit pe toți.* Cu aceste cuvinte Miriam se aruncă de pe terasă și muri. Și un glas ceresc răsună: *Voioasă este mama copiilor.*

Abia în secolul trecut, o scenă asemănătoare s-a petrecut într-un sat de falași creștinați din Abisinia, atacați de tribul Mahdi, care a vrut să-i silească pe toți să treacă la mahomedanism.

Numai că toți care au mai adus asemenea jertfe lui Iehova - Dumnezeu erau fii ai lui Avraam, pe când Avraam era fiul unui idolatru. Ceilalți aveau înaintași statornici în credința pentru Dumnezeul adevărat, dar Avraam nu avea așa ceva.

Și atunci, dacă judecăm după logica rece, nu a avut oare totuși rost jertfa adusă de Avraam? Într-un anume sens nu va fi înțeles el totuși bine porunca? Fiindcă a trebuit să se statornicească odată că dragostea de Dumnezeu este mai presus de orice dragoste. Că orice altă dragoste trebuie să treacă în umbră înaintea iubirii de Dumnezeu, că dragostea de Dumnezeu pierde într-un suflet care nu vrea să jertfească pe nimeni și nimic pentru ea. Într-o formă primitivă, Avraam a ilustrat odată pentru totdeauna acest mare adevăr.

Mormântul Sarei

Avraam s-a întors liniștit de pe muntele Moria. Isaac nu a avut nimic de pățimit. Toate par să se fi sfârșit bine. Dar încercarea aceasta a costat totuși o viață: aceea a unei mame.

Sara, când i-a văzut pe amândoi pornind din Beerșeba pentru a merge la Moria, a plecat la Hebron, plină de presimțiri triste. Chiar Avraam va fi dispus, poate, mutarea ei, pentru ca ea să nu afle atât de repede cele ce se vor întâmpla.

Când Avraam și Isaac au revenit, nu au mai găsit-o. „*Sara a murit la Chiriath-Arba, adică Hebron, în țara Canaan. Și Avraam (care nu fusese prezent la moartea ei) a venit s-o jalească pe Sara și s-o plângă*“ (Geneza 23: 2).

Cei din partea locului i-au spus lui Avraam: „*Îngroapă-ți moarta în cel mai bun dintre mormintele noastre! Nici unul din noi nu te va împiedica să-ți îngropi moarta în mormântul lui*“ (Geneza 23: 6). Avraam a vorbit astfel: „*Dacă găsiți cu cale să-mi îngrop moarta și s-o iau dinaintea ochilor mei, ascultați-mă și rugați pentru mine pe Efron, fiul lui Tohar*“ (v. 8).

Tranzacție orientală fără de mijlocitor nu se poate.

Cunoașterea acestor obiceiuri orientale este foarte importantă pentru înțelegerea Bibliei, care este o carte orientală, în sensul că ilustrează lucrurile cerești, comparându-le cu cele ce se întâmplă zilnic în Orient.

Astfel, dacă Biblia ne vorbește despre Isus ca Mijlocitor între Dumnezeu și om, ea vorbește despre un lucru îndeobște cunoscut în părțile Israelului unde

nu se poate încheia un legământ fără ca între cele două părți să nu mijlocească o a treia persoană.

„Rugați pentru mine pe Efron, fiul lui Tohar“ - continuă Avraam *„să-mi dea peștera Macpela, care-i a lui și care este chiar la marginea ogorului lui“* (Geneza 23: 9); astfel că folosirea peșterei nu va tulbura folosirea câmpului.

„Să mi-o dea în schimbul prețului ei“ (Geneza 23: 9). Aceasta este prima afacere cu bani, despre care citim în Biblie, căci în lumea veche se făcea schimb direct de mărfuri fără intermediul banului.

Prima oară când se pomenește de bani în Biblie este pentru cumpărarea unui mormânt. Și ce altceva își cumpără, la urna urmei, oamenii cu banii lor?

Efron hetitul încurajat de atitudinea smerită a lui Avraam care se prosternase până la pământ înaintea norodului, răspunde: *„Nu, domnul meu, ascultă-mă! Îți dăruiesc ogorul și-ți dăruiesc și peștera care este în el“* (Geneza 23: 11).

Trebuie să cunoști obiceiurile negustorești din Orient pentru a înțelege aceste vorbe. Efron hetitul nu are nici gând să dăruiască peștera trebuitoare pentru mormânt. Dimpotrivă, vrea să obțină preț bun pe ea. Dar pentru ca să priceapă cumpărătorul că el nu vinde peștera decât împreună cu câmpul, îi spune:

„Îți dăruiesc ogorul și-ți dăruiesc și peștera care este în el“.

Deși Efron spune că vrea să i le dăruiască, Avraam insistă să plătească prețul. Atunci Efron răspunde degajat: *„O bucată de pământ de patru sute de sicli de argint, ce este aceasta între mine și tine?“*

(Geneza 23: 15). Deci tot făcându-se că vrea să-i dăruiască toate, Efron indică valoarea câmpului.

„Avraam l-a înțeles pe Efron“. În tranzacții orientale este nevoie să înțelegi. „Și Avraam a cântărit lui Efron prețul cumpărării“ (Geneza 23: 16).

Atitudinea hetitului Efron este cea obișnuită în Orient. Arabul îți oferă, încă și astăzi, totul gratuit, înțelegându-se că tu trebuie să-i dai *tot gratuit* prețul corespunzător.

Ne putem rătăci în Biblie, dacă nu înțelegem aceste obiceiuri și acest limbaj oriental. Vom vorbi despre mântuire pe larg mai târziu. Acum vrem să spunem doar atât: Când Isus oferă sufletului mântuirea în dar, acesta trebuie să înțeleagă singur, ca Avraam, că are de plătit prețul corespunzător pentru aceasta. El ne spune: *„Ce i-ar folosi unui om să câștige toată lumea, dacă și-ar pierde sufletul?“* (Matei 16: 26). Pentru mântuire trebuie să dai tot, chiar dacă ai poseda lumea întreagă, căci *„Împărăția cerurilor se aseamănă cu o comoară ascunsă într-o țarină. Omul care o găsește, o ascunde. Și de bucuria ei, se duce și vinde tot ce are și cumpără țarina aceea“* (Matei 13: 44).

Dacă nu pui expresiile biblice în legătură cu obiceiurile din Orient, unde au trăit personajele biblice și unde cărțile au fost scrise, te poți pierde ca un european în Arabia, care nu cunoaște obiceiurile de acolo. Ar păți-o urât să vrea să ia, chiar în dar, ceea ce de fapt *„în dar“* li se *„oferă“*.

Avraam nici nu se tocmește, cum ar fi făcut altul în locul lui.

„După aceea, Avraam a îngropat pe Sara, nevastă-sa, în peștera din ogorul Macpela” (Geneza 23: 19).

Misiunea lui Eliezer

Dacă Biblia ar fi fost scrisă după inima omească, capitole întregi s-ar fi ocupat de lucrurile de o mare însemnătate în ochii noștri și care cuprind taine adânci, cum ar fi personalitatea lui Melhisedec. Dar despre ea nu ni se spun decât câteva cuvinte. Dumnezeu nu ne satisface curiozitatea.

În schimb, unul dintre capitolele cele mai lungi din Biblie se ocupă cu cererea în căsătorie a Rebecăi pentru Isaac, singurul patriarh care a avut numai o nevastă. Asta fiindcă Duhul Sfânt care este inspiratorul Bibliei nu Se călăuzește după aprecierile omești despre însemnătatea relativă a evenimentelor. Marile revoluții care au avut loc în lume, ridicarea și răsturnarea unor împărății sunt desconsiderate de Dumnezeu ca fiind, comparativ, nedemne de a fi luate în seamă, pe când lucrurile cele mai mici întâmplare Bisericii Sale și poporului Său sunt povestite adesea cu lux de amănunte.

Dumnezeu Se îngrijește de toate lucrurile din viața credinciosului. El are grijă și de toate amănuntele unei căsătorii.

Isaac fiind o prefigurare a lui Isus, aducerea unei soții pentru el simbolizează căsătoria lui Isus cu Biserica, prin serviciile slujitorilor Tatălui Ceresc, a păstorilor. Biserica este Mireasa, Isus este Mirele,

ca păstorii sunt prietenii Mirelui a căror îndatorire este de a convinge sufletele să consimtă la căsătoria cu El. Apostolul Pavel scrie: „*Căci sunt gelos de voi ca o gelozie după voia lui Dumnezeu, pentru că v-am logodit cu un bărbat, ca să vă înfățișez înaintea lui Cristos ca pe o fecioară curată*“ (2 Corinteni 11: 2).

Avraam, dând îndrumări slujitorului său Eliezer cum să găsească o soție pentru fiul său Isaac, statornicește că după moartea sa, familia nu trebuie să se întoarcă în țara din care a plecat, ci să rămână printre străini pentru a păstra cunoașterea de Dumnezeu dobândită. Al doilea lucru pe care îl vrea este ca urmașii săi să nu se încuscrească cu canaanii.

Trebuie să știm și noi că mireasa lui Isus nu trebuie să fie dintre canaanite, ci născută din nou de Sus. Și păstorii care aleg asemenea mirese, trebuie să aibă înțelepciune cum a avut și Eliezer la alegerea Rebecăi.

Acesta este trimis într-adevăr de Avraam într-o misiune delicată: „*Te vei duce în țara și la rudele mele să ieși nevastă fiului meu Isaac*“ (Geneza 24: 4). Cuvintele acestea aveau menirea să fixeze în memoria lui Eliezer că nevasta aleasă trebuia să fie demnă de fiul lui Avraam și potrivită pentru el.

„*Domnul Dumnezeu cerului (...) va trimite pe îngerul Său înaintea ta*“ (Geneza 24: 7). Câtă credință are Avraam! El nu cheamă în ajutor prietenii, rudele sau pe altcineva, ci-i dă servitorului un înger drept mijlocitor și antemergător.

Nici măcar Isaac nu este întrebare.

Iar îngerul merge înaintea servitorului și nu odată cu el. Acest lucru este o garanție că servitorul va găsi toate lucrurile pregătite.

„Dacă femeia nu va vrea să te urmeze“ - continuă Avraam - „vei fi dezlegat de jurământul acesta, pe care te pun să-l faci“ (Geneza 24: 8).

Așa suntem dezlegați și noi de sarcina noastră, dacă cei, cărora le predicăm Evanghelia, nu vor să o urmeze. *„Dacă vei înștiința pe cel rău și el tot nu se va întoarce de la răutatea lui și de la calca cea rea, va muri prin nelegiuirea lui, dar tu îți vei mântui sufletul“ (Ezechiel 3: 19).*

Eliezer plecă și-i aduse lui Isaac o soție scumpă, pe Rebeca.

Moartea lui Avraam

Avraam însuși și-a mai luat o nevastă numită Chetura. Se presupune că este una și aceeași persoană cu Agar, pe care Avraam ar fi luat-o acum ca soție legitimă, reparând astfel atâtea nedreptăți câte i-a făcut în trecut.

Avraam a mai trăit 53 de ani, după căsătoria lui Isaac, dar despre toată această perioadă lungă, Biblia nu ne mai spune nimic.

El a murit *„și a fost adăugat la poporul său“* (Geneza 25: 8). Expresia aceasta ne arată că ideea nemuririi exista chiar de la începutul Vechiului Testament, numai că nu era învățată acolo, fiindcă nu era nevoie de aceasta, ea nefiind negată în acea vreme, cum a fost pe timpul lui Isus.

„Avraam a fost adăugat la poporul său“. Fiecare om este adăugat la poporul său când moare. Cei care formează poporul tău în lumea aceasta - fie poporul

lui Dumnezeu, fie poporul copiilor acestei lumi - sunt cei la care vei fi adăugat și tu după moarte. Ei vor forma tovărășia ta în viața de dincolo.

Nici viața viitoare nu este o lungă trândăvie. În ea se slujește. „Avraam a fost adăugat la poporul său, după porunca lui Dumnezeu“. Acum el a murit. Ucenicia lui s-a sfârșit. Avraam a fost adăugat acum la poporul său, căruia va putea să-i fie folositor. El a biruit în lupta credinței. Acum - după expresia din Apocalipsa - i se dă un neam în stăpânire. El capătă misiunea cărmuirii neamului, de care a fost despărțit aici pentru binele său și al acestui neam.

Așa se încheie viața lui Avraam, „*cel dintâi rod al smochinului credinței*“ (...)

Dumnezeul lui Avraam

Cine a cercetat cu răbdare viața lui Avraam, așa cum este povestită în Biblie și cum a fost repovestită cu scurte interpretări de noi, rămâne mirat mai întâi de rolul uriaș, jucat de acest personaj în Sfânta Scriptură.

S-ar părea că Avraam a fost un om ca oricare altul, cu calități, dar și cu mari defecte. Ei nu s-a impus nici printr-o cunoaștere desăvârșită a lui Dumnezeu, nici printr-o mare înălțime morală. El nu a scris nimic și nu a inventat nimic.

De ce este atunci „*tatăl tuturor credincioșilor, prietenul lui Dumnezeu*“? De ce, atât în Vechiul cât și în Noul Testament, Dumnezeu este numit

Dumnezeul lui Avraam? De ce spune Dumnezeu că acesta va fi Numele Lui în veci?

Fiindcă, deși Avraam nu a avut alte calități speciale, a avut una care le întrece și le înlocuiește pe toate, o calitate prin care dobândește totul de la Dumnezeu, și anume CREDINȚA pe care Avraam... a fost primul care a cunoscut-o, a avut-o și a practicat-o.

Sufletul lui a fost răscumpărat numai fiindcă a avut credință. Prin credința sa mare, Avraam deține și în viața viitoare un loc de frunte, iar săracul Lazăr este dus după clipa morții în sânul lui. Numai dacă au avut credință, li se făgăduiește, drept răsplată, copiilor lui Dumnezeu, că vor sta la masă cu Avraam.

Avraam este dat ca exemplu de credință generațiilor care l-au urmat și-l vor urma. Din pricina lui, sunt binecuvântați urmașii săi. Pentru această singură calitate - credința -, Dumnezeu îl învrednicește cu titlul înalt de prieten al Lui.

El a fost rânduit de Dumnezeu să fie strămoșul Mântuitorului. A fi considerat fiu al lui Avraam este și astăzi o cinste deosebită.

De ce toate acestea? „*Pentru că Avraam a ascultat de porunca Mea - spune Domnul - și a păzit ce i-am cerut, a păzit poruncile Mele, orânduirile Mele și legile Mele*“ (Geneza 26: 5).

Citind afirmația aceasta a Domnului, te întrebi: *Oare când le-a ținut Avraam pe toate acestea?* Parcă l-am văzut pe Avraam încălcând, de atâtea ori, legea dragostei și legea morală a lui Dumnezeu.

Dar el a suplinat aceste păcate prin marea calitate a credinței. Omul cel mai păcătos, dacă are credința

dreaptă, este socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu. Cel care are numai credința este socotit, înaintea lui Dumnezeu, ca și când ar fi ascultat de toate poruncile, ar fi păzit tot ce i s-a cerut și ar fi împlinit toate orânduiri și legile.

La fel a fost și în viața lui David.

Avraam, ca și David mai târziu, era prietenul lui Dumnezeu. Și prietenul, iubitul, este întotdeauna înzestrat de cel care-l iubește cu toate calitățile ce se pot imagina. În ochii celui care-l iubește, el nu are nici un cusur, ci este plin de roade plăcute. Așa era Avraam în ochii lui Dumnezeu.

Și așa sunt în ochii lui Dumnezeu toți cei care, printr-o credință neclintită, s-au făcut copii ai Lui.

Dumnezeu, neținând seamă de păcatele acestui patriarh Își dă cu drag Numele de „*Dumnezeu al lui Avraam*“. El nu Se rușinează să Se numească și Dumnezeul nostru, oricât de slabi și păcătoși am fi, numai să avem credință.

Neprihănirea prin credință în NOUL TESTAMENT

Apostolul Pavel a cercetat și a reflectat profund asupra acestor lucruri. El a observat că Avraam, păcătosul, a dobândit din partea lui Dumnezeu neprihănirea prin simplul fapt că a avut credință.

Și el ne arată, în Epistola către Romani, că acesta este felul rânduit de Dumnezeu și astăzi pentru a dobândi neprihănirea.

Pentru a trage învățămintele cuvenite din viața lui Avraam și spre a ne da seama cum putem deveni și noi neprihăniți prin credință, asemenea lui Avraam, vom cerceta acum cu de-a mărunțul această învățătură cuprinsă în Noul Testament.

Toți sunt sub păcat

Apostolul Pavel pornește de la faptul că „*toți oamenii, fie iudei, fie greci, sunt sub păcat*“. Cum spune și proorocul Mica: „*Nu mai este nici un om cinstit printre oameni. Toți stau la pândă ca să verse sânge, fiecare întinde o cursă fratelui său. Mâinile lor sunt îndreptate să facă rău: cârmuitorul cere daruri, judecătorul cere plată, cel mare își arată pe față ce dorește cu lăcomie și astfel merg mână în mână. Cel mai bun dintre ei este ca un mărăcine, cel mai cinstit este mai rău decât un tufiș de spini*“ (Mica 7: 2 - 4).

Bine spune psalmistul, citat de apostolul Pavel: „*Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar*“ (Romani 3: 10).

Cuvântul este ușor de pronunțat, dar te înfioară: „*Nici unul!*“ Ce groaznic este să-L auzi pe Tatăl Ceresc mărturisind prin proorocii Săi, că din miliardele de oameni creați de El nu este bun „*nici unul!*“ Mai există oare vreo tragedie asemănătoare? Oare ce mai poate fi asemănat cu durerea unui tată, care trebuie să se dezică de *toți* fiii lui, ca de niște netrebnici?

Cuvântul Domnului i-a vorbit lui Ezechiel: „*Nici unul* (din Iacov) *n-a lepădat urâciunile care îi*

atrăgeau privirile și n-a părăsit idolii Egiptului” (Ezechiel 20: 8). Ce înfiorător! Nici unul curat de păcatul cel mai grosolan: idolatria! Nici Moise nu s-ar fi putut menține 40 de ani la curtea lui Faraon, fără concesiile făcute idolatriei. Deci și el este vinovat. Și Aaron, marele preot, a tolerat făurirea vițelului de aur. Nici unul nu este curat.

Cuvântul Domnului i-a mai vorbit lui Ezechiel: *„Caut printre ei un om care să înalțe un zid și să stea în mijlocul spărturii, înaintea Mea, pentru țară ca să n-o nimicesc. Dar nu găsesc nici unul”* (Ezechiel 22: 30). Nu se găsește un astfel de om. Nici măcar Ezechiel nu era un asemenea om, căci și el a mers amărât și mânios când l-a răpit Duhul. Și el are diferite lucruri de obiectat lui Dumnezeu.

„Nici unul din voi nu este bun - acesta-i primul mare adevăr pe care creștinismul îl aruncă în fața fiecărui om care se apropie de el. Ce religie stranie! El vrea să-l facă pe om iarăși asemănător cu Dumnezeu și începe prin a-i porunci să se recunoască drept urâcios. Căci dacă nu ar începe cu aceasta, înălțimea la care creștinismul îl ridică l-ar face pe om să se mândrească, tot așa cum smerirea de aici, dacă nu ar fi însoțită de făgăduința că el va fi ridicat la rangul de părtaș al firii dumnezeiești - l-ar face să se vadă nespun de vrednic de dispreț. Dar religia creștină este minunat de echilibrată. Nu există în ea o înjosire care să ne facă incapabili de a înfăptui binele dar nici o sfîntenie cu totul lipsită de păcat. Nu există învățătură mai potrivită pentru un om decât aceasta, care-l instruiește despre posibilitățile pe care le are de a dobândi și a pierde harul, fie prin descurajarea

alimentată de neputința noastră, fie prin dorința de a ne mândri" (Blaise Pascal).

Suntem niște viermi ai pământului, capabili de a deveni părtașii firii dumnezeiești. Dacă Scriptura nu ar începe prin a ne spune ce suntem, ne-am mândri de chemarea noastră. Dacă nu ar exista această chemare a noastră, am cădea, dimpotrivă, în deznădejde.

Deci aceasta este prima afirmație: *„Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar”*.

„Nu este nici unul care să aibă pricepere. Nu este nici unul care să-L caute cu tot dinadinsul pe Dumnezeu” (Romani 3: 10 - 11).

Apostolul Iacov spune în Epistola sa la cap. 2: 10: *„Cine păzește toată Legea și greșește într-o singură poruncă, se face vinovat de toate”*. Vinovați față de toată Legea suntem toți.

„Toți s-au abătut și au ajuns niște netrebnici. Nu este nici unul care să facă binele, nici unul măcar” - continuă apostolul Pavel în Romani 3: 12.

Abătându-te, ajungi netrebnic. Abătându-te de la o linie dreaptă într-un unghi, oricât de mic, ajungi la o mare depărtare.

Dar aici parcă ar vrea să se revolte experiența noastră: cunoaștem cu toții oameni care nu pot fi numiți netrebnici. Cunoaștem cu toții oameni care fac mult bine.

Acum, este drept că și unii necredincioși răspândesc mult bine împrejurul lor. Dar când doi inși s-au urcat într-un tren greșit, unul poate să facă ceva rațional, iar altul poate comite fapte rele. Dar amândoi sunt într-un tren greșit. Și ce-i ajută oare unui călător faptele sale raționale? Tot nu-l duc la ținta dorită.

Păcatul este o direcție greșită a vieții noastre. Și oricâte fapte bune ai face, în timp ce mergi în această direcție greșită, tot netrebnic ești.

„Gâtlejul lor este un mormânt deschis“ - citează mai departe apostolul Pavel (Romani 3: 13).

Să consume cât mai multă și cât mai bună mâncare, pare să fie ocupația principală a nenumărați oameni. Astfel gâtlejul lor devine un mormânt în care își înmormântează viața.

„Se slujesc de limbile lor ca să înșele“ (...) (Romani 3: 13).

Nici nu ne dăm seama cât de mult se înșală un om pe altul. Asta nu o fac numai înșelătorii calificați, ci toți ceilalți.

Care este oare omul, ale cărui puncte de vedere, în chestiunile principale, sunt rezultatul unei cumpătate gândiri logice? Oare este fiecare treaptă, pe care o urcă omul în gândirea lui, o consecință logică a treptelor anterioare? Când susține cineva o părere nouă înaintea noastră, cercetăm noi oare dovezile fără părtinire? Nu punem oare patimă în gândirea noastră? Sau ascultăm mai degrabă de înclinarea inimii noastre?

Toți avem un spirit de partidă. Ținem cu „*ai noștri*“, cu cei care sunt în tagma noastră politică, în artă, în școala de gândire științifică, în religie. Vom apăra cu îndârjire ceea ce gândește partidul nostru, profesorul nostru, confesiunea noastră, fără a fi cercetat mai întâi meritele concepției respective. Toate argumentele care vin în sprijinul „*alor mei*“ sunt luminoase în ochii mei. Argumentele, oricât de tari, ale „*celorlalți*“ nu au nici o valoare. Există un întreg

mecanism al înșelăciunii în mintea fiecăruia dintre noi (psihologii vorbesc de „*complexe*“).

Noi ținem în realitate la anumite vederi în diferite chestiuni, numai fiindcă cei care sunt „*ai noștri*” gândesc la fel în chestiunile fundamentale. Dar, fiind întrebați, noi am răspunde, fără îndoială că nu am cercetat această chestiune particulară și că nu ne luăm, în această privință, după ceilalți. Noi prezentăm anumite argumente, însă acestea sunt forțate. Vrem să păstrăm respectul de noi înșine și să dăm altora și nouă înșine impresia că procedăm rațional.

Totul este însă înșelăciune. Observăm ce este la adversarul nostru, dar nu băgăm de seamă ce este la noi înșine.

Degeaba întrebi pe un om, de ce face un anumit lucru. Motivele pe care ți le va indica sunt cu totul altele decât motivele adevărate, pentru care se procedează astfel. Mintea omului este înșelătoare. Ea înșală pe alții. Și îl înșală chiar și pe el însuși.

Dacă un om este ateu, îți poate da numeroase dovezi științifice despre ateismul său. El este ateu nu pentru că argumentele acestea l-au adus la această convingere, ci probabil că l-a înșelat, vreodată, un slujitor al religiei. El are acum un dezgust, un resentiment față de cel ce l-a înșelat. De fapt, el refuză din cauza aceasta să mai aibă religia care constituia altădată legătura dintre el și acel slujitor al religiei. Logic, acest fapt nu este desigur motivul suficient pentru a deveni ateu. Dar omul acesta nu este ateu din motive logice. Ca să poată păstra despre el însuși părerea că-i un om rațional, el va avea însă grijă să-și adune argumente ateiste din tot felul de cărți.

Este clar că la temelie avem de-a face cu o înșelătorie. Omul acesta înșală de câte ori vorbește despre motivele gândirii sale ateiste.

„Oamenii au picioare grabnice să verse sânge“
(...) (Romani 3: 15).

Pentru aceasta zboară cu avionul și înaintează cu tancul.

„Nu cunosc calea păcii“ (Romani 3: 17).

Calea păcii este ușor de aflat. Se povestește că în timpul războiului civil dintre Hyrcanus și Aristobul, un om drept cu numele de Onias a fost dus cu forța în tabăra lui Hyrcanus ca să blesteme pe Aristobul. El s-a rugat atunci în felul următor: *„O, Doamne, Regele lumii întregi, deoarece cei ce stau lângă mine acum sunt poporul Tău, iar cei asediați sunt de asemenea preoții Tăi, Te rog să nu ascuți nici rugăciunile celor ce sunt împotriva prietenilor de lângă mine, nici să nu împlinești ce Te roagă aceștia din urmă“*. Onias a fost omorât pentru această rugăciune, care conținea toată calea păcii, necunoscută oamenilor.

„Știm însă că tot ce spune Legea, spune celor ce sunt sub Lege, pentru ca orice gură să fie astupată și toată lumea să fie găsită vinovată înaintea lui Dumnezeu“ - scrie apostolul Pavel în Epistola sa către Romani la cap. 3 versetul 19.

Prin aceste cuvinte el ne spune că aceste lucruri se potrivesc tuturor oamenilor, chiar și creștinilor credincioși, credincioși firești, cum îi numește Scriptura, cu excepția câtorva oameni duhovnicești.

În Noul Testament, sunt spuse lucruri grozave despre creștini, chiar și despre conducătorii de

biserici, pentru ca într-adevăr gura tuturor să fie astupată.

În Epistola către Filipeni, la cap. 2 - versetul 21 apostolul Pavel scrie că *„toți creștinii umblă după foloasele lor și nu după ale lui Cristos“*.

În Epistola către Corinteni, același apostol deplânge faptul că *„cei mai mulți“* strică Cuvântul lui Dumnezeu. În Epistola a doua către Timotei, la cap. 1, versetul 15, Pavel vorbește în câteva cuvinte despre o mare catastrofă din viața Bisericii: *„Cei ce sunt în Asia toți m-au părăsit“*.

Înainte de Dumnezeu toți sunt deci vinovați: evrei, neamuri, creștini, conducători de biserici, fără deosebire.

Fiecare cercetător al Legii dumnezeiești află acest lucru numai dacă, de frică să nu-i fie astupată gura, nu-și astupă el mai înainte urechea.

Dacă cineva mai are îndrăzneala de a vorbi de vreun păcat al altuia, este din pricină că el nu cunoaște Legea îndeajuns, căci cunoașterea ei i-ar arăta cât de nemernic este el însuși, și gura i s-ar astupa.

Cunoașterea stării noastre ticăloase ar astupa și gura celor care tăgăduiesc că Dumnezeu este Dragoste. Când cele o mie de întrebări ale îndoielii se luptă împotriva credinței și se naște impresia că Dumnezeu nu ar avea ce să răspundă, conștiința păcatului propriu îl învață pe credincios că el este acela, care nu poate răspunde nici măcar pentru una din o mie de fapte ale sale. Atunci el vede că Dumnezeu este Dragoste, iar noi cu toții suntem niște netrebnici.

De ce nu-și dau seama oamenii de păcatul lor?

La această stare trebuie să ajungem. Să ne vedem ticăloșenia, trebuie să ne fie astupată gura, pentru ca să se pogoare asupra noastră harul lui Dumnezeu, cu totul nemeritat de noi.

Dar cum se face că majoritatea covârșitoare a oamenilor trăiesc în lume fără să-și dea seama că vieții lor îi lipsește elementul esențial: neprihănirea?

Ei nu-și văd păcatul lor fiindcă nu au lumină în Cristos.

Închide-te în casă, când afară e zi cu soare și lasă numai o gaură mică, prin care să pătrundă razele soarelui. În casă e măturat și ți se pare foarte curat. Dar, când pătrunde raza, în lumina ei se vede un nor întreg de praf și necurățenie.

Așa este și omul care nu se vede în lumina lui Cristos. I se pare că-i destul de curat. I se pare că-și face datoria. Zice: „*N-am omorât, n-am aprins, n-am furat*“... și se crede curat. Dar vai, în lumina lui Cristos, viața se vede altfel, ea se vede încărcată de păcat.

Iată și un alt motiv, pentru care oamenii nu simt lipsa lor de neprihănire:

Învățații au aflat că stratul de aer, numit atmosferă ne apasă cu 15 000 de kilograme. Trebuie să ne închipuim pe fiecare om ca purtând în spate o greutate, deoarece trăim în aer și aerul ne apasă din toate părțile. Așa este și păcatul. Păcătoșii nu simt greutatea păcatului, pentru că trăiesc în păcat. Peștele din apă nu simte greutatea apei pentru că trăiește în apă. Te-ai

dedat cu totul la păcat și nu-l mai simți. Dar când un suflet s-a trezit simte această greutate și nu are liniște din pricina ei. Dacă ne-am întreba cu psalmistul David: „*Suflete al meu, de ce ești mâhnit și de ce mă tulburi?*“, inima ne-ar răspunde: „*Pentru că mă strivește greutatea păcatului*“.

Și, în fine, un al treilea motiv pentru care oamenii și chiar credincioșii nu-și dau seama de toată păcătoșenia lor: un om poate gândi că aprobă și împlinește voia lui Dumnezeu în unele lucruri, dar acesta este numai un caz întâmplător, deoarece litera poruncii coincide cu propria sa voie. Astfel ceea ce îl pune în mișcare nu este voia lui Dumnezeu, ci voia sa proprie. Chiar împlinind porunca lui Dumnezeu, omul nu voia lui Dumnezeu o face, ci voia lui. Asta apare clar din clipa când, în vreo chestiune, cele două voințe nu mai coincid, și sunt potrivnice una alteia. Atunci acest om părăsește voia lui Dumnezeu și împlinește voia lui însuși.

Un tată lacom de avere condamnă risipa fiului său care strigă contra zgârceniei tatălui său, care-l face mic în toate. S-ar părea că amândoi condamnă păcatul. Dar adevărul este că nici unul din ei nu o face. Sunt numai două păcate extreme care se luptă între ele. Nici tatăl și nici fiul nu respectă regula impusă de Dumnezeu. Se ceartă doi idoli, asta e tot.

Dar noi trebuie să urâm păcatul din cauză că Dumnezeu o poruncește, nu fiindcă interesele noastre personale o cer.

Să privim la purtarea unui om când este ispitit sau provocat la vreun păcat. Atunci când el nu are prilej să păcătuiască sau nu este ispitit, ce minune

este că se abține? Dar când păcatul se oferă și un om cedează, se vedește că păcatul nu a dispărut din acel om, ci a stat numai liniștit și ascuns până a fost trezit, cum stă noroiul pe fundul unor ape, până ce acestea sunt tulburate.

Dacă ținem seamă de aceste trei lucruri, un om, care se cercetează, va ajunge să recunoască adevărul Scripturii: *„Nu este nici un om neprihănit, nici unul măcar“*.

Nici unul! Fără deosebire, fără scuză, fără putință de scăpare.

Micile deosebiri de la un păcătos la altul contează între oameni, dar nu înaintea lui Dumnezeu. Cine nu este neprihănit nu este bun. Și neprihănit nu este nici unul.

La această convingere vei ajunge neapărat, dacă, bineînțeles, nu vei face mai înainte ca brahmanul care a sfărâmat microscopul.

Brahmanul acesta socotea că nimicirea oricărei vieți este un păcat. El nu voia să mănânce carne, nici de pește, nici de pasăre, pentru că, zicea el, acela care ucide un animal, chiar cât de mic, săvârșește o nelegiuire.

Dar - îi zise într-o zi un misionar - conștiința dumitale ar trebui să simtă grozave remușcări ori de câte ori bei un pahar de apă, căci bei o mare mulțime de ființe vii, care au viață ca și celelalte animale de pe pământ. Apoi îi arătă o picătură de apă sub lentila unui microscop.

Dovada era evidentă.

Dar în loc să se plece sub forța argumentului, brahmanul se înfurie contra instrumentului care i-a descoperit realitatea și sparge microscopul.

Asemenea acestui naiv brahman, judecă și mulți oameni. Ei închid ochii înaintea Bibliei și-L leapădă pe Isus, ca să nu se mai vădească faptele lor rele nici măcar înaintea propriei lor conștiințe.

Să nu deznădăjduim

Dacă nici un om nu este neprihănit înseamnă că un suflet nu trebuie să cadă în deznădejde. Este tot atât de nechibzuit să te frământă de acest lucru, cum ar fi nechibzuit pentru un pește să se frământe, fiindcă nu-i pasăre. Dacă nici unul nu este neprihănit, cum aş putea fi eu?

Biblia spune: „*Nu este nici unul care să aibă pricepere*“. Ce te miri atunci, suflete al meu, că nici tu nu ai pricepere, că ai și tu inima împietrită? Cine are dreptul să fie indignat, fiindcă-i lipsește ceea ce nici primul dintre apostoli nu a avut: neprihănirea?

Există un fel de eretici (rătăciți) numiți *pelagieni*, care susțin că omul poate evita acum orice păcat, dar experiența tuturor credincioșilor contrazice afirmația lor. Și credincioșii au păcate, adesea chiar păcate foarte grave. Lucrul care îi deosebește de ceilalți oameni este doar că ei sunt depozitarii Cuvântului lui Dumnezeu.

Este în firea omului să nu fie neprihănit. Ne naștem în păcat, suntem zămisliți în nelegiuire. Trebuie să știm lucrul acesta, dar nu ca să ne frământăm zadarnic și să deznădăjduim. Bossuet spunea: „*Nu este bine pentru om, să se disprețuiască cu totul*“. Rostul acestei cunoașteri este altul: să ne facă să alegem

calea mântuirii, pusă de Dumnezeu la dispoziția celor lipsiți de neprihănire.

Avem neapărată nevoie de neprihănire

Care este de fapt situația?

Nici unul din noi nu este neprihănit. Acesta este un fapt. Pe de altă parte nici unul din noi nu se poate lipsi de neprihănire. Avem neapărată nevoie de ea pentru realizarea vieții noastre pe pământ și pentru dobândirea vieții veșnice.

Chiar și pentru viața de acum, toate făgăduințele lui Dumnezeu sunt date numai celor neprihăniți. Citez din Vechiul Testament câteva versete semnificative:

Celor neprihăniți li se împlinește dorința.

Cel neprihănit este scăpat din strâmtorare.

Casa celor neprihăniți rămâne în picioare.

Nici o nenorocire nu se întâmplă celui neprihănit.

Lumina celor neprihăniți arde voioasă.

Bogățiile păcătosului sunt păstrate pentru cel neprihănit.

Cel neprihănit mănâncă până se satură.

Cei răi se pleacă înaintea celor buni și cei nelegiuți înaintea porții celui neprihănit.

În casa celui neprihănit este mare belșug.

Rugăciunea celor fără prihană este plăcută Domnului.

Buzele neprihănite sunt plăcute împăraților și ei iubesc pe cel ce vorbește cu neprihănire.

Mai mult prețuiește săracul, care umblă în neprihănirea lui, decât un bogat cu buze stricate și nebun.

Cel neprihănit de șapte ori cade și se ridică.

Neprihănirea izbăvește de la moarte.

Nu numai binecuvântarea ta, ci și a altora depinde de neprihănirea ta:

Cetatea se înalță prin binecuvântarea oamenilor fără prihană.

Neprihănirea înalță pe un popor.

Prin neprihănire se întărește un scaun de domnie.

Sămânța celor neprihăniți va fi scăpată.

Cel neprihănit arată prietenului său calea cea bună.

Cortul celor fără prihană va înflori.

Și dacă în veacul acesta, făgăduințele date celor neprihăniți nu se pot realiza întotdeauna, aceasta fiindcă oamenii cei răi zădărnicesc planurile lui Dumnezeu, dacă aici se întâmplă ca cel neprihănit și cel rău să aibă aceeași soartă și ca cel neprihănit să-și piardă viața, în Împărăția lui Dumnezeu, neprihănirea va domni. Nimeni nu poate avea parte de Împărăție fără a fi neprihănit.

Știindu-se lucrul acesta, Isus poruncește: „*Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu și neprihănirea Lui*“ (...)

Dacă vrei să trăiești o viață cu Dumnezeu pe pământ și dacă vrei să ai parte de viața veșnică, îți trebuie neapărat neprihănire.

Ne trebuie neprihănirea. Și dacă nu o avem nici unul, ce ne facem?

Omul ajuns la acest stadiu de gândire are o adevărată foame și sete după neprihănire. Și, slavă Domnului, această foame va fi astâmpărată. Dumnezeu S-a îngrijit, deși suntem stricați și netreb-nici, să putem dobândi neprihănirea de care avem nevoie.

Dacă Biblia zugrăvește starea oamenilor în culori atât de negre, nu o face ca să deznădăjduim, ci dimpotrivă, pentru ca Dumnezeu să Se glorifice în viețile noastre.

Dacă ar exista doi artiști și unul ar spune: „*Am călătorit mult și am văzut multe în lume, dar zadarnic am căutat un om care ar merita să fie pictat. Nu am găsit nici o singură față care să fie desăvârșit de frumoasă, încât să mă fi putut hotărî s-o pictez. În fiecare față am găsit un defect. De aceea am căutat în zadar*” - ar fi oare acesta un semn că pictorul este un mare artist?

Însă pictorul celălalt spune: „*Eu nici nu mă dau drept artist, nici nu am călătorit în străinătate, dar rămânând în micul cerc al oamenilor care-mi sunt apropiați, nu am găsit o singură față atât de neînsemnată sau cu asemenea defecte încât să nu aibă și o parte frumoasă, încât să nu descopăr în ea și ceva nobil. De aceea mă bucur de arta ce o slujesc și care mă satisface fără să am pretenții de artist. Nu ar fi oare acesta semnul că tocmai el este artistul, că el a găsit în orice loc ceea ce artistul cel mult umblat nu a găsit nicăieri în lume, tocmai fiindcă nu aducea cu el ceva, pe care cel de-al doilea îl avea? Cel de-al doilea era deci artistul. Artă trebuie să înfrumusețeze viața, nu numai să constate țâfnoasă că nici unul din noi nu este frumos.*

Tot astfel și dragostea nu se mulțumește să descopere că nimeni dintre noi nu este demn de a fi iubit. Dragostea adevărată se cunoaște prin aceea că-i destul de plină de dragoste ca să descopere ceva demn de dragoste la fiecare dintre noi, că-i destul de plină de dragoste pentru a ne iubi pe toți.

Și, într-adevar, Artistul cel mare, Dragostea, Dumnezeu nu Se mulțumește a vedea că suntem urâți, lipsiți de neprihănire, ci a descoperit în noi ceva frumos: capacitatea de a crede. Și, mai mult, El pune în noi ceva frumos. El ne dă un har, o haină de nuntă pentru fiecare, El ne dă tocmai lucrul cel mare care ne trebuie: *neprihănirea*.

Noi, cei stricați, putem dobândi neprihănirea. Ce veste minunată este aceasta pentru cei care știu că le este necesară, pentru cei care vor să se mântuiască și știu că fără neprihănire nimeni nu va ajunge să vadă fața lui Dumnezeu.

Mântuirea prin fapte?

Desigur că Diavolul nu stă să se odihnească. Și când vede un suflet dornic după neprihănire, după mântuire, caută să-l ducă pe căi greșite.

Înainte de a vedea calea dreaptă pentru a obține mântuirea și pentru ca această cale să fie mai clară și să apară mai luminoasă, vrem să cunoaștem mai întâi înșelăciunile Diavolului.

El vine la sufletul care caută să se împace cu Dumnezeu propunându-i, în istețimea lui, un lucru care pare adevărat, un lucru apropiat inimii și minții

fiecărui om. El îi spune: „*Vrei să te mântuiești? Lucrurile sunt simple. Dumnezeu are o lege bună, sfântă, dreaptă. Ea prescrie oamenilor ce fapte trebuie să îndeplinească. Fă faptele legii dumnezeiești și vei fi plăcut Tatălui Ceresc*“.

Ce frumoase vorbe! Ce ușor se lasă sufletul omenesc vrăjit de ele! Și totuși ce minciună, ce înșelătorie mare se ascunde în spatele acestor cuvinte frumoase!

Nu există învățătură religioasă care să pară mai aproape de adevăr decât aceasta. Nu există învățătură religioasă care să pară mai de nerăsturnat, mai întemeiată pe Biblie decât aceasta. Și totuși este profund falsă.

Cu riscul nepopularității, cu riscul de a fi privit ca un om care nu dă Legii dumnezeiești cinstea cuvenită, apostolul Pavel se ridică cu hotărâre împotriva ei și declară categoric: „*Nimeni nu va fi socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu prin faptele Legii*“ (Romani 3: 20).

Și, pentru a convinge pe creștini că așa este, le pune o întrebare simplă: „*Iată numai ce voiesc să știu de la voi: prin faptele Legii ați primit voi Duhul, ori prin auzirea credinței?*“ (Galateni 3: 2).

Creștinii sunt niște oameni care au primit Duhul Sfânt. Primirea aceasta a Duhului este ceva tot atât de definit și observabil ca (să-mi fie iertată asemenea) primirea unei gripe. Orice creștin știe dacă și când a primit Duhul.

Duhul este comoara cea mai prețioasă a creștinismului.

Dar cum L-a primit? Nu prin păzirea poruncilor conținute în Biblie. Pe calea aceasta se intra în

Împărăția lui Dumnezeu numai pe timpul Vechiului Testament. Acum trebuie să dai năvală la ușa harului care stă deschisă, pentru a intra.

Atunci când propăvăduirea Evangheliei pornește dintr-o credință adâncă și auzirea predicii echivalează cu auzirea unei credințe, unii din ascultători, care au inima deschisă, primesc Duhul Sfânt. Alții primesc Duhul auzind mărturisirea unui creștin, sau citind o carte, auzind un cântec compus de un creștin adevărat. În toate cazurile însă Duhul vine prin auzirea credinței.

Dar, dacă în felul acesta noi am primit Duhul, cei care-L avem, și dacă Duhul este singurul lucru care-i trebuie unui om, pentru a fi socotit al lui Dumnezeu, nu-i oare vădit că zadarnic aleargă oamenii după lucruri care nu le aduc Duhul?

Noi, care scriem și propăvăduim și mărturisim, am primit Duhul prin simpla auzire a credinței. Să prezinte și Diavolul cel puțin un singur exemplu cu un om, care să fi primit Duhul în urma păzirii legilor dumnezeiești! El nu are așa ceva. Și astfel este demascat, descoperit ca înșelător.

Înșelătoria acestei învățături

Ce lege dumnezeiască ar trebui oare să îndeplinim pentru a ne mântui prin fapte?

Partea din Biblie numită Lege conține porunci date poporului evreu în urmă cu mii de ani, în condiții istorice, geografice și climaterice determinate. Ce preț ar avea pentru un român, pentru un ungur sau pentru

un neamț să înceapă să împlinească aceste porunci, care nu sunt date pentru ei și nu se potrivesc cu împrejurările de astăzi?

„Dumnezeu este numai Dumnezeul iudeilor? Nu este și al Neamurilor? Da, este și al Neamurilor!” (Romani 3: 29).

Acum, dacă Dumnezeu este și al Neamurilor, iar Neamurilor Dumnezeu nu le-a dat aceste legi, ci numai iudeilor, dacă mântuirea ar veni din păzirea faptelor Legii, ar însemna că un om dintre Neamuri trebuie să rămână neapărat în afara Împărăției. Or, atunci ar fi o părtinire la Dumnezeu.

Dumnezeu nu este numai al unor grupuri de oameni. Dacă-i pentru iudei este și pentru Neamuri.

Dar să presupunem că un om ar trece peste dificultatea aceasta, și ar considera ca pentru el date poruncile primite de evrei altă dată: ar putea îndeplini oare faptele Legii și ar putea oare să se mântuiască în felul acesta? Cu siguranță că nu.

Și iată de ce. Faptele Legii se împart în două mari categorii:

1. *Faptele ceremoniale*. Legea prescrie o mulțime de rituri, jertfe, rânduieli cu privire la mâncăruri, spălări etc. Dar desigur că în comparație cu *credința care lucrează prin dragoste*, acestea nu au vreun preț, chiar dacă ar exista astăzi condițiile practice pentru a le îndeplini pe toate. Orice minte luminată se ridică împotriva concepției că cineva ar putea fi neprihănit înaintea lui Dumnezeu, fiindcă a îndeplinit anumite ceremonii.

2. Sunt în al doilea rând *faptele morale*, faptele dragostei prescrise de Lege. Aceste fapte au în sine

puterea de a îndreptăți pe om înaintea lui Dumnezeu. „*Cei ce împlinesc Legea aceasta vor fi socotiți neprihăniți*“. Dar acesta este un caz ipotetic. În fapt nimeni nu poate împlini Legea dragostei, căci dacă Legea este duhovnicească, noi suntem pământești, vânduți robi păcatului. Faptele legii morale ar putea să te facă neprihănit și apostolul Pavel te îndeamnă la ele. El spune: „*Am propovăduit întâi celor din Damasc, apoi în Ierusalim, în toată Iudeea și la Neamuri, să se pocăiască și să se întoarcă la Dumnezeu și să facă fapte vrednice de pocăința lor*“ (Faptele Apostolilor 26: 20). Și lui Tit îi scrie: „*Cei ce au crezut în Dumnezeu să caute să fie cei dintâi în fapte bune. Iată ce este bine și de folos pentru oameni*“ (Tit 3: 8).

Dar firea noastră pământească, ticăloasă, netrebnică, ne reține în împlinirea acestor fapte pe toți: evrei, Neamuri, creștini. Firea noastră pământească puternică face ca Legea să fie neputincioasă.

În cel mai bun caz, un om va putea face fapte morale izolate, dar ce folos? Scriptura spune că „*cine păzește toată Legea și greșeste într-o singură poruncă, se face vinovat de toate*“ (Iacov 2: 10). Vei putea oare să nu greșești niciodată?

Legea, departe de a aduce mântuire, aduce mânie, căci nici un om nu poate să o îndeplinească întocmai. „*Cei ce se bizuiesc pe faptele Legii sunt sub blestem, pentru că este scris: Blestemat este oricine nu stăruiește în toate lucrurile scrise în cartea Legii, ca să le facă*“ (Galateni 3: 10). Or, nimeni nu le poate face pe toate.

Trebuie apoi, să mai avem în vedere că Vechiul Testament conține niște taine atât de adânci, când vorbește despre Sara și Agar. Se înțelege de fapt Ierusalimul de sus și cel de jos. Când se vorbește cum să te porți cu un bou la treierat, se dă învățătura cu privire la purtarea Bisericii față de păstorul ei. Se întrebuințează un limbaj alegoric pe alocuri atât de greu de înțeles, încât, chiar dacă nu ar exista piedicile celelalte, tot nu te-ai putea orienta care anume porunci să le ții și în ce mod.

*Influența rabinismului evreiesc în creștinătate**

Întreabă orice creștin de rând, întreabă chiar pe unii conducători religioși rătăciți ai creștinătății! Răspunsul pe care-l vei primi de obicei va fi că omul ale cărui merite întrec păcatele sale este socotit neprihănit. Fiecare om are merite și păcate. Dacă meritele sale întrec păcatele sale, este neprihănit. Dacă păcatele sale întrec meritele sale, este rău. Dacă sunt egale este o persoană mijlocie (care trebuie, după părerea unora, să meargă pentru o vreme în Purgatoriu).

Numai că aceasta nu este învățătura creștină, ci reproducerea cuvânt cu cuvânt a învățăturii rabinice, cuprinse în cartea *Hilchet Tșuva*. Și, oricât ar părea de evidentă, această învățătură este falsă de la început până la sfârșit.

* Pasajul acesta este o reproducere, puțin modificată, a unui capitol din cartea *Neti vot olam*.

Examinarea acestei învățături, strecurată în Biserica creștină sub influența vrăjmașilor rabinici, va face să apară la urmă mai strălucitoare învățătura cea dreaptă despre mântuire.

Primul mare principiu al celor care învață mântuirea prin fapte, este că fiecare om are merite și păcate. Că fiecare om are merite și păcate, admitem îndată. Dar noi negăm, că vreun om, sau vreo faptură a lui Dumnezeu are vreun merit în ochii lui Dumnezeu. Întâi, fiindcă ideea de merit este cu totul inconsistentă față de ideea relației în care făptura se află cu Creatorul. Fiecare ființă creată este datoră prin însuși faptul creațiunii să-L iubească pe Dumnezeu cu toată inima, cu tot sufletul, mintea și puterea, și să împlinească toată voia Lui. Ori ce ar face deci, ea nu poate să întreacă niciodată limita simplei ei îndatoriri și de aceea ea nu poate avea pretenție la nici un merit. Dacă ființele create ar fi libere de orice obligație de a-L iubi pe Dumnezeu ori de a-I face voia, dacă ar fi independente și stăpâne peste ele însele, atunci ar putea să aibă merit iubindu-L pe Dumnezeu și făcându-I voia, căci I-ar face un serviciu pe care El nu ar fi în drept să-L ceară întocmai cum un om care este liber se poate angaja să-i îndeplinească altuia o muncă pe care nu este dator să i-o facă și astfel dobândește o răsplată. Dar nu așa este și cazul cu robul care este proprietatea stăpânului. Acesta poate să-și facă doar datoria; și chiar dacă muncește toată ziua și este ascultător și credincios în slujba stăpânului, el tot nu poate reclama vreun merit sau răsplată. El a făcut numai ceea ce este dator să facă. Pentru a reclama un merit înaintea unei persoane, noi trebuie

să stăm pe picior de egalitate cu ea și să ne prezentăm cu lucruri la care această persoană nu s-ar fi putut aștepta de la noi. Dar aceasta nu poate face nici o ființă creată. Ea este un datornic covârșit de o atât de mare datorie încât, cu tot ce are și poate procura, ar fi în stare să achite datoria numai parțial; din cauza aceasta, nu va putea să dea niciodată ceva care să nu fi fost datorat.

De aceea este scris: *„Poate un om să aducă un folos lui Dumnezeu?... Dacă ești fără prihană are Cel Atotputernic vreun folos?”* (Iov 22: 2 - 3). Îngerii care nu au căzut nu au merite înaintea lui Dumnezeu, cu atât mai puțin omul căzut și răzvrătit.

În al doilea rând, afirmația că omul are merite este contrazisă de mărturiile clare ale Scripturii. Dacă omul are merite, ele trebuie să provină din faptele bune pe care le-a făcut. Cel care nu face nimic bun nu poate fi merituos. Or, iată ce este scris: *„Dacă nu are încredere Dumnezeu nici în sfinții Săi, dacă nici cerurile nu sunt curate înaintea Lui, cu cât mai puțin ființa urâcioasă și stricăță, omul, care bea nelegiuirea ca apa”* (Iov 15: 15 - 16). *„S-au stricat oamenii, fac fapte urâte, nu este nici unul care să facă binele, (...) dar toți s-au rătăcit, toți s-au dovedit niște netrebnici. Nu este nici unul care să facă binele nici unul măcar.* (Psalmul 14: 1 - 3).

Dacă aceasta este adevărat, nici un om nu are merite. Dacă omul are merite, ele trebuie să provină dintr-un principiu bun, inerent firii sale, dar Dumnezeu spune că el nu are un asemenea principiu al binelui. Dimpotrivă, El declară: *„Tot capul este*

bolnav și toată inima suferă de moarte. Din tălpi până în creștet nimic nu este sănătos ci numai răni, vânătăi și carne vie" (Isaia 1: 5 - 6).

Intelectul este corupt, căci „*tot capul este bolnav*“, sentimentele sunt corupte, căci „*toată inima suferă*“. Dar cum poate să aibă merite un om cu un intelect pervertit și cu o inimă coruptă?

Apoi, dacă omul are merite, faptele sale bune, oricare ar fi ele, trebuie să fie de așa natură încât să își atragă aprobarea lui Dumnezeu, dar iată mărturisirea proorocului: „*Toți am ajuns ca niște necurați și toate faptele noastre bune sunt ca o haină mânjită*“ (Isaia 64: 6).

Iată, deci, că sau ceea ce spun călăuzele acestea oarbe, sau ceea ce afirmă Biblia este fals.

Afirmația că fiecare om are merite și păcate este bazată pe un principiu fals. Ea pornește de la premisa că Dumnezeu judecă oamenii după faptele lor izolate și nu după starea inimii lor, că El judecă tot așa cum judecăm noi. Noi, când privim la purtarea unui om, putem privi numai la faptele lui și unele din ele ni se par bune, iar altele rele. De aceea, în ochii noștri, el poate avea unele merite și unele păcate. Dar Dumnezeu privește la inimă și vede dacă un om îl iubește sau nu și judecă pe om după starea lui generală. Noi, ființe mioape, judecăm un om după acțiunile sale. Dar Dumnezeu judecă acțiunile după inimă și unde inima este falsă, El, departe de a considera vreo acțiune ca merituoasă, privește la întreaga purtare ca la o singură masă de păcat abominabil.

Un al doilea principiu formulat de autorii acestor învățături este că, dacă meritele unui om întrec

păcatele lui, el este neprihănit. Aceasta presupune întâi că meritele unui om pot întrece păcatele lui și afirmă apoi, că-n acest caz, el este socotit neprihănit. Dar oare este vreun om ale cărui merite să-i întrecă păcatele? Unde este omul care ține vreo poruncă a lui Dumnezeu în chip desăvârșit? În faptele și eforturile noastre cele mai bune se manifestă un amestec de păcat și nedesăvârșire. Adesea, când cu ajutorul lui Dumnezeu, un gând bun sau o intenție onestă este concepută într-o inimă, înainte ca ea să fie realizată, se asociază și vreun motiv egoist sau nedemn și strică totul. Și în toate cazurile ascultarea este imperfectă, astfel că și cele mai bune fapte ale noastre devin ocazii pentru comiterea de păcate, infirmitate, ori de nedesăvârșire, așa că păcatele noastre sunt desigur tot atâtea cât și faptele noastre bune, fiindcă fiecare faptă bună are un păcat ca tovarăș.

Dar cât de multe sunt păcatele noastre în gândire, vorbire și faptă, care sunt numai păcate, fără nici un amestec de bine, și care sunt mai numeroase decât părul de pe cap? Și chiar dacă admitem că rezultatul final depinde nu de numărul ci de mărimea faptei, este un păcat care se extinde din momentul nașterii, până la ultima oră a existenței noastre și aceasta este lipsa unei dragoste desăvârșite față de Dumnezeu. El ne-o cere în fiecare clipă, dar câte ore din zi mergem după treburile noastre sau după distracții, fără să ne amintim măcar o dată de El? Și cât de puține, cât de grăbite și cât de des întrerupte sunt expresiile recunoștinței noastre față de dragostea și harul lui Dumnezeu! Iată deci un păcat, care prin mărimea lui depășește cu mult toată gratitudinea și serviciile

noastre și care face ca balanța voinței noastre să se coboare până în adâncurile Iadului. Dar lângă el mai este altul, deopotrivă de nemăsurat: permanenta abatere de la porunca: „*Să-l iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși*“ (Matei 22: 39). Cel mai bun dintre sfinții lui Dumnezeu duce, în cazul cel mai bun, o luptă încă prea slabă contra iubirii de sine. El recunoaște datoria sa față de aproapele, o cunoaște bine și dorește să o împlinească. El veghează, dar, în ciuda acestui fapt, egoismul se furișează iarăși și iarăși și se face stăpân peste gândurile și acțiunile sale. Aceste două păcate cântăresc de o mie de ori cât împlinirea restului de porunci, chiar dacă acestea ar fi păzite fără greș și fără o umbră de imperfecțiune. Cu aceste două păcate pe conștiință este absurd să vorbim despre meritele noastre care ne-ar întrece păcatele. Nu există și nu a existat vreodată în lume, unul care să fie numai copilul lui Adam și ale cărui păcate să nu întrecă faptele bune. *Deci, dacă ar fi necesar, pentru a fi socotiți neprihăniți, ca meritele noastre să depășească păcatele noastre, ar trebui să abandonăm orice speranță de a fi justificați înaintea lui Dumnezeu.*

Dar să presupunem pentru o clipă, că un asemenea lucru ar fi posibil, că ar exista un om ale cărui merite să depășească păcatele; ar fi oare omul acesta socotit neprihănit înaintea lui Dumnezeu? Să auzim mai întâi ce spune Moise, legislatorul. Promite el oare că vei fi considerat om drept, dacă meritele tale întrec păcatele? Și promite el oare viața drept răsplată pentru o ascultare nedesăvârșită, cum o fac învățătorii creștini care o lasă ieftin? Să-l auzim pe Moise însuși:

„Luați seama dar să faceți așa cum v-a poruncit Domnul, Dumnezeul vostru! Să nu vă abateți de la cele ce v-a poruncit El, nici la dreapta, nici la stânga. Să urmați în totul calea pe care v-a poruncit-o Domnul, Dumnezeul vostru, să umblați ca să trăiți și să fiți fericiți și să aveți multe zile în țara pe care o veți lua în stăpânire” (Deuteronom 5: 32 - 33).

Aici Moise cere o ascultare perfectă drept condiție și nu permite nici o singură deviere: nici la dreapta, nici la stânga. Și textul acesta nu este singurul: *„Iată poruncile, legile și rânduielile pe care le-a poruncit Domnul, Dumnezeul vostru, să vă învăț să le împliniți în țara pe care o veți lua în stăpânire; ca să te temi de Domnul, Dumnezeul tău, păzind, în toate zilele vieții tale, tu, fiul tău și fiul fiului tău, toate legile și toate poruncile Lui, pe care ți le dau, și să ai zile multe”*.

Iată, iarăși ascultare desăvârșită în toate zilele vieții! Moise nu lasă loc pentru unele merite și unele păcate. Dacă un om face ceea ce cere Legea, nu poate avea păcate voite. Dacă un om are păcate voite, el nu împlinește condițiile de viață cerute de Lege.

Iată și alt pasaj în care Moise spune clar că condiția neprihănirii este ascultare desăvârșită: *„Domnul ne-a poruncit atunci să împlinim toate aceste legi și să ne temem de Domnul, Dumnezeul nostru, ca să fim totdeauna fericiți și să ne țină în viață cum face astăzi. Vom avea parte de îndurarea Lui* (o altă traducere sună astfel: *„Și va fi neprihănirea noastră”) dacă vom împlini cu scumpătate toate aceste porunci înaintea Domnului, Dumnezeului*

nostru, cum ne-a poruncit El" (Deuteronom 6: 24 - 25).

Acesta este gândul lui Dumnezeu despre neprihănire și dacă El are dreptate, cei care speră să se mântuiască prin fapte, greșesc. Ei susțin că, *„dacă meritele unui om întrec păcatele lui acesta e neprihănit”*. Pe când Moise spune că omul nu-i neprihănit, decât dacă păzește în toate zilele vieții sale toate poruncile. Tradiția falsă promite viața veșnică aceluia care are mai puține păcate. Moise pune pentru viață condiția unei ascultări desăvârșite și esențiale. Omul care se bizuie pe tradiție va fi convins că o ascultare parțială este îndestulătoare pentru obținerea vieții veșnice și în nădejdea aceasta va muri. Dar dacă va fi judecat după Lege, își va da seama, în ceasul judecății lui Dumnezeu, că a făcut o greșală înfiorătoare, căci după Legea aceasta, oricine nu dovedește o ascultare perfectă este osândit. Moise nu ne-a lăsat să tragem noi înșine această concluzie justă din premisele puse de el, ci a formulat-o el. Iat-o: *„Dacă vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tău, păzind și împlinind toate poruncile Lui pe care ți le dau astăzi, Domnul, Dumnezeul tău, îți va da întâietate asupra tuturor neamurilor de pe pământ. Iată toate binecuvântările care vor veni peste tine și de care vei avea parte, dacă vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tău,... dar dacă nu vei asculta de glasul Domnului, Dumnezeului tău, dacă nu vei păzi și nu vei împlini toate poruncile Lui și toate legile Lui, pe care ți le dau astăzi, iată toate blestemele care vor veni peste tine și de care vei avea parte”*. (Deuteronom 28: 1 - 15).

Deci cel care este perfect ascultător este bine-cuvântat, dar cel care nu este un ascultător desăvârșit, este osândit. Moise nu știe nimic despre o stare intermediară.

Deci tradiția contrazice cuvintele clare ale lui Moise. Una din cele două, trebuie să fie falsă. Pavel credea cuvintele lui Moise. El știa că, dacă vreo ființă umană ar fi păzit toate poruncile toată viața lui și s-ar fi făcut vinovată de o abatere numai o singură dată, această singură abatere l-ar face să fie în ochii lui Dumnezeu nedrept și blestemat. Dar unde-i măcar o astfel de persoană? Dacă Moise spune adevărul, conștiința fiecărui om îi poate spune că păcatele depășesc ascultarea lui și că deci este blestemat. Mântuirea veșnică a fiecărui ascultător este în pericol.

Chiar înaintea unui tribunal omenesc nu există abatere de la acest principiu. Dacă un ucigaș sau tâlhar este găsit vinovat, nu se poate pleda pe temeiul nici unui merit contra justei sentințe a legii. Vinovatul poate să fie în toate celelalte privințe un om de caracter fără blam, el poate să hrănească pe sărac și să îmbrace pe cel gol și să dea toată averea ca pomană, dar nimic din toate acestea nu-l pot face pe cel vinovat să fie nevinovat. Să credem oare că Dumnezeu este mai puțin drept decât oamenii?

„Sufletul care păcătuiește, acela va muri” spune Ezechiel în cap. 18, v. 20.

„Dacă cel neprihănit se abate de la neprihănirea lui și săvârșește nelegiuirea, dacă se ia după toate urâciunile celui rău, s-ar putea să trăiască el oare? Nu, ci toată neprihănirea lui va fi uitată, pentru că s-a dedat la nelegiuire și la păcat; de aceea va muri în ele” (Ezechiel 18: 24).

Pasajul acesta există în Biblie parcă anume spre a contrazice tradiția. Nici vorbă nu este aici despre a cântări merite și păcate și nu există nici o făgăduință că unele merite extraordinare ar șterge păcatele.

Să examinăm și pasajul despre întoarcerea celui rău: „*Dar dacă cel rău se întoarce de la toate păcatele pe care le-a săvârșit și păzește toate legile Mele și face ce este drept și plăcut, va trăi negreșit: nu va muri*“ (Ezechiel 18: 21).

Pasajul acesta nu spune că răul este acela ale cărui păcate depășesc meritele, ci răul este acela care comite păcat. Și nici vorbă nu-i că cineva ar putea deveni neprihănit făcând ca meritele sale să devină mai multe decât păcatele, ci el trebuie să se întoarcă de la toate păcatele și să păzească toate legile. Pasajul acesta confirmă doctrina potrivit căreia, pentru a fi neprihănit în ochii lui Dumnezeu, un om trebuie să nu comită păcat ci să păzească toate poruncile...

Și dacă ar mai fi nevoie și de alte dovezi le avem în cazul lui Moise. Nimeni nu-și poate imagina că are mai multe merite decât Moise. Și totuși meritele lui Moise nu au precumpănit o abatere în aparență neînsemnată. Din cauza unui păcat, a fost osândit să moară cu generația neascultătoare în pustie și nu i s-a permis să intre în țara Canaanului. Deci dacă meritele lui Moise nu au putut face nimic pentru el, cât de deșartă trebuie să fie nădejdea altora, care gândesc că prin fapte bune ar putea face să atârne în favoarea lor cântarul dreptei judecăți a lui Dumnezeu?

Nici Moise, nici proorocii nu știu de o clasă intermediară între cei neprihăniți și cei răi. Cei care împlinesc toate poruncile lui Dumnezeu aparțin

unea, iar aceia care calcă vreuna din poruncile lui Dumnezeu aparțin celeilalte. Fiecare om trebuie să-și examineze viața și inima și nu va dura mult să vadă cărei clase aparține. Puțină reflecție îl va convinge că a fost și este un călcător al poruncilor lui Dumnezeu. Că nu are nici merite, nici neprihănire, și de aceea aparține clasei despre care Moise spune că este blestemată.

O asemenea concluzie poate să pară groaznică. Și, într-adevăr, este groaznică. Dar marea întrebare este: „*Chiar așa să fie?*” Întrebe-se oricine: „*Am păzit eu sau păzesc eu toate poruncile lui Dumnezeu?*” Dar răspunsul sună astfel: „*Nu, nici vorbă de așa ceva!*”, atunci situația este deosebit de critică și blestemul lui Dumnezeu atârână asupra lui, fiind gata să cadă peste el și să-l distrugă.

Concluzia care se desprinde de aici este că nici un om nu poate fi socotit neprihănit prin faptele sale. Fiindcă pe pământ nu este nici un om fără prihană care să facă binele fără să păcătuiască.

Aceasta este realitatea. Trebuie să renunțăm la orice mândrie și să ne înfățișăm înaintea justiției divine ca niște păcătoși mizerabili, așteptând numai îndurarea, nu răsplătirea Lui. Trebuie să ajungem la concluzia formulată în cartea lui Iov: „*Cum ar putea omul să-și scoată dreptate înaintea lui Dumnezeu? Dacă ar voi să se certe cu El, din o mie de lucruri, n-ar putea să răspundă la unul singur*” (Iov 9: 2 - 3).

David avea aceeași convingere, și de aceea nu dorea să i se cântărească meritele și păcatele. Rugăciunea lui era: „*Nu intra la judecată cu robul Tău căci nici un om viu nu este fără prihană înaintea Ta*” (Psalmul 143: 2).

Nici chiar Daniel nu se bizuia pe meritele lui. „*Căci nu pentru neprihănirea noastră Îți aducem noi cererile noastre, ci pentru îndurările Tale mari*” (Daniel 9: 18), spune proorocul.

Cum poate deci cineva să nădăjduiască să stea înaintea judecății Dumnezeuului care cercetează inimile și care speră nu numai să scape de osândire, dar să obțină și o răsplată, fiindcă meritele sale ar întrece păcatele? Sunt ei mai curați ca Iov, mai sfinți decât David, mai neprihăniți decât Daniel? Ori nu cunoșteau acești trei oameni calea mântuirii? Nu știa Iov ce spunea pe patul morții: „*În mântuirea Ta nădăjduiesc eu, Doamne?*”

Toți cei care cred în revelația dumnezeiască știu că atunci când tainele inimilor vor fi descoperite, o sentință dreaptă va fi pronunțată pentru toți fiii oamenilor. Lucrul cel mai important din lume este deci, pentru un om să știe cum poți fi bine primit de Dumnezeu în acea oră. Și dacă oamenii sunt datori, ca ființe raționale, să examineze motivele opiniilor și credințelor lor în alte domenii, aceia care nu examinează serios problema justificării înaintea lui Dumnezeu, trebuie să fie considerați ca lipsiți de rațiune. O greșală în alte domenii poate fi suportată, dar o greșală aici este fatală și ireparabilă. Care va fi oroarea acelor care-și vor da seama că, din lipsa lor de seriozitate în gândire, au crezut într-o deșertăciune și au respins cu voia lor felul de mântuire rânduit de Dumnezeu?

Doctrina justificării prin merite este agreabilă omului, pare foarte rațională atâta timp cât omul poate teoretiza, atâta timp cât nu este serios. Dar îndată ce

apropierea morții sau altă împrejurare asemănătoare îl face să simtă judecata lui Dumnezeu, ea pierde orice frumusețe și orice credibilitate. Conștiința rămâne nesatisfăcută de mângâierile ei și rațiunea ne spune că nădejdea bizuită pe merite e nesigură.

Mântuirea vine fără faptele Legii

Pentru Dumnezeu n-are importanță ce faci, fiindcă este lucru stabilit odată pentru totdeauna înaintea Lui că, oricât de mult bine ai face, la urma urmei tot datornic rămâi. Dacă un om ar face TOT ce i-ar porunci Dumnezeu, încă ar fi un rob netrebnic. Dar nu este nici unul care să merite în Împărăția lui Dumnezeu măcar titlul acesta prin faptele sale. Căci nu-i nici unul care să fi făcut, în toate împrejurările, TOT ce a putut.

Dumnezeu nu ne dă mântuirea după fapte. Faptele nu joacă nici un rol în mântuire și pentru alt motiv, și anume acela că ele sunt, în bună parte, un rod al întâmplării. Faptele unui om depind nu numai de ceea ce este înăuntrul lui, ci și de condițiile în care el este pus. De unde să facă milostenii un om nepus de sărac? Cum să săvârșească fapta de a studia Scripturile cel cu totul ignorant? Faptele depind de împrejurări. Dar esența omului rămâne aceeași în orice împrejurare. Și Dumnezeu privește la ceea ce este esențial, la inimă.

Nu ne învață oare și viața pe pământ același lucru? Cui îi merge oare aici după fapte? Cine este oare tratat după merit? Ce am făcut eu, cu ce am meritat,

ca să existe știința fizicii de care și eu profit, sau calea ferată pe care și eu călătoresc, sau poezia cu care și eu mă delectez? Acestea sunt lucrurile pe care le găsim la naștere. Așa vom găsi și dincolo, fără meritele noastre, o împărăție pregătită pentru noi. Meritele noastre nu au nimic de a face aici.

Neprihănirea nu poate veni prin faptele noastre, căci ele produc în noi rezultate foarte îndepărtate de neprihănire. Rezultatul căutării după mântuirea prin fapte este o exteriorizare de necrezut a vieții religioase și morale.

Legea mai creează vrăjmășie și împarte lumea în două categorii, din care una se mândrește, iar cealaltă pizmuiește: categoria celor care o țin și categoria celor care o încalcă. Dar Isus, *„în trupul Lui, a înlăturat vrăjmășia dintre ei, Legea poruncilor în orânduirile ei, făcând astfel pace“* (Efeseni 2: 15).

Ca să ne convingă că mântuirea nu este prin fapte, apostolul Pavel ne pune înaintea ca pildă viața lui Avraam. El întreabă: *„Ce vom zice dar că a căpătat, prin puterea lui, strămoșul nostru Avraam?“* (Romani 4: 1). Dacă examinăm faptele sale, una câte una, nu găsim în ele motiv îndeustător nici pentru atâtea binecuvântări de care a avut parte, nici pentru numele său mare, nici pentru mântuirea lui. Dar ce zice Scriptura? *„Avraam a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca neprihănire“* (Romani 4: 3).

Deci nu datorită faptelor sale este socotit Avraam tatăl tuturor credincioșilor.

Dumnezeu nu a avut niciodată păreri înalte despre lucrările pe care le face omul, nici măcar despre lucrările oamenilor mari. O gândire ciudată, bolnăvi-

cioasă, îl caracterizează pe omul care crede mereu că trebuie neapărat să facă ceva. *„Doamne ce vrei să fac?”* (Fapte 9: 6) întrebă Saul din Tars, încă prizonier al mentalității necreștine, când i Se arată Isus pe drumul Damascului, de parcă Dumnezeu ne apare din nevoia ca noi să facem ceva pentru El.

„Am văzut tot ce se face sub soare”, spune Dumnezeu prin Eclesiastul, *„și iată că totul este deșertăciune și goană după vânt”* (Eclesiastul 1: 14). La ce bun să ne îndeletnicim atunci cu „a face” atâtea? Isus i-a zis Martei: *„Marto, Marto, pentru multe lucruri te îngrijorezi și te frământă tu, dar un singur lucru trebuiește. Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua”* (Luca 10: 41 - 42) și această parte bună a Mariei era că nu făcea nimic, ci se așezase jos la picioarele Domnului și asculta cuvintele Lui.

Ce să facă Dumnezeu cu lucrările tale? Nu vei dobândi nimic cu ele.

Dacă aceasta nu ar fi pentru mulți oameni o invitație la lenevie, am putea să sfătuim pe oameni să lucreze mai puțin și să se odihnească mai mult. Cel ce se odihnește cel mai mult, are cea mai mare energie. Isus are în această privință punctul de vedere al orientalului.

Un testament nu poate fi desființat

Și în fine, apostolul Pavel mai aduce un ultim argument *pentru a arăta că mântuirea nu poate veni prin faptele Legii.*

Dumnezeu Și-a arătat odată voința Sa lui Avraam și a promis urmașilor acestuia țara împreună cu toate binecuvântările, fără să le dea o lege și fără să pună păzirea acestei legi drept condiție pentru împlinirea făgăduințelor. Legea a venit abia prin Moise, cam 430 de ani după Avraam, dacă nu și mai mult.

Făgăduința a fost dată lui Avraam înainte de orice lege. Se poate oare ca o lege, venită ulterior, să nimorească sau măcar să schimbe făgăduința? Dacă cineva a lăsat un testament și l-a întărit, mai poate el să fie schimbat ulterior?

Avraam a primit făgăduința fiindcă a crezut. Iona nu a propovăduit ninivenilor nici o lege, ci i-a îndemnat să se întoarcă la Dumnezeu. Daniel nu i-a cerut lui Nebucadnețar să țină o lege, ci să se teamă de Dumnezeu, iar Isus spune: „*Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă*” (Matei 11: 28), fără să ne pună condiția să păzim Legea, să facem fapte, să respectăm tradiții și rânduieli bisericești survenite abia cu mult timp după venirea Mântuitorului. De aceea, ele nu pot să fie de neapărată trebuință pentru mântuire. O promisiune necondiționată dată de Dumnezeu nu poate fi anulată prin nici o lege dată ulterior. Nici nu mai pot fi impuse condiții noi, pentru ca ea să fie împlinită. Să nu punem deci legi, nici măcar Legea dumnezeiască, în locul făgăduinței divine. În adevăr, făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui că va moșteni lumea nu a fost făcută pe temeiul Legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri care se capătă prin credință. În planul inițial al lui Dumnezeu nici nu a fost vreo intenție de a prescrie oamenilor prin Lege anumite fapte și de a

interzice altele. Legea a fost dată abia cu mult mai târziu, din pricină că urmașii lui Avraam nu trăiau la înălțimea credinței strămoșului lor, din pricină că ei au călcat Legea credinței. Departe de a mai fi gata să jertfească pe un Isaac, aveau regrete după ceapa și usturoiul lăsate în Egipt. Abia atunci Dumnezeu le-a dat Legea lui Moise.

Făgăduința dată lui Avraam a fost necondiționată. A fost dată chiar înainte ca el să împlinească ritul tăierii împrejur pentru ca și cei ce n-au săvârșit nici un rit să poată deveni urmași ai lui.

De ce a dat Dumnezeu Legea?

Sigur că este uluitor pentru un suflet să afle dintr-o dată că Dumnezeu a dat o lege nu cu gândul ca ea să fie ținută și că păzirea ei nici nu se ia în considerație ca mijloc de mântuire. Dar dovezile aduse de noi, credem că sunt îndestulătoare pentru a convinge că nu există mântuire prin faptele Legii.

De ce a fost atunci dată legea? La ce bun toate normele morale?

Ele nu ne-au fost date fiindcă Dumnezeu Și-ar fi făcut iluzia că noi am putea trăi potrivit cu ele. Dumnezeu știe doar cât suntem de decăzuți și că în firea noastră pământească nu este nimic bun.

Rostul Legii este altul: să se arate oamenilor păcatul lor. Omul este pus înaintea unei legi morale, nespus de bună și dreaptă. Minte lui recunoaște că aici este adevărul. Dar cugetul îi mărturisește în același timp că el nu trăiește potrivit cu această Lege.

Și oricât s-ar strădui, el își dă seama că nu atinge idealul propus de ea. Atunci descoperă că este un păcătos pierdut.

Acesta-i marele folos al Legii. Ea ne învață ce este păcat și ce nu este și ne arată cât suntem de greșiți, cum o oglindă ne arată, când o privim, cât de murdari suntem și unde suntem murdari. Numai că așa cum oglinda nu ne spală și nu ne poate spăla, ci numai ne arată murdăria, Legea nu ne poate îndrepta, ci doar ne arată cât suntem de păcătoși.

Scopul Legii este să te facă să-ți cunoști păcatul și să începi să te rogi cu psalmistul: *„Nu intra la judecată cu robul Tău! Căci nici un om viu nu este fără prihană înaintea Ta”* (Psalmul 143: 2).

Deci Legea dă cunoștință, dar nu poate da mântuire. Dimpotrivă, ea aduce mânia, fiindcă nici un om nu poate s-o îndeplinească întocmai. Cum citim în Epistola către Galateni la cap. 3 versetul 10: *„Toți cei ce se bizuie pe faptele Legii sunt sub blestem, pentru că este scris: «Blestemat este oricine nu stăruiește în toate lucrurile scrise în cartea Legii ca să le facă»”*. Dar cine este oare omul care stăruiește în toate? Și atunci suntem sub blestem datorită Legii și am fi pierduți, dacă Dumnezeu nu ar fi îngrijit de alt mijloc de mântuire.

Lucrul acesta l-a înțeles Isus și de aceea *„ne-a răscumpărat din blestemul Legii, făcându-Se blestem pentru noi”*. (Galateni 3: 13).

„Legea nu se întemeiază pe credință” (Galateni 3: 12). Ea nu ne poate mântui. Ea poate avea numai rolul subordonat de a restrânge păcatul, insuflând

oamenilor un spirit de robie și de frică. Dar ea nu ne poate scăpa de păcat.

Legea - un îndrumător spre Cristos

Dacă Legea nu ne poate izbăvi de păcat și nu ne poate da mântuirea, nu este mai puțin adevărat că ea a jucat în economia lui Dumnezeu un rol de o importanță covârșitoare; acela de a mărturisi despre Isus și despre neprihănirea dată de El. „*Despre ea mărturisesc Legea și proorocii*“ (Romani 3: 21).

Legea trebuia să dea celui care se adâncea în tainele ei cunoștințele necesare despre Mântuitorul Isus care avea să vină și despre mântuirea pe care o aducea El, despre neprihănirea care se capătă prin credința în El.

Este drept că cineva poate studia Legea timp de decenii, cum fac unii evrei, și să nu descopere că ea ne vorbește despre neprihănirea adusă de Isus. Orice cititor superficial al ei găsește, dimpotrivă, că ea declară om neprihănit pe cel care păzește poruncile morale și îndeplinește ceremoniile prescrise. La suprafața ei nu este nici o vorbă de o neprihănire și de o mântuire dobândită fără fapte și fără lege.

Dar să mergem măcar un pas înainte. Am mai vorbit despre relațiile dintre cartea Leviticului, care face parte din Lege, și Psalmul 40. Leviticul prescrie în amănunt o mulțime de ceremonii și jertfe, daruri de mâncare, arderi-de-tot etc. Psalmistul cunoaște toate aceste porunci și după ce le-a cercetat din nou cu amănuntul scrie: „*Tu nu dorești nici jertfă, nici*

dar de mâncare, ci mi-ai străpuns urechile. Tu nu ceri nici ardere-de-tot, nici jertfă de ispășire" (Psalmul 40: 6). Dar cum așa? Oare nu dorește Dumnezeu lucrurile prescrise în însăși Legea Sa? De ce le-a mai prescris atunci? Nu scrie oare despre ele în sulul cărții? „Nu“, răspunde categoric David în numele Mântuitorului. „Nu despre aceasta este scris în Lege, deși voi neștitutorilor, așa citiți. ÎN SULUL CĂRȚII ESTE SCRIS DESPRE MINE, deci despre Mântuitorul“ (cf. Psalmului 40: 7).

Despre neprihănirea prin credința în jertfa lui Isus scriu și Legea și proorocii, iar jertfele și legile morale sunt numai o formă hieroglifică, cifrată, de a scrie. Înțelepciunea este să vezi, de fapt, în dosul literii celor poruncite, lucrurile dorite de Dumnezeu. Și Dumnezeu dorește numai una: pe Isus. Dorește ca oamenii să creadă în El și să dobândească astfel neprihănirea.

Sf. Ioan Gură-de-aur spune simplu, despre toate elementele legii ceremoniale evreiești, despre jertfe, curățiri, luni noi, chivot și Templu însuși, că ele își au originea în superstiția păgânilor. Dar în aceste practici învechite și preluate de la păgâni în bună parte, ca și în legea morală găsim scris de Dumnezeu, în scriere hieroglifică, acest adevăr nou, că *neprihănirea se capătă prin credință*.

Cei mai mulți oameni sunt cititori sau cercetători superficiali ai Legii. Acestora Legea nu le este de nici un folos. Dar cei care s-au adâncit în ea, cum a făcut apostolul Pavel, pot spune împreună cu acesta: „*Legea ne-a fost un îndrumător spre Cristos, ca să fim socotiți neprihăniți prin credință*“.

Se poate oare dobândi mântuirea prin mijlocirea altor oameni?

Dacă un suflet s-a convins că mântuirea nu poate veni din faptele noastre, Diavolul tot nu-l lasă încă din mână. Până aici i-a tot spus că meritele sale îi sunt de ajuns pentru a fi socotit neprihănit de Dumnezeu. De îndată ce sufletul își dă seama că părerea aceasta este deșartă, Satana schimbă metoda și promite mântuirea, pentru meritele dobândite înaintea lui Dumnezeu, de către alți oameni. Evreilor le promite mântuirea pentru meritele strămoșilor lor: Avraam, Isaac și Iacov, creștinilor le făgăduiește mântuirea pentru meritele Sfinților.

Dar oare Patriarhii și Sfinții nu au fost și ei oameni păcătoși? Ei nu s-au putut mântui pe ei prin faptele lor, chiar Avraam, tatăl nostru al tuturor a fost găsit neprihănit numai din cauza credinței lui, cum ar putea ei mântui pe alții? Avraam minte, precum am văzut; Sara râde de făgăduințele lui Dumnezeu și surprinsă, se apără printr-o minciună; Isaac minte și el; Iacov își înșală fratele. Asemenea pete sunt în viața tuturor Sfinților. Unde sunt atunci meritele lor supraabundente cu care ei să justifice pe alții? Oamenii „*nu pot să se răscumpere unul pe altul, nici să dea lui Dumnezeu prețul răscumpărării*” (Psalmul 49: 7). Așa vorbește Domnul; „*Blestemat să fie omul care se încrede în om, care se sprijină pe un muritor și își abate inima de la Domnul*” (Ieremia 17: 5).

În materia aceasta, strămoșii și sfinții din vechime nu ne pot ajuta „*Omul care este drept, care face*

judecată și dreptate... care urmează legile Mele și păzește poruncile Mele, lucrând cu credincioșie - omul acela este drept și va trăi negreșit, zice Domnul Dumnezeu. Dacă acum acest om are un fiu iute la mânie, care varsă sânge sau care face ceva de felul acesta, dacă acest fiu nu se ia cu nimic după purtarea tatălui său neprihănit, ci mănâncă pe munți, necinstește pe nevasta aproapelui său, asuprește pe cel nenorocit și pe cel lipsit, răpește, nu dă înapoi zălogul, ridică ochii spre idoli și face urâciuni, împrumută cu dobândă și ia camătă, s-ar putea oare să trăiască un astfel de fiu?" (Ezechiel 18: 5, 9 - 13).

Învățătorii falși ar da unui asemenea fiu sfatul să se roage să fie primit de Dumnezeu pentru meritele unui strămoș credincios sau ale unui sfânt. Dar Cuvântul lui Dumnezeu spune: „*Nu va trăi. A săvârșit toate aceste urâciuni; de aceea trebuie să moară. Sângele lui să cadă asupra capului lui*" (Ezechiel 18: 13).

Nu este creștin cel care nu cinstește pe sfinți. Nu se poate obiecta nimic împotriva faptului că un creștin cere Maicii Domnului sau unui Sfânt să se roage pentru el. Sfinții de pe vremuri sunt la fel de vii ca și noi. Și dacă un creștin cere altuia de pe pământ să se roage pentru el, de ce nu ar cere lucrul acesta și unui sfânt, aflat acum în prezența lui Dumnezeu?

De mântuit nu mă poate mântui însă nici un alt om, oricât ar fi de sfânt. Căci *nu există sub cer nici un alt Nume dat oamenilor, în care trebuie să fim mântuiți AFARĂ DE ISUS.*

Mântuirea numai prin Isus

Dar fiecare minciună, fiecare eroare, este bazată pe un adevăr. Care o fi adevărul care a dat naștere credinței greșite că te poți mântui prin meritele sfinților?

Principiul de bază este drept. Omul vinovat poate fi mântuit pentru meritele unei alte persoane care este neprihănită. Asta ne spune chiar Dumnezeu. Acest lucru era ilustrat în jertfele care se aduceau în Templu, când omul vinovat era iertat în baza suferințelor animalului nevinovat. Există deci în Scriptură principiul substituirii celui vinovat de către cel nevinovat. Numai că acest principiu nu se aplică nici Patriarhilor, nici Sfinților, căci aceștia au fost oameni cu păcate.

Cuvântul lui Dumnezeu care ne dă principiul ne arată și aplicarea lui dreaptă. El ne spune despre Unul, de dragul Căruia Domnul Dumnezeu iartă păcatul.

Această persoană este Robul Domnului, Regele Mesia. Pentru neprihănirea lui Mesia, Domnul ne este binevoitor. *„El a purtat păcatele noastre“* (I Petru 2: 24). El este *„Domnul, Neprihănirea noastră“* (Ieremia 33: 16).

Mântuitorul este deci nădejdea noastră. El este singurul care nu a avut păcat și nu a fost numai om, căci dacă numai om ar fi fost nu ar fi avut merite care să ne poată fi atribuite nouă. Dar El este numit, de către proorocul Ieremia, Iehova, Neprihănirea noastră. El este Ființă Dumnezeiască. El nu era dator Tatălui o viață omenească de ascultare pe pământ! A dus-o de bunăvoie. A câștigat astfel merite de neșters

înaintea Tatălui Ceresc și aceste merite ale Lui, ne sunt socotite nouă.

„*Pe El (adică pe Isus Cristos), Dumnezeu L-a rânduit mai dinainte să fie, prin credința în sângele Lui, un acoperământ de ispășire, ca să-Și arate neprihănirea pentru iertarea păcatelor care sunt în trecut*“* (Romani 3: 25).

În acest limbaj, câteodată greu de înțeles, al Epistolei către Romani este exprimat adevărul simplu că „*pe Isus, Dumnezeu L-a rânduit*“ (...). Ce ne-ar mai putea reține deci a-L recunoaște pe Mântuitorul nostru?

Și L-a rânduit să fie un acoperământ (o jertfă) de ispășire. În primul Templu, evreii aveau în Sfânta Sfintelor, deasupra lădiței (chivotului) care conținea Legea lui Moise, un capac denumit *al ispășirii*, pe care se stropea sângele jertfei aduse în ziua cea mare a Ispășirii, pentru curățirea poporului de păcatele sale.

În Templul al doilea nu exista capac de ispășire. Acesta a dispărut la distrugerea primului Templu, fie că a fost dus în Babilon împreună cu celelalte vase sfinte, fie că a fost ascuns de regele Iosia sau de proorocul Ieremia.

Dar această lipsă avea să fie suplinită de Dumnezeu. Isus a fost rânduit „*capac de ispășire*“. Adică prin El avea să se facă de acum înainte ispășirea păcatelor, prin El avea să dobândească iertarea orice suflet.

* Autorul folosește aici o altă traducere decât versiunea Cornilescu, folosită îndeobște. (N. Ed.)

Problema, cum poate Dumnezeu să ierte păcatele, a chinuit pe oameni încă din vechime. Iertarea păcatelor este în sine o nedreptate, căci dreptatea cere răsplătirea celui bun și pedepsirea celui rău. Oamenii care gândeau erau puși înaintea dilemei: dacă Dumnezeu vrea să fie neprihănit, nu poate ierta pe păcătos. Iar dacă Dumnezeu iartă pur și simplu pe păcătos, nu mai poate fi neprihănit.

„Plato, Plato - spunea Socrate - se poate că Dumnezeu iartă păcatul cu voie, dar nu văd cum“.

În acest timp, Dumnezeu pregătea tocmai o iertare pentru păcătoși, o posibilitate pentru ei de a fi socotiți neprihăniți deși nu sunt, dar în așa fel încât să satisfacă și cerințele neprihănirii lui Dumnezeu. În vremea dinainte, numită în Biblie vremea îndelungii răbdări a lui Dumnezeu, păcătosul era iertat fără o ispășire potrivită pentru nelegiuirile sale. Lumea vedea îndelunga răbdare a lui Dumnezeu, dar dreptatea nu se vedea în aceasta.

La vremea potrivită, Dumnezeu a vrut *„să-Și arate neprihănirea Lui în așa fel încât să fie neprihănit și totuși să socotească neprihănit pe cel ce crede în Isus“* (Romani 3: 26).

S-a arătat acum un nou fel de a ierta, în care Dumnezeu apare ca neprihănit și totuși păcătosul este socotit drept înaintea lui Dumnezeu. Aceasta este jertfa ispășitoare, adusă de Isus prin moartea Lui pe Cruce. El, Mesia cel Nevinovat, S-a identificat cu omul păcătos, venind pe pământ și luând un trup ca al lui. În persoana lui Isus, păcatul oamenilor a fost pedepsit într-un chip potrivit. Dumnezeu este neprihănit. Dar, întrucât Isus a plătit datoria noastră a

tuturor, noi, păcătoșii, putem fi iertați acum și socotiți neprihăniți.

Jertfa ispășitoare a lui Isus este polița pe care păcătosul o prezintă lui Dumnezeu. Buzuindu-se pe meritele lui Cristos și încrezându-se în jertfa Lui, păcătosul devine atotputernic față de Dumnezeu. În chipul acesta, nu se mai poate ca el să nu dobândească iertarea deplină și justificarea la judecată.

Acum el este iarăși curat. El este iarăși ca un om care nu ar fi păcătuit niciodată.

Numai prin credință

Oricine vrea să aibă această binecuvântare trebuie să renunțe la gândul că ar putea avea merite înaintea lui Dumnezeu și să ceară îndurare ca un păcătos. Și trebuie să creadă că a căpătat această îndurare datorită jertfei lui Isus. „*Cel neprihănit va trăi prin credință*” - spune proorocul Habacuc în cap. 2. versetul 4 iar apostolul Pavel zice:

„Acum s-a arătat o neprihănire, pe care o dă Dumnezeu fără Lege... și anume neprihănirea dată de Dumnezeu, care vine prin credința în Isus Cristos, pentru toți și peste toți cei ce cred în El. Nu este nici o deosebire” (Romani 3: 21 - 22).

Ce minunat lucru! Nu este nici o deosebire. Crezi în Isus? Neprihănirea dată de Dumnezeu este pentru tine și vine peste oricine și o poți primi, orice fel de om ai fi. Singura condiție este să crezi.

„Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu; și sunt socotiți neprihăniți, fără plată,

prin harul Său, prin răscumpărarea care este în Cristos Isus" (Romani 3: 23 - 24).

Suntem sôcotiți neprihăniți fără plată, sau, cum am mai putea spune, fără condiții, adică fără altă condiție decât aceea a unei credințe vii în Isus. Totul este harul Său. În el ne scăldăm. Totul este în dar.

De aceea Luther îi scria lui Melancton într-un limbaj paradoxal, dar care conține un profund adevăr: *„Dacă predici, predică nu un har fictiv, ci unul real. Dacă harul este real, el trebuie să ridice păcate reale. Dumnezeu nu mântuiește păcătoși imaginari. Fii păcătos și căzut, cât de tare! Dar încă mai tare pune credința, pune nădejdea voioasă în Cristos, Învigătorul păcatului și al morții!”*

Apostolul Pavel scrie în Romani 3: 28: *„Noi credem că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii”*.

Iată una din ideile cele mai de seamă ale apostolului Pavel, culeasă din studierea vieții lui Avraam, dar care nu a influențat adânc Biserica, cum nu au influențat-o nici multe alte gânduri ale acestui apostol. Și totuși, în adâncimile ei, toată Scriptura nu învață pe oameni nimic altceva decât acest singur lucru: *că omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii*. Ce important este să înrădăcinăm acest gând adânc în inimile noastre!

Afirmația aceasta, că devii neprihănit prin credință, este dreaptă nu numai în domeniul religios, ci e un principiu general. Oare în relațiile dintre oameni lipsa încrederii nu este bariera pentru părtășie? Aido-ma este și în lucrurile duhovnicești. Pentru a avea părtășie cu Dumnezeu, pentru ca bariera dintre noi și

El să dispară, trebuie să se stabilească încrederea, adică trebuie să avem credința, să-L credem pe Dumnezeu cum L-a crezut și părintele Avraam.

Nici în domeniul științific nu poți fi mântuit fără credință. Oricine vrea să facă o cercetare științifică trebuie mai întâi să aibă credința într-o realitate în afară de noi și în capacitatea noastră de a o percepe.

Credința pe care oamenii o au în alte domenii, Avraam a avut-o în domeniul relațiilor cu Dumnezeu. „*Căci ce zice Scriptura? Avraam a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca neprihănire*“ (Romani 4: 3).

„*Credința i s-a socotit drept neprihănire*“ este numai o altă expresie pentru gândul că Avraam a fost mântuit prin credință.

Dar Avraam a făcut atâtea fapte care numai fapte de credincios nu sunt. Cum poate fi privit ca om neprihănit?

Iată ce spune în această privință Scriptura în Romani 4: 5: „*Celui ce nu lucrează* (lucrările Legii lui Dumnezeu), *ci crede în Cel ce socotește pe păcătos neprihănit, credința, pe care o are el, îi este socotită ca neprihănire*“.

Ce să fi făcut Dumnezeu oare cu lucrările lui Avraam? Ce să facă Dumnezeu cu lucrările tale?

Lui Dumnezeu lucrările tale nu-i sunt de neapărată trebuință, iar tu nu dobândești nimic cu ele. Dar dacă ai căpatat trecere la Dumnezeu, El te va socoti neprihănit pe tine, cel păcătos. Credința care nu are legătură cu faptele, ți-o va socoti ca neprihănire. Și dacă Dumnezeu, Stăpânul, te socotește mort față de

păcat, să te socoți la fel și tu, și vei putea râde păcatului în față.

De câte ori ai păcătuit, te vei putea refugia din fața lui Satan în cetățuia versetului „*Dumnezeu este Cel ce socotește pe păcătos neprihănit*” (Romani 4: 5) și vei putea râde de Satan cum râde un copil de cei ce-l urmăresc, când el este adăpostit în brațele tatălui său.

Să pricepem odată că, oricât de multe fapte am avea, drept neprihănire ni se socotește credința și numai ea.

Să pricepem cuvintele pe care psalmistul le adresează lui Dumnezeu: „*Toate poruncile Tale nu sunt decât credință!*” (Psalmul 119: 86). În mii de variante, Scriptura cântă o singură melodie: *credința*. Asta este ceea ce-ți cer toate poruncile. Toată înțelepciunea unui suflet este să-și cheltuiască vremea nu în lucrări fără de rost, ci căutând a cunoaște mai adânc pe Dumnezeu, căci Moise spune: „*Te voi cunoaște și voi avea trecere înaintea Ta*” (Exod 33: 12).

„*Înțelegeți și voi dar că fii ai lui Avraam sunt doar cei ce au credință!*” (Galateni 3: 7).

Credință în Isus

Dar fiindcă Isus este Răscumpărătorul, în El trebuie să ne fie credința. Nu ajunge facultatea credinței în sine. Ea trebuie să-L aibă pe Isus ca obiect. Mântuitorul spune: „*Dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre*” (Ioan 8: 24). În altă

parte, evanghelistul Ioan spune, referindu-se la Isus: „*Celor ce cred în Numele Lui, le-a dat dreptul să se facă copii ai lui Dumnezeu*“ (Ioan 1: 12). „*Oricine crede în El nu piere, ci are viața veșnică*“ (Ioan 3: 16).

Dacă omul este socotit neprihănit prin credință, nu înseamnă să tragem concluzia absurdă: „*credință să aibă omul! Și că nu este important cărei confesiuni îi aparține el*“. Aceasta nu este drept. Omul este socotit neprihănit prin credință, dar nu prin orice credință. Credința-i un depozit precis, o comoară mereu una, mereu aceeași în orice secol (altfel nu am avea aceeași mântuire), formulată în termeni preciși. „*Vă îndemn să luptați pentru credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna*“ (Iuda 3). Credința cea dreaptă este o doctrină definită.

„*Credința nu trebuie să fie ceva vag. A crede că suntem fapăturile lui Dumnezeu, înseamnă a intra în chip practic în lumea nevăzută, înseamnă a ne da seama că lumea nu-i îndeustătoare pentru fericirea noastră, înseamnă a ne ridica până la Dumnezeu, a realiza prezența Lui, a aștepta vizita Lui, a încerca să împlinim voia Lui. A crede, înseamnă a te preda lui Dumnezeu, a te abandona în mâinile Sale. Credința și ascultarea sunt sinonime. Dar atunci trebuie să știi de ce să ascult. Credința trebuie să fie o învățătură precisă*“ (Cardinal Neuman).

Dacă în Galateni 3: 24 este scris că suntem neprihăniți „*prin credință*“, adică printr-o facultate a sufletului nostru, în alt capitol ni se spune care trebuie să fie obiectul credinței noastre: „*suntem socotiți neprihăniți prin sângele Lui*“ (Romani 5: 9) și în

altă parte, „*suntem mântuiți prin harul Domnului Isus*“ (Faptele Apostolilor 15: 11). Iată deci în ce trebuie să credem: în sângele lui Isus, în harul Lui.

Când am cunoscut doctrina aceasta, că Cristos a murit pentru păcatele noastre, totul depinde de credința din sufletul nostru, fiindcă prin facultatea aceasta a credinței îl sesizăm pe Cristos.

Credința este actul de căsătorie dintre Cristos și sufletul credincios. Și, ca la orice căsătorie, datoriile miresei trec asupra mirelui, păcatele noastre trec asupra lui Cristos, care Se încarcă cu datoria nelegiuirilor noastre față de Dumnezeu. Iar darurile soțului, neprihănirea Lui trec asupra miresei, asupra sufletului credincios.

Astfel devenim neprihăniți prin credință: crezând în sângele lui Isus, în harul Lui.

Dar cum poate un păcătos să fie socotit neprihănit? Este pentru că i se socotește neprihănirea lui Isus. Și de ce i se socotește? Pentru că Dumnezeu vede lucrurile nu cum sunt, ci cum devin. Acesta este felul realist de a vedea lucrurile. De aceea credința este socotită ca o neprihănire, care încă nu există, fiindcă în fapt credința conține în ea întreaga rădăcină, întregul principiu al neprihănirii, fiindcă face ca firea noastră să fie iarăși loială lui Dumnezeu în Cristos. Neprihănirea lui Cristos ne poate fi socotită nouă, care suntem acum mădulare ale Lui, fiindcă suntem pe cale de a fi tot mai mult și mai mult pătrunși de El. „*Nu cum suntem, ci cum vom fi în viitor ne iubesc-te Dumnezeu*“.

Precum suntem urâți lui Dumnezeu, din cauza păcatului strămoșesc al lui Adam, chiar când el nu

s-a dezvoltat în noi, fiindcă El este sigur că acest păcat va produce în noi roadele aducătoare de moarte, așa suntem plăcuți lui Dumnezeu din cauza credinței în sângele lui Cristos, care va produce în noi roadele Duhului.

Deocamdată, poți fi încă nespus de pătat de crime, ba, mai mult, poți fi cu totul lipsit de succes în străduințele tale de a o rupe cu obiceiurile criminale, gândurile tale mai pot fi disperat de greșite, dar dacă ai în tine acel început de bunătate pe care Cristos îl numește credință, ești socotit neprihănit, căci nu vei rămâne așa cum ești pe când observarea cea mai strictă a tuturor poruncilor este neîndestulătoare, dacă nu izvorăște din bunătate adevărată. Iată de ce credința îndreptățește pe om, fără faptele Legii.

Omul este socotit neprihănit prin credință, fără faptele Legii. Iată, această învățătură este secretul slujbei duhovnicești! Sufletul eliberat de îngrijorarea referitoare la el însuși este liber să se ocupe cu alții.

Omul care are încrederea aceasta nu se mai teme că ar putea să nu fie mântuit, fiindcă a călcat anumite porunci ale Legii sau că mai păcătuiește încă acum. El știe că *„făgăduința făcută lui Avraam sau seminței lui (deci a copiilor lui spirituali) că va moșteni lumea, nu a fost făcută pe temeiul Legii, ci pe temeiul acelei neprihăniri care se capătă prin credință“* (Romani 4: 13).

El știe că nu există om fără păcat. Și el nu-și pune fericirea în faptul cu totul imposibil de a trăi pe pământ fără a călca vreodată voia lui Dumnezeu. Fericirea lui este alta: cea descrisă în Psalmi: *„Ferice de*

cel cu fărădelegea iertată și de cel cu păcatul acoperit!" (Psalmul 32: 1).

Aceasta-i fericirea oamenilor care au trecut la Dumnezeu.

David însuși, scriitorul acestui psalm, era un păcătos, dar avea trecut înaintea lui Dumnezeu și El îi acoperă în chip minunat păcatul.

Citim povestirile biblice conținute în capitolele 21 și 22 din prima carte a lui Samuel. David îl minte pe marele preot Ahimelec că este trimis de regele Saul într-o misiune, când în realitate el fugea de acest rege. Ahimelec a întrebat pe Domnul pentru el și interesant este că Dumnezeu nu a dezvăluit marelui proet minciuna lui David. Asta fiindcă David era un om cu păcatele acoperite.

Ferice de omul ale cărui fărădelegi sunt iertate și ale cărui păcate sunt acoperite! David era rege și mare căpitan de oaste, dar nu spune: *Ferice de omul care poartă o coroană sau este victorios în războaie, ci ferice de acela căruia i se ia de pe umeri povara păcatelor*. Orice rang social ar avea cineva, dacă păcatul i s-a luat, este un om fericit.

Dacă ai vedea pe un om gemând sub o povară căzută peste el, gata să-l zdrobească și i-ai cânta o muzică dulce ori ai pune înaintea lui o masă plină de bunătăți, dar l-ai lăsa sub povara care-l apasă, i-ar face oare muzica sau masa ta plăcere? Desigur că nu. Fericirea nu constă în acestea, ci în luarea poverii, în iertarea păcatelor. Și tocmai pe aceasta ne-a dăruit-o Domnul Isus.

Acest dar ni-l însușim prin credință. „*Moștenitori sunt cei ce se fac prin credință*“.

Și e limpede că trebuie să fie așa. *„Moștenitori sunt cei ce se fac prin credință pentru ca să fie prin har și ca făgăduința să fie chezășuită pentru toată sămânța lui Avraam, nu numai pentru sămânța care este sub Lege, ci și pentru sămânța care are credința lui Avraam, tatăl nostru al tuturor“* (Romani 4: 16).

S-ar putea oare să devină cineva moștenitor al lumii prin ținerea Legii dumnezeiești? Dar atunci ar fi excluși de la moștenire toți cei netăiați împrejur. În al doilea rând, mântuirea noastră ar fi nesigură. Ea s-ar extinde asupra noastră numai cu condiția să ținem Legea. Dar fiindcă vine prin credință ea este sigură pentru orice suflet care crede, atâta timp cât își păstrează credința.

Noi nu mai suntem sub Lege. Ai credință? Ești moștenitor al lumii.

Este o sămânță a lui Avraam care ține Legea, sunt unii credincioși plini de roadele Duhului și care săvârșesc fapte mari, dar ei nu sunt neprihăniți înaintea lui Dumnezeu prin aceasta. Temeiul neprihănirii lor este același ca și al acelora care nu sunt în aceeași fericită situație, dar au în comun cu ei lucrul esențial: credința.

„Dumnezeu, în care Avraam a crezut, înviază morții și cheamă lucrurile care nu sunt ca și cum ar fi“ (Romani 4: 17).

Pe Avraam El îl numește *„tatăl multor neamuri“* (Geneza 17: 4) pe vremea când el nu-l avea încă nici pe Isaac. Căci Cuvântul Lui este poruncă. El, Duhul Adevărului, poate chema lucrurile care nu sunt ca și cum ar fi, fără să mintă. Căci prin însuși faptul că El

cheamă lucrul inexistent, lucrul devine existent, așa cum, atunci când pe pământul pustiu și gol a răsunat cuvântul: „*Să fie lumină*“ și a fost lumină.

Nici un suflet nu are dreptul să spună: „*Eu nu mai pot nădăjdui în mântuire*“. Căci Avraam a crezut „*nădăjduind împotriva oricărei nădejdi*“ (Romani 4: 18). Ce înseamnă aceasta, este bine ilustrat într-o istorioară despre un pețitor care, punând la cale o căsătorie între doi tineri, descoperă abia în ultima clipă că, copiii ambelor părți sunt băieți. Orice speranță părea spulberată. Dar un pețitor nu se dă bătut așa de ușor. El nădăjduiește împotriva oricărei nădejdi. Și omul nostru a pornit imediat în căutarea a două fete pentru cei doi băieți. Și a câștigat de două ori.

Isus ne dă o pildă la fel, pilda judecătorului nedrept: „*Într-o cetate era un judecător, care de Dumnezeu nu se temea și de oameni nu se rușina. În cetatea aceea era și o văduvă, care venea des la el și-i zicea: «Fă-mi dreptate în cearta cu pârașul meu»*“ (Luca 18: 2 - 3). Este desigur un lucru cu totul de deznădăjduit să ceri dreptate unui asemenea judecător. Și multă vreme el nici nu a voit să-i facă dreptate. Dar în urmă, și-a zis: „*Măcar că de Dumnezeu nu mă tem și de oameni nu mă rușinez, totuși, pentru că văduva aceasta mă tot necăjește, îi voi face dreptate, ca să nu tot vină să-mi bată capul*“ (Luca 18: 5). Și Domnul dă învățătura: „*Auziți ce zice judecătorul nedrept? Și Dumnezeu nu va face dreptate aleșilor Lui, care strigă zi și noapte către El, măcar că zăbovește față de ei?*“ (Luca 18: 6 - 7).

Avraam, fiindcă nu a fost slab în credință, nu s-a uitat la trupul său că era aproape mort, ci a crezut în făgăduința lui Dumnezeu, că din acest trup se vor naște încă neamuri întregi. Tot așa nici eu nu am voie să fiu slab în credință și nu trebuie să privesc la mine cât sunt de păcătos, ci trebuie să cred în făgăduința lui Dumnezeu și anume că, atunci când Isus va veni iarăși, voi fi ca Isus.

Creștinul nu se îndoiește de făgăduința lui Dumnezeu, prin necredință, ci întărit prin credință, dă slavă lui Dumnezeu.

Îndoieli a avut și Avraam. Dar le-a biruit prin luptă. Și atitudinea lui finală a fost plăcută lui Dumnezeu. Așa trebuie și noi să biruim îndoielile.

Un exemplu, aflat la îndemâna oricui mă îndeamnă la aceasta. Când un fierar știe să facă un lanț, oare nu va ști să-l și repare? Și Dumnezeu, care m-a creat și m-a chemat la o viață nouă, nu va putea El oare să îndrepte sufletul meu pe unde s-a strâmbat?

A da slavă lui Dumnezeu înseamnă a arăta, prin purtarea ta, că dai crezare lui Dumnezeu. Crede-L pe Dumnezeu că poate iubi pe păcătos, așa cum a putut face imposibilul pentru Avraam.

Aceasta este atitudinea corectă.

Avraam era „*pe deplin încredințat, că Dumnezeu ce făgăduiește poate să și împlinească*” (Romani 4: 21). Aceasta este scris pentru învățătura noastră, pentru ca și noi, care credem în Cel ce a înviat din morți pe Isus Cristos, Domnul nostru, să fim pe deplin încredințați că Dumnezeu va împlini față de noi făgăduințele Sale și ne va mântui.

Isus S-a dat pe Sine Însuși pentru noi. „*Fiul lui Dumnezeu m-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru mine*“ (Galateni 2: 20). Și El a înviat „*din pricină că am fost socotiți neprihăniți*“ (Romani 4: 25). Am fost; deci lucrul este rezolvat de mult. Și lucrurile au rămas așa, căci iarăși, în altă parte, scrie că suntem socotiți neprihăniți. Și vor rămâne așa, căci iarăși, în altă parte, scrie că vom fi mântuiți. Am fost, suntem și vom fi socotiți neprihăniți. „*El ne-a mântuit*“ (Tit 3: 5).

„*Învățătura aceasta a apostolului Pavel despre mântuirea prin credință, redescoperită apoi într-o vreme când praful se așternuse peste ea, este de fapt o trecere de la starea de adolescență la aceea de om matur. Învățătura aceasta, despre mântuirea prin credință, este religia adultului. Tânărului, idealul i se pare încă de atins, dacă ne străduim cinstit și cu toată puterea noastră.*

Un tânăr își poate închipui că dobândește neprihănirea dând totul săracilor, mergând la mănăstire etc. Religia adultului este cu o treaptă mai sus și totmai de aceea se simte cu un stadiu mai îndepărtat decât ideal. Treptat, pe măsură ce individul se dezvoltă, Dumnezeu îi devine tot mai infinit, el se simte tot mai îndepărtat de Dumnezeu prin faptele sale. Învățătura despre ideal nu mai poate să ocupe primul loc la el. Abia acum vine credința, Isus ca dar. Idealul devine atât de înălțat, că toată străduința mea se transformă sub ochii mei într-un nimic lipsit de sens, dacă este vorba să se asemene cu idealul, sau într-o glumă pioasă, deși mă străduiesc sincer. Aceasta se numește: a te bizui numai și numai pe credință.

Adolescentul nu bagă de seamă cât de uriașă este sarcina, el începe cu iluzia pioasă că-i va reuși. Adultul știe în adâncul său despre distanța dintre el și ideal. Și acum credința trebuie să se interpună între ei doi, ea trebuie să fie reazemul. Credința dă satisfacția adusă de Isus pentru păcatele mele, lui Dumnezeu. Credința că sunt mântuit numai prin credință. Așa se face că Pavel și după el, Luther au perfectă dreptate' (Kirkegaard, „Religia faptei“).

Faptele credinței

„După ce a venit credința, nu mai suntem sub Lege“ (Galateni 3: 25). În stadiul cercetărilor la care am ajuns, ne punem din nou întrebarea: Dar atunci de ce a fost dată Legea? La ce sunt bune toate legile și poruncile Bibliei? Luther răspunde: „Toată Scriptura se împarte în două: Legea și Făgăduința. Poruncile există numai pentru ca omul să vadă în ele neputința lui, și astfel, să învețe să deznădăjduiască cu privire la el însuși. Toate poruncile (și cele cuprinse în Noul Testament) aparțin acestui vechi legământ. Și apoi sufletul deznădăjduit capătă făgăduințele în dar“.

Dacă ai primit Făgăduința, nu mai este nevoie să faci fapte. Le vei face în chip natural, cum soarele dă lumină fără să se forțeze, cum părul dă pere și mărul dă mere. La fel sufletul credincios dă în chip natural, roade: „dragostea, bucuria, pacea, îndelunga răbdare, bunătatea, facerea de bine, credincioșia, blândețea, înfrânarea postelor“ (Galateni 5: 22). Dar pentru mântuire, faptele nu au nici o importanță.

În această privință, faptele tale sunt indiferente lui Dumnezeu. Cel sfințit când doarme, mănâncă sau se odihnește este tot atât de plăcut lui Dumnezeu ca atunci când cântă sau se roagă. Credinciosul face binele, el nu se sprijină pe el, pentru a ajunge în Cer, căci el știe că faptele nu mântuiesc, ci numai împodobesc credința.

Credinciosul știe că nu va mai fi judecat după fapte, fiindcă prin credință el a devenit neprihănit și nu mai este în el nici o faptă de condamnat.

Înainte de a spune cu certitudine că o credință este cea dreaptă, ea trebuie să fi durat mai mult decât durează credințele de o clipă, rezultate ale unui entuziasm trecător. Credința trebuie să fi rezistat probei timpului. Credința aceasta trebuie să se fi propăvăduit de oameni diferiți, ca să se vadă că succesul este al credinței, nu al unui om. Ea trebuie să aibă o valoare experimentală de necontestat.

Abia atunci putem spune că credința este cea adevărată. De aceea, fiii ai lui Avraam nu sunt cei care au o credință a unei secte oarecare apărută ieri și de care mâine nici nu se va mai pomeni. Fiii lui Avraam sunt cei care au credința lui Avraam, credința străveche încercată de-a lungul timpurilor. Ei au credința care a fost dată sfinților odată pentru totdeauna. Ei cred pe Dumnezeu și aceasta li se socotește ca neprihănire. Ei nu aleargă după neprihănire prin fapte, merite și ceremonii.

Cum Avraam L-a crezut pe Dumnezeu când Acesta i-a vorbit, cei care au credința lui Avraam Îl cred pe Dumnezeu când El ne spune în Biblie că

obiectul credinței noastre să fie moartea lui Isus, sângele Lui, harul Lui.

O credință este reală atunci când ea nu este doar una intelectuală. Căci una este să crezi în neprihănire prin credință și alta să ai cu adevărat credința care duce la neprihănire.

De exemplu, dacă ai fi întrebat-o pe soția lui Luther dacă ea crede în neprihănirea prin credință, ți-ar fi răspuns cu siguranță: „da”. Dar odată Luther i s-a adresat cu cuvintele: „*Catherina, te socotești tu oare drept o sfântă?*” „*Sfântă?*” răspunse ea mirată. „*Cum aş putea fi sfântă eu, o păcătoasă atât de mare?*” Luther exclamă atunci mânios: „*Iată cum papalitatea a otrăvit sufletele. El nu-ți mai lasă ochi decât pentru faptele bune sau rele. Dacă ai credință, ești sfântă*”.

Catherina crezuse în neprihănirea prin credință, dar nu avusese credința că-i neprihănită.

Soția lui Luther va fi înțeles esența reformației, dar nu și-a însușit-o. Și așa au făcut de atunci încoace mulți creștini.

Avraam a crezut pe Dumnezeu și aceasta i s-a socotit ca neprihănire. A crezut pe Dumnezeu, nu s-a mulțumit să aibă numai o banală credință în Dumnezeu. El, nu că a crezut în existența unui Dumnezeu, ci a crezut, în orice împrejurare, că ce spune și ce face Dumnezeu este drept. Și această credință i s-a socotit ca neprihănire.

Credința aceasta este singura condiție fundamentală pentru mântuire. Dar trebuie, bineînțeles, să crezi nu cu buzele, ci cu inima. Nici vorbă să fie considerat ca om care crede în Isus, cine nu dorește să facă ceea ce a făcut Isus. Se poate să nu reușești în

totul în îndeplinirea acestei dorințe. Dar dorința aceasta sinceră, dacă există în inima unui credincios, aduce neprihănirea lui Dumnezeu peste el.

Căci credinciosul nu a rămas cu totul fără vreo lege, numai că legea cea nouă, înscrisă în inimile noastre, nu mai are forma unor porunci definite. Călcarea acestei legi este într-adevăr ceva mai general și mai vag. Nu-i o cădere anume, o despărțire de Dumnezeu, ci o distanță mai mică sau mai mare între noi și El în care ne mișcăm continuu. Nici păcatul acesta de a sta undeva departe de Dumnezeu nu ne mai este socotit. Dar ce fel de suflet credincios este acela, care nu dorește o cât mai strânsă apropiere de Mântuitorul său? Ce fel de suflet credincios este cel care nu se luptă împotriva faptelor firii pământești: *preacurvia, curvia, necurăția, desfrânarea, închinarea la idoli, vrăjitoria, vrăjbiile, certurile, zavistiile, mânia, neînțelegerile, dezbinările, ereziile, pizmele, uciderile, beșiile, îmbuibările și alte lucruri asemănătoare cu acestea*? Doar Împărăția lui Dumnezeu nu este locul celor care continuă mereu să facă aceste lucruri, stăruind în ele, fără a se strădui măcar de a se elibera din robia lor!

Fără a-și bate capul cu armonizarea celor două idei, aceiași autori biblici care ne încredințează despre mântuirea prin credință, ne vorbesc și despre o judecată a tuturor oamenilor după faptele lor. Dacă nu ar exista o asemenea judecată, ce mare nevoie ar mai avea de mântuire? Dar dacă o asemenea judecată există, câtă solemnitate trebuie să imprime gândul la ea întregii mele vieți! Noi trebuie să trăim în temere de Dumnezeu Care este Judecătorul tuturor oame-

nilor. Cel mântuit prin simpla credință este acum în părtășie cu Dumnezeu și se întâlnește mereu cu seriozitatea necruțătoare a lui Dumnezeu care și pe Fiul Său L-a lovit cu moartea când a fost încărcat de păcate, de păcatele noastre.

Mântuirea nu eliberează pe cineva de obligația de a împlini voia lui Dumnezeu, ci credința care duce la mântuire este tocmai împlinirea acestei voi.

Noi nu cunoaștem toate lucrurile și nu știm cum se armonizează între ele. Dar știm două lucruri: că prin credință ești mântuit și de aceea trebuie să slujești lui Dumnezeu cu recunoștință. *Și că există o judecată, în vederea căreia trebuie să te temi de Dumnezeu.* Acest gând, la judecata din urmă, este un important corectiv la învățătura apostolului Pavel despre mântuirea prin credință.

Nu trebuie să facem din învățătura mântuirii prin credință o apărare contra învinovățirilor proprii noastre conștiințe și a deciziilor dumnezeiești contra păcatului.

Pavel care glorifică credința vorbește însă și de o credință zadarnică. Și este la mintea oricui că nu te poate mântui o credință pe care numai cu vorba o ai. Lucrurile sfinte nu trebuie atât spuse, cât mai ales făcute. Credința este un trup desăvârșit, dar gol și flămând. Faptele o îmbracă și o hrănesc. Nu mântuiește o simplă credință cu mintea, o simplă recunoaștere intelectuală a adevărilor despre Dumnezeu și Cristos. Ele trebuie acceptate din inimă. Trebuie să ne încredem și să credem în aceste adevăruri. A crede este unul și același lucru cu a trage concluzii practice din încredințarea ta.

Faptele credinței sunt de o însemnătate uriașă în mântuire. Avraam a fost socotit neprihănit nu numai din pricina credinței lui, ci și din pricina faptelor sale, pentru fapta de a fi fost gata să aducă pe singurul său fiu drept jertfă, din ascultare față de Dumnezeu.

Faptele credinței sunt cu totul altceva decât faptele Legii sau faptele morale. De multe ori sunt în contradicție flagrantă cu ele. Avraam, călcând Legea „*să nu ucizi*“, trecând peste dragostea de tată, care este o lege a naturii înscrisă în inimi de Dumnezeu, îl jertfește pe fiul său din credința că Dumnezeu i-a poruncit aceasta și în credința că Dumnezeu Își va împlini totuși făgăduințele, înviindu-l pe Isaac după moarte. Un alt personaj biblic, prostituata Rahav, scapă pe spionii evrei pătrunși în Ierihon, călcând pentru aceasta legea solidarității naționale, călcând legea morală care condamnă trădarea neamului, mințind când împrejurarea o cere, în credința că obligațiile față de Dumnezeul Cerurilor și al Pământului sunt mai înalte; în credința că Dumnezeu a dat Canaanul evreilor, toți oamenii fiind datori să colaboreze la împlinirea planurilor lui Dumnezeu, chiar dacă, procedând astfel, contravin interesului lor familial, național sau personal.

Dacă nu avem fapte ale credinței cu ce suntem mai presus de Diavolul? Suntem mântuiți doar prin faptul de a cunoaște Scriptura? El o știe mai bine. Fiindcă credem? Crede și el. Numai fapte ale credinței nu are. Și pe acestea trebuie să le facem noi.

Fără faptele credinței, religia este zadarnică.

Un criminal care și-a ispășit pedeapsa, un datornic căruia i s-a achitat datoria este neprihănit înaintea

legii. Criminalul cu pedeapsa ispășită poate trece fluierând prin fața poliției, întocmai ca unul care nu a comis nici un delict. În închisoare nu mai este pus. Dar ca să primească un serviciu, nu este îndestulător numai faptul de a-și fi ispășit pedeapsa pentru crimă. Acesta trebuie să se reabiliteze dând dovadă de dragoste și credincioșie.

Sfântul Pavel vorbește despre relația legală. Odată ce Isus S-a jertfit pentru noi, Dumnezeu nu mai are nimic contra noastră. Datoria este plătită. Trecutul nu ne mai împovărează. Apostolul Iacov în Epistola sa, spune că omul devine neprihănit prin fapte, punându-se astfel în aparentă contradicție cu apostolul Pavel. În realitate, el nu-l contrazice nicidecum, ci vorbește despre caracterul moral pe care trebuie să-l redobândim. Cel iertat prin sângele lui Isus, trebuie să-și cucerească prin fapte mari poziția în Împărăția Cerurilor, trebuie să se reabiliteze. Celor nereabilitați nu li se va da cârmuirea de cetăți în împărăția viitoare. Singurul titlu de a fi un păcătos iertat, nu-i de ajuns!

Apostolul Pavel se gândește la o credință vie. Aceasta poate să mântuiască, așa cum un muzicant viu poate să cânte și un cizmar viu poate să facă ghete. Dar în toate trebuie să fii viu. Și credința ta trebuie să fie o credință vie.

Un dansator pe sârmă stăpân pe meseria lui a întrebat pe un copil: „*Ai tu încredere că eu te pot duce în spate pe sârmă până la capătul celălalt?*”

„*Cred aceasta cu siguranță*” - răspunse copilul.
„*Suie-te atunci în spinarea mea!*” îi spuse dansatorul.

Dar înfricoșat, copilul se dădu înapoi și strigă: „*Nu vreau*“.

Iată cum arată acei oameni care cred în neprihănirea prin credință, dar nu au credința care duce la neprihănire.

Inchiziția la Sevilla a început de la un tânăr, care ducându-se să comită un adulter în casa unui maran* a fost surprins de stăpânul casei care s-a repezit asupra acestuia, împreună cu mai mulți marani, pronunțând cuvinte contra credinței catolice. Desfrânatul îl denunță, căci el zicea că are credința catolică „*dreaptă*“. Era zelos pentru credință, dar aceasta nu-l împiedica să comită adultere condamnate de Biserica catolică. Iată, acesta este tipul de credință lipsită de viață: bigotism fără moralitate.

Numai împotriva acestei caricaturi de credință se ridică apostolul Iacov. Despre credința vie este și Iacov de acord că mântuiește. Zadarnică este numai credința care se reduce la o adeziune intelectuală.

Credința singură mântuiește, dar credința care mântuiește nu-i niciodată singură, ci este însoțită de fapte.

Apostolul Iacov vorbește despre faptele de credință pe care trebuie să le săvârșim pentru a dobândi mântuirea. Pavel este de acord că asemenea fapte sunt de neapărată trebuință, dar el privește la uriașa disproporție dintre micile noastre fapte și minunata moștenire pe care o dobândim prin ele.

* Nume dat evreilor iberici, convertiți cu forța la catolicism, în sec. XIV și XV. Au fost persecutați și după creștinare. (N. tr.)

Ceea ce facem este neînsemnat în comparație cu ceea ce ni se dă în schimb. Meditând la aceasta, apostolul Pavel exclamă: „*Mântuirea este în dar*“, sau cum s-ar spune astăzi un adevărat chilipir, un noroc neașteptat. Iacov, pe de altă parte, ne atrage atenția asupra puținelor fapte pe care trebuie să le săvârșim noi.

Dreptate au deci amândoi. Suntem mântuiți numai prin credință. Suntem socotiți neprihăniți și prin fapte, nu numai prin credință.

Apostolul Pavel se referă la mijlocul de mântuire: acesta este credința. Apostolul Iacov ne arată care este dovada mântuirii: faptele. Apostolul Pavel scrie cum se mântuiesc păgânii. Apostolul Iacov scrie cum trebuie să-și ducă la capăt mântuirea creștinii. Apostolul Pavel insistă pe principiul că faptele trebuie să izvorască din credință; apostolul Iacov insistă pe ideea că credința trebuie dovedită cu fapte.

Apostolul Pavel se ridică împotriva robiei sub Lege, apostolul Iacov contra fărădelegii. Apostolul Pavel avertizează oamenii împotriva credinței în meritele lor, apostolul Iacov ne pune în gardă contra unei credințe care nu este decât o formă goală.

Să ținem apoi seamă de faptul că mântuirea fiecăruia dintre noi a fost dobândită prin fapte, prin viața sfântă și prin mărturisirea altora, care au influențat asupra noastră. Câte binecuvântări în credință nu am primit noi oare prin faptele altora?

„*Credința dacă nu are fapte, este moartă în ea însăși*“ (Iacov 2: 17).

* * *

Să învățăm deci din viața lui Avraam să-L credem pe Dumnezeu pe cuvânt, și vom fi socotiți neprihăniți. Și să învățăm din viața lui să facem fapte mari de credință. Numai astfel ne vom arăta vrednici urmași ai strămoșului Avraam pe care Dumnezeu l-a numit prieten al Său.

Și d-ta?

Drag cititor, nu pot să închei cele expuse aici, fără să-ți atrag atenția asupra celor pe care le-ai citit și să nu te întreb: Cum stai față de cele scrise mai sus? Ce fel de relații există între d-ta și Domnul Dumnezeu? Ce fel de credință este credința dumitale? Ce fel de fapte rodește această credință? Cunoști oare pe Domnul Isus și tot ceea ce avem prin adevărata credință în El - din experiența dumitale personală! - sau niciodată nu ai căutat apropierea Lui? Ești, prin credința mântuitoare, un moștenitor al vieții veșnice ca Avraam - sau vei fi un expulzat din această împărăție? Ești mântuit sau încă ești pierdut?

La toate acestea trebuie singur să-ți dai răspunsul și tot singur să iei hotărârea care te va duce, sau te va menține și pe mai departe în una din aceste două stări.

Dar ia seama că, mai curând sau mai târziu, vei întâlni pe Domnul, Dumnezeul tău...

„Și e grozav lucru să cazi în mâinile Dumnezeului Celui Viu“ (Evrei 10: 31).

NIMIC FĂRĂ DUMNEZEU!

DOMNUL

*este aproape de cei cu inima înfrântă și
MÂNTUIEȘTE pe cei cu duhul zdrobit.*

(Psalmul 34: 18)

Societatea STEPHANUS editează, tipărește și comercializează cărți cu conținut creștin: studii biblice, meditații, comentarii, eseuri, pagini documentare, biografii, poezii.

Ne puteți contacta la adresa:

Str. Bibescu Vodă nr. 1, sector 4, București
cod 70521
tel. 6156574; 6311197

CĂRȚI APĂRUTE

R. Wurmbrand - *Oglinda sufletului omenesc*

R. Wurmbrand - *Cristos pe ulița evreiască*

R. Wurmbrand - *Predici în celula singuratică*

Alice Van Berchem - *Un martor al lui Cristos*

Sadhu Sundar Singh

Thomas a Kempis - *Imitatio Christi*

sau *Urmând pe Cristos*

Dr. W. A. Criswell - *A apărut omul la întâmplare?*

Jean Staneschi - *În slujba lui Dumnezeu - Viața,
sufletul și opera lui C. H. Spurgeon*

Herman Hartfeld - *Păstori în furtună*

Hans Martin Braun - *Zbor peste graniță*

Serghei Kurdakov - *Iartă-mă, Natașa..!*

Ch. M. Sheldon - *Adevăratul Preot sau Ce-ar face
Isus în locul meu?*

CĂRȚI ÎN CURS DE APARIȚIE

* * * *Dicționar biblic*

Richard Wurmbrand - *Cele șapte cuvinte de pe cruce*

Alfred Kuen - *Trebuie să vă nașteți din nou*

C. G. Finney - *Discursuri despre trezirile religioase*

C. H. Spurgeon - *Fiiți tari în Domnul*

C. H. Spurgeon - *Taina credinței - predici prețioase*

Ethel Daniels Hubbard - *Ana din Ava*

Octavian Latiș - *La izvorul de sub stâncă*

Elena Anton - *Flori de câmp*